

Khánh Vân

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 1

Reng....reng....reng.....

Cái đồng hồ báo thức đặt ngay đầu giường reo um tởm làm Hoa Phượng giật mình nhồm dậy. Theo phản xạ tự nhiên, cô thò tay nhấn cái nút làm nó im bặt.

Mắt mở không lên, cô lại nằm vật xuống định ngủ tiếp, nhưng thằng Hoàng đã thò đầu vào phòng la lên:

-Chị Phượng! Dậy đi làm. chị mà ngủ nướng là trễ ráng chịu nha. Tối giờ em đi học rồi, không kêu chị nữa đâu.

Hoa Phượng hoảng hốt ngồi bật dậy, nhìn đồng hồ một lần nữa.

Đúng bảy giờ. Cô vội vàng tung chân nhảy xuống khỏi giường, chạy một mạch vào toa-lét đánh răng rửa mặt, xong lại ào vào ngồi phòng trang điểm qua loa.

Vừa thay đồ, cô vừa rửa cái đồng hồ. Tối hôm qua, trước khi đi ngủ, cô đã vặn chuông báo thức lúc sáu giờ ba mươi, vậy mà không biết sao mãi đến bảy giờ nó mới ì ạch cất tiếng. Cái đồ phản chủ! (trời, cô này mắc cù quá)

Khi áo quần đã chỉnh tề, Hoa Phượng đứng trước gương ngắm nghía lần nữa. Quái. Sao hôm nay cô thấy mình có vẻ gì là lạ! Cô quay tới quay lui, sẫm soi một hồi mới phát giác ra đôi mắt mình hơi sưng, trông mệt mỏi một cách kỳ cục.

-Thôi chết! – Cô lẩm bẩm – Làm sao bây giờ? Thấy mặt mình là con nhỏ Thanh Trà cười chọc quê cho coi.

Ngẫm nghĩ, cô thấy mình quá ư lẳng nhách, đọc tiểu thuyết thôi mà cũng khóc ti tỉ, làm như nhân vật khốn khổ trong đó là mình vậy, để bây giờ nhìn cái mặt phờ phạc trông chán chết.

Vừa dắt xe ra khỏi cổng, cô vừa ngoái vào nhà, gọi to:

-Chị Châu ơi! Ra đóng cửa giùm em.

-Ờ, để đó cho chị.

Một người phụ nữ trung niên từ dưới nhà sau vội vàng đi ra. Sau khi chị gài cánh cổng xong, dợm quay vô Bồng chị nghe tiếng la “oái”. Nhìn ra ngoài, chị thấy Hoa Phượng đang trợn mắt, mím môi, nhìn dáo dác chung quanh.

Thì ra, chưa kịp đội cái nón, Hoa Phượng đã bị một trái cầu từ đâu bay đến rớt trúng vào đầu.

Ngay lập tức, cánh cổng nhà đối diện bật mở, một gã thanh niên chạy ra, theo sau là một thằng nhóc, mỗi người cầm một cây vợt trên tay. Vừa chạy ra khỏi cửa, nhìn thấy cảnh cô gái đang ngồi trên xe tay cầm trái cầu, tay sờ đầu với vẻ giận dữ, cả hai hoảng hồn khựng lại. Thằng nhóc kéo tay gã.

-Chết cha ! Trúng chị ấy rồi. Chuồn đi anh Hai, coi chừng bị chửi đó.

Gã thanh niên quay sang thằng em:

-Bộ cô ấy dữ lắm hả?

-Em không biết, nhưng thấy điệu bộ của chị, em ngán.

Gã chép miệng:

Đù sao cũng phải xin lỗi người ta Nếu cô ta có chửi thì mình...nghe.
(có chí khí...hihi)

Nói xong, hắn lững thững đi đến gần Hoa Phượng. Thằng em lú lú theo sau.

-Xin lỗi cô Tụi tui không cố ý.

Từ nãy giờ, Hoa Phượng quan sát gã thanh niên. Trông hắn lạ quá, cô chưa từng thấy hắn bao giờ. Cái nhà đối diện dọn về đây ở cũng đã mấy tháng rồi, nên cô biết số nhân khẩu trong đó.

Họ chỉ có bốn người thôi: hai vợ chồng chủ nhà, một đứa con trai khoảng mười hai, mười ba tuổi – chính là thằng nhóc lấp ló sau lưng hắn – và một bà người làm. Sao sáng nay lại xuất hiện một nhân vật lạ hoắc này?

Hắn lại cất giọng:

-Thành thật xin lỗi cô, tôi biết....

-Biết, biết cái gì? – Hoa Phượng quắc mắt.

Hắn hơi sững người:

-Tôi nghĩ...Cô không sao chứ?

-Không, rồi sao? – Hoa Phượng vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh.

Hắn ngập ngừng:

-Vậy...cô...có thể cho tôi...xin lại trái cầu được không?

-À! Hôm nay anh chơi đánh cầu nên tôi mới còn ngồi nguyên vẹn trên xe. Nếu giả sử anh chơi banh thì sao nhỉ? – Cô lý sự - Có phải khi bị một trái banh vô đầu thì tôi đã lăn đùng xuống đường rồi không? Chẳng những là bị trầy trụa tay chân, rồi quần áo dơ dáy, đầu cổ rũ rượi. Lúc đó, anh cũng đi ra xin lỗi thôi phải không?

-Trời ơi ! - Hắn nhăn mặt – Sao cô tưởng tượng gì ghê thế? Chuyện

đâu có gì mà cô....

-Anh muốn nói là tôi quá đáng phải không?

-Không....nhưng tôi có chơi banh đâu.

Ừ nhỉ. Nhìn trái cầu đang cầm trên tay Hoa Phượng phân vân, suy gẫm tìm cách bắt bẻ, thì nghe tiếng gọi:

-Phượng ơi ! - Chị Châu nãy giờ đứng đó chứng kiến, kêu lên nhắc nhở - Coi chừng trễ giờ làm rồi đó.

Sực nhớ đến việc đi làm chậm trễ của mình, Hoa Phượng quay lại, đưa trái cầu cho hấn:

-Nè, lần sau tôi tịch thu luôn ráng chịu.

-Cám ơn cô.

Hấn đứng nhìn theo Hoa Phượng chạy xe khuất dạng mới quay lại. Thấy chị Châu vẫn còn đứng nơi cổng nhà, hấn bước lại gần, mỉm cười thân thiện:

-Chào chị. Cô ấy là em của chị hả?

-Không. Cô là “ cô chủ nhỏ” - Chị Châu cười – Coi vậy chứ cô hiền lắm. Chắc trông thấy cậu lạ nên cô chọc phá chơi thôi.

-À! Ra thế.

Chị Châu tò mò:

-Cậu ở bên nhà ông bà Kiên hả?

Đạ, ông Kiên là ba tôi.

Thằng nhóc nãy giờ đứng im, bỗng lên tiếng:

-Anh là anh Hai của em, ở Canada mới về đó.

Thì ra là một chàng Việt Kiều. Chị Châu liếc nhìn người thanh niên, trong bụng nghĩ thầm. Hèn gì trông hấn trắng trẻo còn hơn con gái nữa. Đúng là ở nước ngoài về có khác. Áo quần lịch sự, bánh bao ghê! Tin đặc biệt này nhớ phải kể cho Hoa Phượng nghe mới được.

Chị vừa quay vào nhà vừa nghĩ. Khởi cần kể, thế nào cô nhỏ nhà này cũng lò mò tìm hỏi cho coi.

Mặc dù đi làm trễ, nhưng Hoa Phượng không thấy sợ chút nào. Trái lại, cô còn thấy vui, khoái trí vì đã hoạch hoẹ được một tên gà mờ lạ hoắc.

Không hiểu hần là ai nhỉ? – Cô thắc mắc - Chiều nay về phải hỏi chị Châu mới được. Bà này thì chuyện gì cũng biết.

Trong công ty, mọi người đang tất bật làm việc, chẳng ai buồn chú ý khi Hoa Phượng đẩy cửa bước vào. Vả lại, chuyện cô đi làm trễ cũng đã xảy ra nhiều lần rồi, nên không ai thêm thắc mắc làm gì.

Vừa đi về bàn làm việc của mình, cô vừa cười toe toét:

-Xin chào các anh chị.

-Ở đó mà cười – Anh Quốc ngồi trong góc phòng lên tiếng - Chuẩn bị tinh thần đi cô nương.

-Chuyện gì vậy? – Hoa Phượng bỏ nhỏ, chân bước về phía Quốc.

Anh Quốc xua tay:

-Em về bàn ngồi đi, chút nữa biết.

Hoa Phượng quay lại bàn làm việc của mình. Vừa ngồi xuống thì

Thanh Trà từ trong phòng đi ra, thấy cô, bèn trợn mắt tiến lại:

-Chết rồi! Sao giờ này mới tới?

-Tao ngủ quên – Cô đáp gọn lỏn.

Thanh Trà nhìn sát mặt cô rồi đoán:

-Thức khuya đọc truyện phải không?

-Sao biết?

-Sao lại không biết – Thanh Trà cười hì hì – Nhìn mặt mày là tao biết rồi. Cuốn đó đọc cảm động ghê hén.

Hoa Phượng gật đầu đồng tình:

-Ừ. Hay thật.

Thanh Trà đi về chỗ của mình, đột nhiên sực nhớ ra, quay lại hỏi:

-Nhưng mày có đem theo không? Chút nữa tao cho bà Mai mượn.

Ừa. Có nè.

Hoa Phượng rút quyển truyện trong túi xách đưa cho Thanh Trà.

Cửa phòng giám đốc bật mở. Ông Thịnh xuất hiện. Ông đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi lên tiếng:

-Cô Phượng! Tập hồ sơ hôm qua tôi nhờ cô đánh máy xong chưa?

Đạ, xong rồi ạ.

-Cô đem vào đây cho tôi.

Đạ.

Hoa Phượng sốt sắng ôm tập hồ sơ đi vào phòng giám đốc. Ngoài ông Thịnh ra, trong phòng còn một người đàn ông nữa. Hoa Phượng gật đầu chào, ông ta cũng chào đáp lại.

Khi tới gần, cô thấy ông ta trông không già lắm, chắc khoảng ba mươi hay hơn chút ít.

-Này cô Phượng! – Ông Thịnh nhắc nhở - Cô phải tập đi làm đúng giờ nhé. Đừng để mọi người nhìn vào mà phân bì là tôi dễ dãi với cô.

Đạ, tại cái đồng hồ của cháu, nó....

-Chắc! – Ông Thịnh chép miệng – Cô thì lúc nào cũng có sẵn cả trăm lý do để biện bạch, mà chẳng cái nào giống cái nào.

Hoa Phượng đỏ mặt, ấp úng:

Đạ. Cháu xin lỗi...

-Thôi được rồi – Ông Thịnh gật đầu - Để đây cho tôi rồi cô ra ngoài làm việc đi.

Đạ.

Cô lú lú bước tới đặt tập hồ sơ lên bàn. Lúc quay đi, cô liếc thấy gã

đàn ông che miệng cười, làm cô tự nhiên nóng bừng cả mặt. - Người gì mà vô duyên – Cô nghĩ thầm.

!!!

Vừa ngồi xuống ghế, Hoa Phượng đã bị Thanh Trà nhào đến khều:

-Sao? Ông có “giảng mo-cau” gì không?

-Không.

-Vậy đâu có gì. Sao mặt mày chù ụ vậy?

-Tại “quê”.

-Sao lại “quê”?

Hoa Phượng im lặng một hồi rồi quay sang hỏi nhỏ:

-Nè, nãy giờ mày có vô trong đó không?

-Có.

-Mày có thấy người đàn ông đang ngồi nói chuyện với Giám đốc ở trống không?

-Thấy. Sao?

Hoa Phượng hậm hực:

-Thằng cha thấy ghét! May là ông Thịnh chỉ nói sơ sơ mấy câu với tao thôi, vậy mà hắn cũng ráng nhe ba mươi sáu cái răng ra để cười chọc quê tao.

-Mày đếm được răng của hắn à? (hahaha...đọc tới đây thấy mắc cười quá)

-Không, hắn lấy tay che rồi.

-Vậy sao mày nói hắn nhe răng? (oh my, cô này làm tui cù chết được)

Thanh Trà bắt bẻ khiến Hoa Phượng tức tối:

-Thôi đi công nương, chướng vừa vừa thôi. Hôm nay mày đi trễ, rồi sờ sờ ra đó, mà còn làm như có người ức hiếp mày không bằng.

Hoa Phượng sực nhớ, la lên:

- Đúng rồi.

- Đúng gì? – Thanh Trà ngạc nhiên.

Hoa Phượng mím môi:

-Trăm sự cũng tại thằng cha đánh trái cầu.

-Trời đất! Lại còn thằng cha nào nữa đây? – Thanh Trà kêu lên.

Hoa Phượng vội kéo tay Thanh Trà lại gần mình:

-Mày ngồi xuống đây, tao kể cho nghe. Hồi sáng, lúc tao mới dắt xe ra đi làm thì có một thằng cha đánh trái cầu...

Thanh Trà nhăn mặt rồi ngắt lời:

-Mày làm ơn nói năng lịch sự một chút đi. Ai, mày cũng “thằng cha” hết, nghe kỳ quá.

-Vậy chứ kêu bằng gì?

-Ờ...thì...nếu lớn tuổi thì là “một người đàn ông”, nếu còn trẻ thì “một chàng thanh niên”.

-Ồi trời ơi! - Hoa Phượng ré lên cười – Mày học cái lương hồi nào vậy?

-Không thèm nói chuyện với mày nữa – Thanh Trà giận dữ.

-Thôi mà – Hoa Phượng vội vàng nói - Để tao kể tiếp cho nghe.

-Ừ. Sao?

-A...- Hoa Phượng nhú mày – Tao kể đến đâu rồi nhỉ?

-THÌ....có một người đánh trái cầu – Thanh Trà bực dọc nhắc.

-Ừ. Nhớ rồi.

Thanh Trà giơ tay ngắt lời:

-Khoan đã.

-Chuyện gì?

-Người này lớn tuổi? hay nhỏ tuổi?

-Không lớn, không nhỏ, mà là trẻ. Nói chính xác là một gã thanh niên.

-Rồi, tiếp đi.

-Hắn chơi ba xí ba tú sao không biết, mà trái cầu bay ra khỏi sân, rơi vào đầu tao.

-Thiệt không?

-Ai xạo làm chi.

-Rồi mày làm sao? – Thanh Trà tròn mắt.

-“Chửi” chứ sao.

-Rồi hắn có...chửi lại không?

Hoa Phượng ngênh mặt:

-Làm sao dám. Hắn đứng im chịu trận. Tại trẻ giờ quá rồi nên tao mới thạ Ai dè vô đây lại gặp thêm một gã khó ưa nữa. Nói tóm lại, ngày hôm nay có hai gã đàn ông làm tao bức mình.

Từ bàn bên kia, Anh Quốc lên tiếng:

-Bàn tính xong chưa hai cô nương? Bây giờ, ai lãnh phần thu tiền mua quà đi chứ.

Hoa Phượng ngạc nhiên nhìn Thanh Trà:

-Ông nói cái gì vậy?

-TRời đất? – AQ la lên - Vậy chứ nãy giờ hai cô rù rì cả tiếng đồng hồ về chuyện gì?

Tụi em tâm sự chứ bộ.

Thanh Trà cười, đánh vào vai Hoa Phượng:

-Tại lo nghe mày kể chuyện nên tao quên. Tính qua đây bàn với mày về vụ sinh nhật.

Hoa Phượng nhướn mắt hỏi:

-Sinh nhật ai vậy?

-Giám đốc.

-Thật không?

-Ai mà dám đem ông ấy ra đùa với mày. kỳ này ông đãi tiệc lớn lắm à ghen, mừng họ sáu mươi tuổi mà.

-Ở đâu?

-Ở nhà ông.

Hoa Phượng ngập ngừng:

-Nhưng mà...ông ấy đâu có mời tao.

-Xời ơi! Mỗi người một cái thiệp nè bà chần.

Thanh Trà vừa nói, vừa gõ gõ xuống bàn. Lúc đó, Hoa Phượng mới nhìn thấy tấm thiệp mời nằm sờ sờ ngay trước mặt mình. Từ nãy giờ mãi lo nói chuyện, không chịu để ý nên cô không biết.

Cô nhìn xung quanh, hỏi ý kiến:

-Vây bây giờ mọi người tính sao?

Có tiếng chị Mai nói vào:

- Định lá tất cả cùng góp tiền lại để mua món quà có giá trị một chút, Phượng thấy sao?

-Anh xin nói thêm cho rõ – AQ lên tiếng – Thanh Trà với Hoa

Phượng ngoài việc góp tiền, còn phải góp thêm công sức đi mua quà nữa nhé. Bởi vì tụi anh là đàn ông, không rảnh việc mua sắm. Còn chị Mai thì bận bịu con cái, không rảnh bằng hai cô, nên cả phòng nhất trí giao cho hai cô muốn mua gì thì mua OK?

Hoa Phượng nhìn Thanh Trà:

-Vây chừng nào mình đi chợ?

-Chiều nay tan sở, mình đi luôn – Thanh Trà trả lời.

-Ê, nhưng tao không biết nhà ông Giám Đốc.

-Ủa! Mày chưa tới đó lần nào hả?

-Chưa. – Hoa Phượng lắc đầu.

Thanh Trà thở dài:

-Thôi được rồi. Vậy chiều chủ nhật, tao tới nhà chờ mày. Nhớ thay đồ sẵn nhen, tao ngán cái tính chậm chạp của mày lắm.

-Ừa, cũng được – Hoa Phượng cười hí hửng.

Ăn cơm tối xong, Hoa Phượng đi ra sân ngồi một mình trên chiếc ghế xích đu. Tối nào cũng vậy, cô hay ra đây ngồi một chút cho mát.

Thằng Hoàng dắt chiếc xe đạp, vừa đi vừa nói:

-Chị Phượng ơi! Em lại nhà thằng bạn một chút nha.

-Ừ - Hoa Phượng trả lời - Nhớ về sớm đó.

Đạ.

Nói xong, nó thót lên xe, cầm cùi đạp một mạch. Có tiếng anh Huy – anh trai cô – thò đầu ra cửa sổ gọi:

-Phượng ơi! Anh đi ngủ sớm để mai về quê Em coi khóa cửa rồi mới đi ngủ nghe.

Đạ, để đó cho em.

Ngồi im một hồi lâu, Hoa Phượng ngược nhìn lên lầu, phòng của anh Hai cô đã tắt đèn tối thui. Ngày mai anh ấy phải dậy sớm để về quê thăm ba mẹ.

Ông bà thích cuộc sống yên tĩnh của thôn quê, nên để căn nhà này lại cho ba anh em cô ở, rồi về Vĩnh Long mua một căn nhà có miếng vườn nhỏ và lấy việc trồng cây làm thú vui. Thỉnh thoảng, anh em cô thay phiên nhau về thăm.

Ngồi ngoài sân, gió thổi làm lá cây cọ vào nhau nghe rì rào thật vui tai. Không khí mát mẻ buổi tối làm Hoa Phượng cảm thấy thật dễ chịu.

Hai tay nắm lấy hai sợi xích, chân đẩy nhẹ cho chiếc ghế đung đưa,

ngước mắt nhìn bầu trời đầy sao, Hoa Phượng mơ màng tưởng tượng mình đang bay trong vũ trụ bao la.

Bỗng cô có cảm giác là lạ. Cô ngưng đứng đưa xích đu, đưa mắt tìm kiếm xung quanh, và cô phát giác ra một bóng đen đang đứng im lìm trên ban công căn nhà đối diện.

Ráng nheo mắt để nhìn, nhưng vì xa và chỗ hắt đứng thì hơi tối, nên Hoa Phượng không thấy rõ. Chỉ có điều chắc chắn trăm phần trăm là hắt đang nhìn cô.

Hoa Phượng ngồi thêm một chút rồi đứng dậy đi vào nhà. Đang ngồi hóng mát, nhưng khi biết có người quan sát mình, tự nhiên cô thấy mất hứng. Trước khi cánh cửa khép lại, cô vẫn còn thấy bóng hắt đứng y nguyên, không nhúc nhích.

Cô đi thẳng một mạch xuống bếp tìm chị Châu:

-Ủa! Chưa ngủ hả Phượng?

-Chưa, em chờ thằng Hoàng về. Chị cứ ngủ trước đi, để em khóa cửa cho.

Sực nhớ ra, Hoa Phượng gọi giật giọng:

-Ờ quên, chị Châu ơi!

-Hả, gì vậy Phượng?

-Quên hỏi chị cái gã hồi sáng là ai vậy?

-À! Con trai lớn của ông Kiên với bà vợ trước, còn bà hiện giờ là vợ sau. Cậu ấy tên Tú, sống ở Canada với mẹ hơn mười năm rồi, mới về thăm cha đó.

Chị Châu hay thật, chỉ cần một chút buổi sáng thôi là đã nắm được cặn kẽ lý lịch của một người lạ.

Hắt là con riêng của ông Kiên à? Hèn gì trông hắt và thằng con chệnh lếch nhau tới mười mấy tuổi ấy chứ. Không biết thằng nhỏ mai

mắt lớn lên mặt mũi trông ra sao, chứ hấn thì...ừm, cũng khá đẹp trai.

Hoa Phượng ngồi duỗi chân trên ghế sa-lông. Ngẫm nghĩ về hấn và chuyện xảy ra hồi sáng, tự nhiên cô khúc khích cười một mình.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 2

Thanh Trà chạy xe ẩu thấy mà ghê Ngồi đằng sau, tay ôm hộp quà, tay giữ chặt eo bạn, vậy mà Hoa Phượng không ngớt kêu trời. Khi Thanh Trà thắng xe lại trước cửa nhà ông Thịnh, cô lật đật nhảy phóc xuống, miệng vẫn còn la bai bai:

-Phen này về, tao phải cúng ông Địa nãi chuối. Từ nãy giờ ngồi trên xe cho mày chở, tao có vái ổng rồi. Tao còn nguyên vẹn đến đây mà không bị trầy xước thì cũng là nhờ ổng phò hộ.

Thanh Trà cười tỉnh bơ:

-Tại mày lễ mễ quá, trễ giờ rồi, tao phải chạy nước rút chứ.

Rồi hất mặt vào trong, Thanh Trà nói tiếp:

-Mày nhìn coi, mọi người có mặt đủ hết rồi chứ bộ.

Đội Thanh Trà tìm chỗ dựng chiếc xe xong, cả hai hối hả bước nhanh băng qua khoảng sân rộng để vào bên trong. Phòng khách nhà ông Thịnh hôm nay đèn sáng rực, khách mời đông thật đông. Cả hai cô đang dáo dác tìm người quen thì bỗng nghe tiếng la:

Đủ hông, quà tặng bây giờ mới tới.

Hoa Phượng cười cười, ôm hộp quà đặt lên bàn, nói vài lời chúc mừng rồi rút êm ra sau lưng các bạn đồng nghiệp.

Hôm nay ông Thịnh trông thật vui vẻ, cởi mở hơn mọi ngày. Bà vợ luôn theo sát kể bên. Bà cũng đã ngoài năm mươi rồi mà vẫn còn đẹp và sang trọng ghê Hai ông bà cứ luôn miệng cười, bắt tay khách khứa:

-Mời quý vị cứ tự nhiên, đừng khách sáo nhé.

Hoa Phượng nghiêng đầu nói vào tai Thanh Trà:

- Đông quá mày ơi. Tao thấy người quen thì ít, còn toàn là lạ không hà.

-Ừa - Thanh Trà giải thích - Những người đó ở những công ty khác,

họ cũng có giao dịch làm ăn với mình.

Hoa Phượng để ý thấy Quốc ngồi kế bên Thanh Trà và cứ gấp thức ăn vào chén cho nó mãi.

-Món này ngon lắm nè. Thanh Trà ăn nhiều nhiều đi. Hình như anh thấy em dạo này hơi ốm đấy.

Không bỏ lỡ dịp trên bạn, Hoa Phượng chớp ngay cơ hội:

-A! Em thấy anh Quốc quan tâm săn sóc nó hơi nhiều đó nha – Cô nheo mắt – Hai người có gì không đây?

Thanh Trà giẫy nảy, quay qua phát mấy cái vào vai Hoa Phượng làm cô phải nhăn mặt.

-Con quý! Ăn không lo, ngồi đó kiếm chuyện phá tao hả?

-Thôi, no rồi. Không ngồi đây cản mũi hai người nữa. tui đi một vòng tham quan nhà của sếp chút.

Nói xong, Hoa Phượng đứng lên, không quên nháy mắt với Quốc, rồi cô cười cười đi ra khỏi bàn, mặc cho Thanh Trà trợn mắt ngó theo.

Hoa Phượng đi vòng qua bên hông nhà, men theo hành lang dài ra phía sau. Căn nhà rộng lớn và tuyệt đẹp, nhưng cái mà cô chú ý là khu vườn đằng kia, nó trái ngược với nơi mà đang diễn ra buổi tiệc.

Cô nhìn quanh, mọi người đang tập trung ăn uống trong nhà, ồn ào, vui vẻ. Còn khu vườn thì tĩnh lặng, Hoa Phượng hơi ngần ngừ một chút, rồi quyết định đi dạo trong vườn xem sao.

Cô lưỡng lự bước đi, mắt nhìn hai bên, thấy toàn là cây cỏ um tùm. Thỉnh thoảng mới có một khoảng rộng trồng hoa, chăm sóc khu vườn to lớn như vậy thật là mệt.

Đến trước một bụi cúc vàng, cô ngó quanh không thấy ai nên mạnh dạn với tay ngắt một đóa hoa. Cô tiếp tục bước tới, tay vung vẩy đóa hoa, miệng lầm nhảm hát một bài tình ca mà cô chẳng nhớ tên tác giả. Rồi không hiểu vì khung cảnh thiên nhiên vắng người, hứng chí tình tang hay sao mà cô chẳng thềm hát nho nhỏ trong miệng nữa, cứ câu cuối của bài tình ca ấy mà hát toáng lên:

“Dẫu muôn trùng xa cách người hỡi,

Suốt đời yêu chỉ người.... thôi,,,”

Đang say sưa, bỗng có tiếng chặc lười và tiếng “suyt” nhỏ làm Hoa Phượng giật bắn người. Cô im bật, đứng phắt lại nhìn quanh, không thấy người nào cả. Cô nghe ngóng một hồi cũng chỉ toàn là tiếng lá cây xào xạc. Hoa Phượng hơi run vì thấy trời đã tối từ lâu rồi mà này giờ cô không để ý, phải quay vào nhà thôi.

Vừa dợm chân, bỗng có tiếng động nhẹ trong bụi cây gần đó. Hoa Phượng đứng lại đưa mắt tìm kiếm một hồi, cô không thấy được gì ngoài một cặp mắt đang chăm chăm nhìn cô.

Hoa Phượng run giọng hỏi:

-Ai đó?

KHông có tiếng trả lời, nhưng đôi mắt cứ giương ra nhìn chòng chọc không chớp.

Hoa Phượng lạnh người, nhưng cô giữ bình tĩnh, cô hắng giọng:

-Làm gì mà núp trong đó vậy? Tui không có sợ đâu, đừng nhát cho mắt công.

“Nó” vẫn yên vị không nhúc nhích, cứ trừng trừng nhìn cô Càng nhìn vào đôi mắt đỏ, Hoa Phượng càng thấy sợ. Cô tưởng tượng ra bao nhiêu chuyện kinh dị. Trời thì sắp tối rồi mà không ai biết cô ở đây, chỉ một mình cô đối diện với nó.

Người hay mả Sao nó cứ nhìn cô chòng chọc? Gương mặt nó trông thế nào? Chắc phải kinh khủng lắm?

Càng nghĩ, đầu óc cô càng lùng bùng rồi tung lên. Đến khi nó chớp mắt một cái thì nỗi sợ hãi đã lên đến cực điểm. Hoa Phượng hét lên một tiếng khủng khiếp rồi quay đầu chạy.

Hình như có tiếng chân đuổi theo, Hoa Phượng hồn vía lên mây. Cô lých quỳnh trên đôi giày cao gót. Và điều phải đến đã đến, Hoa Phượng treo cổ té sóng soài trên đất. Quá sợ hãi và đau điếng, Hoa Phượng oà lên khóc.

Bỗng có một bàn tay chụp lấy vai cô, lắc nhẹ:

-Cô cò sao không?

Hoa Phượng cứ nhắm tít mắt lại khóc ngon lành, không muốn trả lời:

-Cô không sao chứ? Tôi đỡ cô dậy nhé.

Giọng trầm trầm của một người đàn ông vẫn cứ nhỏ nhẹ bên tai làm Hoa Phượng vụt im bật. Cô ngóc đầu lên nhìn cái bóng dáng cao lớn đang cúi xuống bên cô Hoa Phượng lồm cồm bò dậy, nhưng vừa dợm đứng lên, cô đã phải nhăn mặt lão đảo. Hấn vội vàng đưa tay ra đỡ:

-Ồi trời ơi! – Hoa Phượng kêu lên – Cái chân tôi đau quá.

-Cô ngồi tạm xuống đây nhé. Để tôi xem.

Hấn dìu cô ngồi xuống một góc cây gần đó, rồi cầm cúi tháo đôi giày ra khỏi chân cô. Lúc này, Hoa Phượng mới chăm chú nhìn người đàn ông, cô thấy hấn có vẻ quen quen.

Quan sát đôi chân cô một hồi, hấn ngẩng lên hỏi:

-Cô đau chân nào?

-Á! – Hoa Phượng kêu lên.

Hấn hoảng hốt:

-Cô sao vậy?

-Thì ra là ông hả? – Cô nhận ra đây là người mà mình đã gặp ở trong

phòng ông Giám đốc.

-Ừ, là tôi - Hấn thở ra – Cô làm tôi hết hồn.

Hoa Phượng tròn mắt:

-Ông làm tôi hết hồn thì có. Sao tự nhiên nhát ma tôi?

-Ai nhát ma cô hồi nào?

-Ông chứ ai. Nếu không phải thì tại sao lại ngồi trong chỗ tối thui mà “suyt” tôi.

Hấn lắc đầu, giải thích:

-Cô nương ơi! Tôi có mặt ở chỗ đó lâu rồi, vì tôi muốn yên tĩnh một chút nên tới đó ngồi, tự nhiên cô xống xộc đi tới hát hò om sòm quá nên tôi mới suyt chứ.

-Vậy tại sao lúc tôi hỏi, ông im ru không lên tiếng? Rõ ràng là cố tình muốn nhát tôi mà.

Hấn nhăn mặt:

-Ai mà rảnh đi nhát cô làm chị Bộ cô hết đau rồi hả?

-Hết sao được? - Sực nhớ ra, cô rên rỉ - Trời ơi! Chắc là tôi bị chặc chân rồi.

-Chân nào? - hấn hỏi.

-Chân trái.

Hấn cúi xuống quan sát thật kỹ:

-Chết rồi! Hình như nó sưng rồi đó. Để tôi đưa cô vào nhà nhé.

Hấn xốc cô dậy, nhưng vì chỉ đứng được có một chân nên cả người Hoa Phượng không vững, phải tựa hấn vào người hấn.

-Ui da! Đau quá – cô méo máo – Làm sao mà đi bây giờ?

Hấn nhíu mày nhìn cô mà suy nghĩ một lúc, rồi chẳng nói chẳng rằng, cúi xuống bế gọn cô trên tay, bước nhanh về phía ngôi nhà.

-Ờ....- Hoa Phượng bị bất ngờ nên lấp bắp - Người ta....trông thấy thì sao?

Hấn đứng lại:

-Thế cô muốn đi vào nhà bằng cách nào? Nhảy lò cò hả?

-Ờ...không – cô sụt sịt.

Hấn lắc đầu không nói gì, tiếp tục bước. Hoa Phượng nằm im trên tay hấn, cô thấy xấu hổ quá, tự nhiên nước mắt lại ứa ra.

-TRời đất ơi! Nó kià –Giọng Thanh Trà nghe chói tai.

Sau tiếng hét báo động đó, mọi người ùa đến vây quanh Hoa Phượng, làm cô muốn độn thổ.

-Sao vậy Hoa Phượng?

-Cô ấy bị gì vậy?

-Nãy giờ cô ở đâu làm tụi này kiếm quá trời? Ủa? Mà sao vậy nè? Mỗi người một câu nghe muốn điếc cả tai. Bỗng có giọng của ông

Thịnh át cả tiếng mọi người ồn ào:
Đình! Hoa Phượng sao vậy?
Lúc bấy giờ, ai nấy mới chú ý đến người đang bồng Hoa Phượng, nãy giờ hần vẫn đứng yên.
-Cô ấy bị té trặc chân, đi không được.
-Tại sao vậy? Sao lại té? – Ông Thịnh thắc mắc.
-Thì ba cứ hỏi cổ. Còn bây giờ có ai làm ơn lấy cho tôi cái ghế để cô ấy xuống chứ chẳng lẽ bồng hoài.
Nghe thế, mọi người bồng đặt ra, và một chiếc ghế từ đâu đẩy tới.
Hần đặt Hoa Phượng ngồi xuống ghế xong, lững thững đi lại bàn rót ly nước đem đến đưa cho cô, Hoa Phượng lắc đầu. Hần không nói gì, tỉnh bơ đứng dựa vào tường uống cạn ly nước trên tay.
Thanh Trà ghé tai cô hỏi, giọng lo lắng:
-Mày thấy sao? Có đau nhiều không?
Hoa Phượng quay sang cô bạn thân nói nhỏ:
-Ê! Tao vừa nghe hần gọi ông sếp của mình là bạ Chẳng lẽ hần là con của ông ấy hả?
Thanh Trà nhìn bạn ra vẻ ngạc nhiên:
-Ủa! Vậy từ hồi nào tới giờ, mày chưa biết anh Công Đình sao?
-Công Đình? – Hoa Phượng ngẩng người hỏi lại.
-Ừ, thì anh ấy đó. – Thanh Trà gật đầu và mắt hướng về phía hần, rồi chợt nhớ ra, cô bèn giải thích – À! Tao nhớ rồi. Lúc mày vào công ty này làm là Công Đình đi tu nghiệp ở bên Nhật, mới về cách đây vài ngày thôi.
Thì ra hần thật sự đúng là con trai của ông Thịnh, vậy mà Hoa Phượng đâu có biết. Từ hồi nào tới giờ cứ tưởng ông giám đốc không có con.
Nghĩ lại sự việc xảy ra ở vườn cây lúc nãy, cô là khách mà lại đi gây gổ với chính chủ nhà, cô bối rối vì thấy mình thật lố bịch.
Hoa Phượng ngại ngùng, lén nhìn về phía Công Đình, thấy hần vẫn đứng tựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, mắt lơ đãng hướng về cái chân bị đau của cô Tự nhiên Hoa Phượng rụt chân lại.
-Sao cô Phượng té vậy? – Ông Thịnh lặp lại câu hỏi.
Hoa Phượng lúng túng:
Đạ, tại cháu...sợ...ma.
-Mả Ở đâu? – Ông ngạc nhiên.
Đạ, ở...trong vườn cây.
-Hừ! Ma với cô Cô chỉ khéo tưởng tượng. Rồi bây giờ cô thấy thế nào? Cái chân đau nhiều không?
Hoa Phượng chưa kịp trả lời thì bất chợt Công Đình lên tiếng:

-Con nghĩ là phải đưa cô ấy đến bệnh viện. Hình như cái chân của cô sưng nhiều hơn lúc nãy.

-Vậy sao con còn đứng đó? – Ông hấp tấp nói – Ra lấy xe đưa cô ấy đi đi.

-Con hả? - Hấn trở mắt.

-Chứ còn ai nữa? – Ông Thịnh nhăn mặt.

Thái độ của Công Dinh làm Hoa Phượng tự ái, cô vội nói:

Đạ, thôi khỏi. Để Thanh Trà đưa cháu về được rồi ạ. Chắc không sao đâu.

Thanh Trà sốt sắng:

-Ừ. Để tao chở mày về.

-Không được đâu. – AQ lên tiếng – Chân Phượng sưng thiệt đó. Hay là để tôi chở cô vô bệnh viện khám thử coi nó có sao không trước đã, rồi hầy về nhà.

-Thôi. – Ông Thịnh xua tay - Để Công Dinh lái xe đưa cô ấy đi. Mọi người cứ an tâm, không sao đâu.

Thanh Trà lên tiếng xin phép:

-Cho cháu đi theo nhé.

-Ừ.

Thế là Hoa Phượng được Thanh Trà hộ tống ngồi ở băng sau chiếc xe hơi của ông Thịnh.

Trên đường đi, Thanh Trà cứ luôn miệng hỏi cô có đau không. Nó quính quáng thấy tội. Trong khi đó, Công Dinh thì cứ tỉnh bơ, vừa lái xe vừa khe khẽ huýt sáo.

Đang ngồi im nhìn xe cộ trên đường, Hoa Phượng chợt chú ý lắng nghe giai điệu quen thuộc mà Công Dinh đang huýt sáo, cô nhận ra chính là bài hát mà lúc nãy cô đã hát ồm ồm trong khu vườn của anh ta.

Hoa Phượng kinh ngạc quay lại, thì bắt gặp cặp mắt dò xét của Công Dinh đang nhìn cô qua tấm kính chiếu hậu. Dường như chỉ chờ có thế, hấn thôi không huýt sáo nữa, nhếch mép cười cười có vẻ chọc quê làm cô cảm thấy mặt mũi nóng bừng.

Chẳng biết Công Dinh có thấy vẻ mặt của Hoa Phượng hay không, mà hấn thôi không trêu cô nữa. Nhìn từ phía sau, cô thấy hấn ngồi ngay lại, mặt nhìn thẳng về phía trước, vẻ nghiêm nghị.

Đến bệnh viện, Công Dinh làm thủ tục đóng tiền, mua thuốc men, còn Hoa Phượng được giao cho Thanh Trà hộ tống vào bên trong. Xong việc, hấn ngồi chờ bên ngoài. Tới chừng thấy Hoa Phượng được đẩy ra trên xe với cái chân bó bột cứng ngắc, nước mắt tèm lem mặt, hấn đứng bật dậy:

-Bác sĩ nói sao?

Thanh Trà liền thoát trả lời:

-À! Nó bị trật khớp ở cổ chân, phải bó bột giữ yên như vậy khoảng hai, ba tuần. - Rồi vỗ nhẹ vào vai Hoa Phượng, Thanh Trà pha trò – Hôm qua mày muốn nghỉ phép để đi chơi, nhưng ông Quốc cần nhân không chịu. Phen này thì tha hồ mà nghỉ khỏe rồi nhé. Chỉ có điều là không đi tới đâu được, phải ở nhà thôi.

Hoa Phượng lấy tay quạt nước mắt còn sót lại trên mặt, cô phân bua:

-Tao chỉ muốn nghỉ hai, ba ngày thôi. Chứ đâu phải hai, ba tuần.

-Thì hai, ba ngày mà ông không chịu, bây giờ mày được dịp nghỉ hai, ba tuần, cho ông làm bở hơi tai vì phải kiêm luôn phần việc của mày, đáng đời ông.

Hoa Phượng trề môi:

-Hổng dám đâu. Ông sai mày làm thì có.

-Ừa hén. – Thanh Trà ngênh mặt ra ngẫm nghĩ.

Công Dinh bỗng lên tiếng hỏi:

-Xong rồi chứ, hai cô?

Cả hai cô nhìn nhau, rồi nhớ ra là chẳng có việc gì ở đây nữa, Thanh Trà nhanh nhẩu trả lời hần:

Đạ, xong hết rồi. Bây giờ mình về.

Công Dinh gật đầu, rút chìa khoá trong túi ra đưa cho Thanh Trà, miệng nói:

-Thanh Trà ra mở cửa xe giùm, để tôi đỡ Hoa Phượng cho.

*!!!!***

Thấy Công Dinh cứ nhìn mình qua kính chiếu hậu, Hoa Phượng cảm thấy khó chịu, bản tính ngang tàng của cô bùng dậy. Cô nghĩ bụng: Chắc hẳn tưởng cô cũng như những cô gái bình thường khác, khi gặp một gã đàn ông nhìn mình chăm chăm như vậy, tự nhiên sẽ thẹn thùng quay mặt đi chỗ khác hay sao? Còn lâu, phải cho hắn biết tay mới được.

Nghĩ vậy nên Hoa Phượng trừng mắt nhìn lại hần trong tấm kính, ngênh mặt lên, lớn tiếng hoạnh hợ.

-Tại sao anh lái xe mà không lo nhìn đường lại cứ nhìn tôi hoài vậy?

Thanh Trà quay sang ngạc nhiên nhìn Hoa Phượng, thấy mặc cô bạn đầy vẻ bức bối. Theo hướng ánh mắt của Phượng, Thanh Trà nghiêng đầu nhìn lên tấm kính, cô thấy cặp mắt giễu cợt của Công Dinh vẫn nhìn về phía Hoa Phượng. Dường như anh không hề bị bất ngờ trước vẻ táo tợn của cô nàng. Thanh Trà thắc mắc không hiểu hai người này đang diễn trò gì.

Công Dinh phá tan sự thắc mắc của Thanh Trà bằng một câu hỏi lạc

điều, không ăn nhập gì với câu hỏi đầy gay gắt của Hoa Phượng:

-Hai cô không ai đem theo khăn tay phải không?

Hoa Phượng ngồi yên, nhận xét thấy câu hỏi của Công Dinh thật lảng nhách, nên cô tự cho mình cái quyền không thèm trả lời, mặt vẫn hất lên lườm hấn, vẻ như sẵn sàng gây sự.

Thanh Trà thì thật thà khai báo:

Đạ, em không có mang theo. Anh Dinh cần khăn hả?

Hấn điềm nhiên nói:

-Không phải tôi, người cần là Hoa Phượng kìa.

-Cái gì? – Hoa Phượng như nhảy nhồm lên, trợn mắt – Tôi cần khăn để làm gì cơ chứ?

Công Dinh lắc đầu, vờ tay xoay chiếc kính về phía bên sau, giọng châm biếm:

-Cô tự soi gương đi rồi sẽ biết mình có cần khăn hay không. Nhưng điều cần nhất là đừng trợn mắt trợn mũi như vậy, trông tức cười lắm. Hoa Phượng nhìn vào tấm kính, hoảng hốt trước gương mặt trong đó. Mình đây sao? Cô cố trấn tĩnh nhìn thật kỹ. Tóc tai bù xủ, mặt mũi lấm lem vãi vệt đất, lúc còn trong buổi tiệc chắc cũng chưa đến nỗi nào, nên mọi người xúm lại mà đâu có ai nói gì.

Nhưng bây giờ thì có thêm nước mắt nước mũi mà lúc này cô đã quệt lung tung, nên gương mặt cô mới tèm lem, có vằn có vện như thế này. Nhìn vào kính, Hoa Phượng không nhận ra mình nữa. Cô gái vui vẻ, xinh xắn với khuôn mặt được trang điểm nhẹ được tăng thêm phần duyên dáng đột nhiên biến mất, thay vào đó là gương mặt của một con mèo xấu xí quá chừng.

-Ôi trời ơi! – Cô đưa tay che lấy mặt, miệng rên rĩ.

-Chết cha! Từ này giờ tao đâu có để ý.

Thanh Trà nhìn mặt cô, phân bua, rồi như không nín được, cứ khúc khích cười.

Công Dinh rút chiếc khăn trong túi áo đưa cho Hoa Phượng. Nhưng cô không cầm, gạt tay hấn sang một bên, rồi chồm lên phía trước với tay định lấy hộp khăn giấy. Cô chột khựng lại khi thấy Công Dinh vừa nói vừa cười:

-Trong hộp hết trơn giấy rồi, chứ nếu còn thì tôi đâu có đưa khăn cho cô làm chị Thôi cầm lấy đi, lau mặt cho sạch sẽ, nếu không thì khi cô về, người nhà cũng không nhận ra.

Không còn cách nào khác. Hoa Phượng cầm chiếc khăn hấn đưa, nín thinh lau mặt.

Thanh Trà thì cứ ngồi cười, nhưng mắt ngó lơ ra bên ngoài.

Công Dinh giả lả hỏi chuyện:

-Lúc này bác sĩ sửa chân chắc đau lắm hả, Hoa Phượng?
-Ừm....Đau, đau điếng hồn luôn – Cô gật đầu xác nhận.
Thanh Trà thấy hoà bình đã được lập lại, bèn quay sang góp chuyện:
-TRời ơi! Anh Dinh biết không? Ông bác sĩ hồi này mạnh tay quá chừng, làm Hoa Phượng khóc một trận đã đời. - Rồi cô khều tay Hoa Phượng, nháy mắt – Mà hình như lâu lắm rồi mày không có khóc phải không? Thế là hôm nay được dịp nhé.
Hoa Phượng đưa tay nhéo thật mạnh vào vai Thanh Trà, miệng chì chiết:
-À! Mày thấy hôm nay tao bị xui xẻo như vậy nên thừa nước đục thả câu phải không? Cho mày bại bạn sẽ như thế nào.
-Ui da! – Thanh Trà tru tréo - Tạo hại mày hồi nào? Ai làm mày té, sao không tính sổ người đó, mà lại trả thù tao?
Nghe đến đây, Hoa Phượng hơi khựng lại, mắt liếc nhanh về phía Công Dinh, buông tay xuống, không cần véo cô bạn của mình nữa. Cho xe chạy chậm lại, Công Dinh quay sang hỏi ý kiến:
-Bây giờ về lại nhà tôi để các cô tiếp tục buổi tiệc, hay là...
-Trời đất ơi! Như thế này mà còn tiệc với từng cái nỗi gì nữa.
Hoa Phượng nhăn mặt cắt ngang:
-Hai cô không vào trong đó nữa sao?
Cả hai cô gái cùng xua tay:
-Không.
-Thôi khỏi.
-Vây bây giờ đưa Hoa Phượng về nhà phải không?
Thanh Trà lạnh lẽo gật đầu:
Đạ, đúng rồi.
-Nhà P ở đâu? Tôi phải đi đường nào?
Hoa Phượng còn chưa kịp trả lời thì Thanh Trà đã nhanh nhẩu hướng dẫn:
-À! Anh cứ chạy cho hết con đường này rồi quẹo trái, tới chút xíu gặp ngã tư đầu tiên thì quẹo trái nữa, rồi cứ chạy thẳng là tới nhà.
-Hết con đường này à? Xa nhỉ? – Nhìn hai cô qua tấm kính, hấn lắm lắm.
Hoa Phượng trợn mắt ngó bạn làm Thanh Trà vội đưa tay lên miệng ra hiệu:
-Suyt! – Thanh Trà nghiêng đầu, nói thật khẽ - Cho ông chờ mình đi vòng vòng chơi, phạt cái tội làm mày té.
-Sao mày biết?
-Thì nhìn mặt mày lúc này, tao đoán.
Hai cô nhìn nhau, cười đắc ý, rồi thoải mái nhìn ngắm hai bên đường

một cách thích thú.

Con đường này dài ghê, chạy hoài chưa thấy hết. Thanh Trà ma mãnh dễ sợ, bắt hấn chạy một đường vòng bình chữ U, chứ nếu không thì đã đến nhà Hoa Phượng từ lâu rồi.

Dựa hẳn người ra sau, Hoa Phượng nghiêng đầu trên thành ghế, mắt mờ màng nhìn nhà cửa, cây cối bên đường cứ chạy loang loáng về phía sau.

Thanh Trà chồm người, mặt áp sát vào kính xe, reo lên:

-Ê, Phượng! Tao mới thấy có một quán cà phê vườn đẹp ghê Bữa nào rảnh, tụi mình vào đó thử xem.

-Vậy hả? Đâu?

-Qua mất tiêu rồi.

-Quán đó tên gì?

-Không biết. Tại xe mình chạy nhanh quá, tao không nhìn kịp.

Nghe đến đây, Hoa Phượng lườm bạn:

-Vậy mày có nhớ chỗ không mà đòi rủ tao đi?

-Nhớ chứ sao không.

Công Dinh đột nhiên lên tiếng khi cho xe rẽ qua đường khác:

-Bây giờ về nhà được chưa nhị vị cô nương? Hôm nay Hoa Phượng cần phải nghỉ ngơi sớm. Khi nào rảnh, tôi sẽ đưa các cô đi chơi vòng vòng hay uống cà phê gì cũng được, còn hôm nay đi như vậy đủ rồi. Nghe hấn nói trúng tim đen, hai cô im re nhìn nhau, rồi Thanh Trà lên tiếng, giọng tỉnh bơ:

Đạ, em cũng nghĩ vậy.

Công Dinh lắc đầu, cười nhẹ, cho xe rẽ sang đường khác.

Khi về gần đến nhà Hoa Phượng, Công Dinh bỗng cho xe ngừng lại:

-Hai cô chờ tôi một chút nhé.

Nói xong, hấn mở cửa xe đi ra, để hai cô ngồi lại với sự thắc mắc, không hiểu hấn đi đâu, làm gì?

Mới đó đã thấy hấn trở lại, trên tay là một hộp kem, được bỏ trong cái túi xốp.

-Nào, mình đi tiếp - Hấn nói.

Sợ Thanh Trà lại bày trò khỉ với Công Dinh nữa nên Hoa Phượng hơi chồm tới trước, đưa tay chỉ:

-Anh chạy tới chút nữa sẽ thấy cái trường học mẫu giáo, kế bên trường có con hẻm lớn, nhà tôi ở trong đó.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 3

Hoa Phượng ngồi im trong ghế xa-lông, cái chân bó bột của cô duỗi thẳng ra, và đã được kê lên một cái ghế khác. Ngã đầu ra phía sau, cô mệt mỏi nhắm mắt lại. Bây giờ, cô mới cảm thấy mình được yên ổn.

Ngay khi xe vừa ngừng trước cổng, chị Châu đi nhanh ra mở cửa, thì trong nhà, anh Huy và thằng Hoàng cũng tò mò đứng ở bậc thềm nhìn ra.

Thấy Thanh Trà mở cửa xe bước ra trước tiên, anh Huy phì cười, nói lớn:

-Chà! Hai con nhỏ này, đi dự tiệc sinh nhật của giám đốc mà cũng ráng mè nheo để được đưa về bằng xe hơi nữa.

Huy lắc đầu cười, trở vào nhà.

Bỗng nghe thằng Hoàng kêu thất thanh:

-Anh Hai! Chị Phượng bị sao ấy?

Huy quay phắt lại, ngạc nhiên khi nhìn thấy cô em gái của mình đang được một người đàn ông đỡ ra khỏi xe. Anh vội vàng chạy đến.

Hoa Phượng vịn vào vai Thanh Trà, nhưng con nhỏ này lùn quá làm cô mất thăng bằng, hơi loạng choạng. Công Dinh vội luồn tay qua giữ chặt ngang eo cô Hoa Phượng đỡ mặt khi thấy anh Huy nhìn cô và Dinh với ánh mắt ngạc nhiên.

Liếc xuống chân Hoa Phượng, rồi nhìn vẻ mặt bối rối của cô Huy hiểu ra, vội đưa tay đỡ, gật đầu với Công Dinh:

-Được rồi, để tôi đưa nó vô cho.

Hoa Phượng vịn vào vai Huy và cảm nhận được cánh tay của Công Dinh đang ôm eo mình nơi lỏng dần rồi buông hẳn.

Vừa dìu em vào trong nhà, Huy vừa hỏi:

-Sao vậy? Bị đụng xe hả?

-Không phải, em té – Cô lắc đầu.

-Té? Sao lại té?

-Ờ Tại em....mang đôi giày cao quá.

-Mà em té ở đâu?

-Ở nhà ông giám đốc.

-Cái gì? – Huy nhăn mặt – Em đi đứng ra sao mà lại té ngay trong buổi tiệc của người ta vậy?

Hoa Phượng lúng túng giải thích:

-Em...bị té ở... ngoài sân chứ bộ.

Khi Hoa Phượng vừa ngồi phịch xuống ghế xa-lông, Huy ghé tai cô hỏi nhỏ:

-Anh chàng nầy là ai vậy?

-Là con của chủ nhân buổi tiệc.

Vừa trả lời, cô vừa đưa mắt ra hiệu cho anh mình khi thấy Công Dinh cũng đi theo mọi người vào nhà.

Huy gật đầu, quay sang bảo chị Châu rót nước để mời khách. KHÔNG biết anh Huy và Công Dinh nói những gì mà Hoa Phượng thấy hai người cười vui vẻ, cô lấy làm lạ bèn thò tay khều người vừa ngồi xuống cạnh mình:

-Nè!

Đạ.

Hoa Phượng nhìn lại, thì ra người vừa ngồi xuống kế bên là thằng Hoàng, vậy mà cô tưởng là Thanh Trà:

-Chị muốn nói gì?

-À! KHÔNG có gì.

Thằng Hoàng hiểu ý bà chị:

-Chị tưởng em là chị Trà phải không? Chị ấy đằng kia kia. Để em kêu chỉ ra ngen.

-Thôi khỏi. – Cô lắc đầu.

Khuất sau cửa bếp, Thanh Trà đang to nhỏ kể chuyện cho chị Châu nghe. bỗng có tiếng Công Dinh nói vọng vào:

-Thôi, chào cả nhà. Tôi xin phép về, để Hoa Phượng nghỉ ngơi nữa chứ. À! Thuốc của cô đây, nhớ uống nhé.

Hắn để gói thuốc lên bàn, rồi đứng dậy.

Thanh Trà từ trong bếp chạy ra:

-Nè! Anh Dinh chở em về với. Xe của em còn ở đằng ấy mà.

-Ừ, vậy thì đi. Ấy chết! Suýt nữa tôi quên.

Hắn lao ra ngoài một hồi, rồi trở vào với cái bọc bưng hộp kem mua lúc nãy. Hắn đặt nó lên bàn, cười với cô:

- Để Hoa Phượng ăn cho đỡ buồn.

Cô hơi bị bất ngờ:

Đạ...cám ơn anh.

Khi mọi người ra tới ngoài cổng, Hoa Phượng ngheh đầu nhìn ra, thấy anh Hai của cô bắt tay Công Dinh một cách thân mật, tự nhiên cô cũng thấy vui vui.

Ngẫm nghĩ, hắn cũng không tệ, trái lại, còn lịch sự lắm ấy. Chỉ có điều là hắn hay giỡn mặt, không có vẻ gì là nhường nhịn cô, nên cô mới bực. Nếu hắn bỏ được cái tính ưa chọc quê thiên hạ đi thì...cũng không đến nỗi nào.

-Bị như vậy bộ vui lắm hay sao mà mặt em tươi rói vậy?
 Hoa Phượng giật mình ngược lên, thấy anh Huy đang đứng chống nạnh, nheo mắt cười chế giễu. Cô đỏ mặt, lúng túng:
 - Đâu có....À! Ăn kem không anh Hai?
 -Thôi, em ăn đi. Chừng nào xong thì kêu anh cổng lên phòng.
 Đạ.
 Chờ cho anh Huy lên lầu, Hoa Phượng lên tiếng gọi lớn:
 -Hoàng ơi! Ăn kem không?
 Đạ, ăn - Tiếng thằng em từ phía sau làm cô giật mình quay lại:
 -Hừ, làm hết hòn. Đi ra đằng sau lấy hai cái muỗng lên đây mau lên.
 Ở quên, hỏi chị Châu ăn không nha.
 Thằng Hoàng háng hái chạy xuống bếp, một lát xuất hiện, miệng bô bô khoái chí:
 -Chỉ nói không ăn.
 Ngồi xuống đối diện với Hoa Phượng khi cô mở bọc lòi hộp kem ra, nó luôn miệng xuýt xoa:
 -Chu choa! Nhiều quá. Hai chị em mình ăn sao hết?
 Hoa Phượng tròn mắt:
 -Sao không hết? Tao đang thèm mà.
 -Nhưng đây là kem cà phê đó nghe. Chị mà ăn nhiều quá thì sẽ khó ngủ cho coi.
 Cô cốc vào đầu thằng em:
 -Có sẵn thì ăn đi, đừng nhiều chuyện.
 o O o
 Đêm hôm ấy, Hoa Phượng mất ngủ thật. Không biết có phải vì hộp kem cà phê kia không, hay vì những việc xảy ra hồi chiều, khiến cô không sao chợp mắt.
 Có lẽ đã khuya lắm rồi, cô nghe chiếc đồng hồ trên tường đã gõ mười hai tiếng từ lâu mà vẫn tỉnh như sáo. Cô cứ nằm im trong bóng tối, suy nghĩ vẩn vơ, mắt mở to nhìn lên trần nhà.
 Suốt đêm, lúc nào hình ảnh của Công Dinh cũng cứ lảng vảng trong đầu, làm cho cô thao thức đến khó chịu.
 Kể cũng lạ thật! Máy ngày trước, lúc gặp Dinh lần đầu trong phòng giám đốc, sao cô lại không nghĩ ra hắn là con của ông ấy nhỉ? Trông hắn giống ông Thịnh lắm, từ mắt, mũi, miệng, nhất là nụ cười.
 Nhưng ông Thịnh thì nghiêm nghị, ít khi cười. Còn hắn thì trái lại. Có lẽ hắn biết rằng khi cười trông hắn rất quyến rũ, nên chẳng bao giờ hà tiện nụ cười.
 Hoa Phượng chợt lấy làm ngạc nhiên với chính mình. Vì hình như tư tưởng của cô đã quay ngoài một trăm tám mươi độ tỉnh queo.

Cô cắn nhẹ môi, tì cằm lên gối, ngơ ngẩn. Cô nhớ đến ánh mắt lo lắng của hấn lúc cô bị té, nhớ đến vóc dáng cao lớn, khỏe mạnh, mà khi tựa vào, cô thấy mình nhỏ bé đến thế.

Ban đêm sao thời gian trôi chậm vậy?

Rồi Hoa Phượng giết thời gian bằng cách chơi trò hỏi đáp một mình.

Cô tự đặt câu hỏi, rồi tự trả lời:

-Công Dinh trông thế nào?

-Đẹp trai, quyến rũ.

-Tính tình của anh ta?

-À....cũng dịu dàng, tốt bụng, có hơi ngang tàng một chút.

-Cách đối xử của anh ta?

-Quan tâm đúng mức.

-Anh ta có ân cần chăm sóc mình không?

-Ờ...hình như là có.

-Bằng chứng?

-Thì...mua kem cho mình ăn đó.

-Vậy hấn có đáng ghét không?

Hoa Phượng nhíu mày suy nghĩ rất lâu, rồi quyết định trả lời:

-Không.

o O o

Cuối cùng thì mình cũng đã trở lại. Bên ngoài cửa sổ, trời cũng còn mờ mờ, chưa được sáng lắm.

Hoa Phượng chớp chớp mắt, không hiểu sao cô lại thấy thật vui. Cả một đêm không ngủ, nhưng không vì thế mà cô mệt mỏi.

Mới năm giờ rưỡi sáng, còn sớm quá nên mọi người chưa ai dậy cả.

Hoa Phượng rời khỏi giường, men theo tường, nhảy cò cò vào phòng tắm. Cô đánh răng, rửa mặt cho tươi tỉnh rồi trở ra thay áo.

Một cơn gió thổi mạnh làm cô ngạc nhiên ngược nhìn, thì ra tối hôm qua cô quên không nói chị Châu đóng cửa sổ giùm.

Gió sáng sớm có hơi lạnh, nhưng không sao. Hoa Phượng huýt sáo một điệu nhạc vui, rồi khoái chí, cô hát vang lên.

Bổng cửa phòng bật mở, cái đầu của thằng Hoàng ló vào, mặt mày còn say ke:

-Trời đất ơi! Mới có năm giờ hơn mà chị làm cái trò gì ồn ào quá vậy?

-Cái gì? Tao đang hát mà.

-Hát? Vậy mà em tưởng ai bóp cổ chị chứ.

-Thằng quỷ! Tao đang yêu đời, đừng có chọc giận à nghen.

Hoa Phượng trợn mắt, tay chụp cái gối ném về phía nó. Thằng Hoàng le lười, chạy mất.

Ăn sáng xong, Huy đứng lên nói với Hoa Phượng:

-Anh đi làm đây, ở nhà có cần gì thì gọi điện thoại cho anh. Chiều, em muốn ăn kem nữa không? Anh mua về cho.

Vừa nghe đến kem, Hoa Phượng lật đật xua tay:

-Thôi, em ngán rồi.

Thằng Hoàng lên tiếng:

-Anh Hai đừng lo, để em lấy phim bộ HỒNG KÔNG về cho chị Phượng coi. Một bộ mười mấy hai mươi cuốn, chỉ ở nhà suốt ngày coi mệt nghỉ.

Huy quay sang thằng Hoàng, nhắc nhở:

-Còn em lo ăn cho xong rồi đi học, coi chừng trễ bây giờ.

Đạ.

Khi mọi người đã ra khỏi nhà hết, anh Huy đi làm, thằng Hoàng đi học, chị Châu đi chợ, còn một mình Hoa Phượng ngồi với một chồng băng video, cô không biết làm gì ngoài việc xem phim để giết thời gian.

Xem phim mãi cũng chán, cô tắt ti-vi, ngồi im mơ mộng. KHÔNG biết đêm qua, Công Dinh có nghĩ đến mình không? Rồi mai mốt có gặp lại hán nữa không?

Đang loay hoay với những ý nghĩ vớ vẩn, Hoa Phượng nghe có tiếng mở cổng. Cô nghiêng đầu ngó ra thì thấy chị Châu đã về.

-Ủa! Không coi phim hả Phượng.

-Thôi, chán quá. Em muốn ra sân ngồi cho mát.

-Ờ đợi chút, để chị dìu ra cho.

Được ngồi trên chiếc xích đu quen thuộc, Hoa Phượng cảm thấy thoải mái hẳn lên. Chỗ này là của cô mà, ngày nào không ngồi đu đưa ở chiếc ghế này, cô thấy thiếu thiếu không chịu được.

Hoa Phượng ngược nhìn lên cây mận. Nó đã có trái nhiều lắm rồi, từng chùm trái đỏ tươi nằm xen lẫn trong đám lá, chi chít đầy cả cây. Chắc chiều nay phải kêu thằng Hoàng hái xuống bớt cho đỡ nặng cành.

Có tiếng xe gắn máy ngừng trước cổng. Hoa Phượng nhìn ra, ngạc nhiên khi thấy Công Dinh. Hán đeo kính mát trông lạ ghê.

-Chào Hoa Phượng. Tôi vào được chứ?

tự nhiên Hoa Phượng cảm thấy trong lòng rộn rã:

-Vâng. Anh tự đẩy cổng vào đi. Tôi không đi ra mở được đâu.

Dắt xe vào sân xong, hán tiến lại gần cô, trên tay xách một cái túi lủng lẳng.

-Tôi đem đến cho Hoa Phượng cái này.

-Kem nữa hả? – Hoa Phượng le miệng – tôi không ăn nổi nữa đâu,

ngán lẩm.

-Ai bảo với cô là kem?

Cô chưng hửng:

-Chứ gì vậy?

Hắn cười cười, đưa cái túi cho cô Hoa Phượng cầm lấy, rồi ở ra: Đôi giày cao gót của cô.

-Hôm qua, mình để quên nó ở trong vườn. Sáng nay tôi đi dạo trong đó mới phát hiện, vội đem đến cho Phượng.

Hoa Phượng hơi sượng, lí nhí:

-Cám ơn anh.

Thấy hắn vẫn đứng, cô sực nhớ:

-À! Mời anh ngồi. – Cô bỗng nhìn quanh – Í! Quên. Ờ....Anh có thể vào trong nhà tự kiếm một cái ghế được không?

Công Dinh nhìn cô, cười, khoát tay:

-Phượng cứ ngồi yên đó đi, tôi tự biết tìm ghế ngồi mà, đừng lo.

Hắn bước nhanh vào nhà một chút, rồi trở ra đặt cái ghế xuống trước mặt cô, ngồi xuống rồi hỏi:

-Hoa Phượng thấy chân có đau không?

-Đau thì không. – Cô phì cười – Bó bột cứng ngắc rồi làm sao mà đau được. Chỉ có điều không đi tới đi lui được nên tôi thấy bức bối. Hắn ngồi im nhìn cô một hồi rồi nói:

-Thế phải làm sao cho Hoa Phượng đỡ bức bối?

-Ờ...tôi...không biết nữa.

Cô lúng túng, không biết phải trả lời thế nào. Bỗng nhiên hắn lại nói:

-Vậy mỗi ngày tôi lái xe đến đưa Hoa Phượng đi ra ngoài chơi nhé. Được không?

Hoa Phượng mở to mắt, kinh ngạc nhìn hắn. Công Dinh gật đầu với cô, vẻ mặt nghiêm nghị chờ đợi. Cô thận trọng:

-Anh không đùa đấy chứ?

-Không. Tôi nói thật đấy.

Hoa Phượng cười tươi, nhận xét:

-Lời đề nghị thật hấp dẫn.

Công Dinh nhìn thấy trong mắt Hoa Phượng ánh lên vẻ mừng rỡ, trông thật dễ thương. Anh cũng cười theo niềm vui của cô:

-Phượng đồng ý chứ?

-Vâng, đồng ý.

Cả hai cùng nhìn nhau, cười:

-Ba tôi nói cô cứ nghỉ ở nhà cho thật khỏe, chừng nào chân lành hẳn hãy đi làm. Đừng lo, cô không bị trừ lương đâu.

-Vậy hả? – Hoa Phượng cười thoải mái - Nếu không bị trừ lương là

tôi vui rồi.

-Vui không?

-Ừ, vui.

-Thế Phượng ngồi ngoài này bao lâu rồi?

-Sáng đến giờ.

-Làm gì?

-Nhìn cây mận.

Hắn ngạc nhiên, ngẩng đầu lên quan sát cây mận một hồi rồi nhìn cô, lạ lùng:

-Có gì ở trên ấy mà Phượng nhìn?

-À! Thì đếm trái rồi chờ nó rụng.

Hắn lại nhìn lên lần nữa.

-Ừ nhỉ. Nhiều trái thật. Tôi hái xuống cho Phượng nhé.

-Thôi, thôi. – Hoa Phượng vội nói - Để chút nữa thằng Hoàng đi học về, tôi kêu nó hái. Anh mà leo lên trên đó thì dơ áo quần hết.

Chợt nhớ ra, cô hỏi hắn:

-Ừa! Bộ anh không đi làm sao?

-Không. Tôi làm việc ở Vũng Tàu lận.

-Vũng Tàu? – Cô ngạc nhiên – Anh làm gì ở ngoài đó vậy?

-Thì ba tôi dự định mở thêm chi nhánh ở đó, nên tôi phải phụ với ông lo cho xong mọi thủ tục, nếu mọi việc suông sẻ thì có thể cuối năm nay chi nhánh đó sẽ khai trương.

chuyện này hình như Hoa Phượng đã có nghe anh Quốc thông báo trong công ty rồi, nhưng cô không để ý lắm. Bây giờ nghe Công Dinh nói đến, tự nhiên đầu óc cô lại suy nghĩ lan man.

Cô nhớ đến cảnh trời và biển lúc hoàng hôn. Không biết mọi người nghĩ sao, chứ đối với cô thì không có cảnh thiên nhiên nào có thể so sánh được. Khi ấy, biển đẹp tuyệt vời.

Năm ngoái, cô đã có dịp đi với chị Bích - người yêu của anh Huy – ra Vũng Tàu chơi vài ngày, vì chị có người dì sinh sống ở đây.

Ngôi nhà trông thẳng ra biển, nên chiều nào Hoa Phượng cũng ra ngồi hàng giờ trên cát, say sưa ngắm nhìn cảnh biển bao la, nhìn mặt trời đỏ sậm đang hắt những tia sáng cuối cùng xuống mặt biển, làm cho những ngọn sóng lấp lánh ánh bạc.

Và cô cứ ngồi như thế, chiêm ngưỡng say mê, cho đến khi quả cầu lửa màu đỏ từ từ khuất dạng tận chân trời.

-Phượng đang nghĩ gì vậy?

Tiếng Công Dinh hỏi nhỏ nhưng cũng đủ làm cô sực tỉnh:

-À! Không. Đâu có gì.

Hắn hơi chau mày, dường như không hài lòng với câu trả lời quá

quýt của cô Hoa Phượng ngó lơ ra ngoài, đưa tay lên vuốt tóc. Nhưng rồi khi liếc sang, thấy hấn vẫn im lặng, vẻ trầm ngâm. Không hiểu sao, tự nhiên cô buột miệng nói thật:

-Tôi....đang nghĩ về biển.

Hấn nhướng mắt:

-Biển à?

Thấy hấn chịu mở miệng, cô lại thấy vui:

-Ở ngoài đó, anh tha hồ tắm biển. Thích nhỉ.

-Hoa Phượng thích tắm biển lắm à.

-Thích chứ. Không phải chỉ có tắm không đâu. Mà bất cứ cái gì thuộc về biển, tôi đều thích. Từ cát, sóng, tàu, thuyền, cho đến nghêu, sò, ốc, hến.

Hấn phì cười:

-Vậy khi nào chân khỏi hấn, tôi sẽ đưa Phượng ra Vũng Tàu chơi nhé.

-Thật không? – Cô mừng rỡ reo lên.

-Ừ.

Rồi hấn nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt thật ấm:

-Tối thấy mới có một đêm mà trông cô xuống sắc thấy rõ đấy nhé.

-Ơ...- Hoa Phượng lúng túng giải thích - Tại...tối hôm qua tôi...không ngủ được.

-Sao vậy? - Hấn lo lắng.

-Không biết nữa. – Cô đáp lí nhí - Chắc tại hộp kem cà phê của anh.

-Kem cà phê?

Hấn trở mắt ngạc nhiên, rồi hiểu ra ngay:

-A! tôi biết rồi. lần sau tôi không mua kem cà phê nữa, mà sẽ mua kem trái cây nhé. Chịu không?

Hoa Phượng nhoẻn miệng cười. Xem ra hấn cũng thông minh lắm, lại rộng rãi nữa.

-Nếu vậy, Phượng nên vào nhà ngủ một giấc đi, chứ thức cả đêm mà giờ còn ngồi đây thì mệt lắm đấy. Để tôi đưa Phượng vào nhé. Nào! Đứng lên đi.

Hấn nói như ra lệnh khi thấy Hoa Phượng ngồi im không phản đối.

Tự nhiên cô ngoan như một đứa trẻ, để hấn dìu vào nhà.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 4

Kể từ ngày xảy ra sự cố đến nay, Hoa Phượng chẳng phải làm việc gì ngoài chuyện ăn với ngủ. Chiều nào Thanh Trà cũng ghé nhà chơi với cô đến tối mới về, kể đủ thứ chuyện, nên mặc dù không đi làm, nhưng việc gì trong công ty, cô cũng biết.

Công Dinh cũng hay lái xe đến đưa cô đi dạo. Thanh Trà gặp dịp là thắp từng theo liền. Cô nàng còn tuyên bố:

-Thật ra thì tao cũng không muốn làm kỳ đà cản mũi hai người.

Nhưng mà nghĩ coi, ông Dinh đang ra sức theo đuổi người đẹp, chịu khó lui tới để được đưa em đi đây đi đó. Trong thời điểm này, tao phải nắm bắt cơ hội để được đi kè, chứ đến khi mà “yêu” rồi thì đâu còn dịp nữa.

Đầu óc Hoa Phượng dạo này cứ hay nghĩ đến Dinh. Cả tuần nay chẳng thấy bóng dáng hấn đâu, làm cô bứt rứt, cứ bắt ghế ra sân ngồi với tâm trạng thấp thỏm, trông mong.

Ngồi ngoài sân chán, cô lại vào trong nhà, nhưng cứ hễ nghe tiếng xe ngoài cổng là cô lại dáo dác nhìn ra.

Cô rất ngại mọi người biết được cô nóng ruột chờ đợi hấn, nhưng hình như cô chẳng giấu được ai. Hoa Phượng chẳng hiểu sao mình lại như vậy. Chỉ biết rằng không gặp Công Dinh, cô cảm thấy trong người có cái gì đó buồn buồn, và cứ như thế tiếp nối mấy ngày nay, cô thấy không vui, vô vị đến lạ lùng.

Chiều nay, lúc đang ăn cơm thì thằng Hoàng đi chơi về. Nghe tiếng lách cách ở cổng, Hoa Phượng giật mình, nhón nhác nhìn ra. Khi quay trở vô, cô ra vẻ bình thản, tiếp tục ăn cơm để che dấu sự thất vọng của mình, thì bỗng Huy lên tiếng hỏi:

-Mấy hôm nay, sao không thấy Dinh tới chơi?

-Em không biết. Chắc anh ấy bận công việc.

Cô trả lời qua loa rồi tiếp tục ăn cơm. Khi ngước lên, cô thấy Huy đang nhìn mình:

-Có muốn đi chơi không? Chút nữa đi với anh?

Hoa Phượng ngạc nhiên:

-Anh rủ em hả?

-Chứ còn ai?

Cô nhìn anh dò xét:

-Vậy chị Bích đâu?

-Bích hả? Thì ở nhà cô ấy chứ đâu.

-Bộ hai người giận nhau hả?

-Đâu có.

-Sao anh không đi với chị Bích, mà lại rủ em?

Huy nhăn mặt:

-Con nhỏ này nhiều chuyện ghê Tại vì hôm nay là sinh nhật của Bích, tui thấy cô cứ thấp tha thấp thỏm, tội nghiệp quá nên mới có ý tốt, rủ đi theo cho đỡ buồn. Cứ ở đó mà hỏi tới hỏi lui hoài. Có đi hay không thì bảo?

Hoa Phượng vừa nghe xong thì mắt sáng rỡ, reo lên:

-A! Vậy hả? Vậy thì đi liền. Nhưng anh đã mua quà cho chị Bích chưa?

-Có rồi, yên tâm đi – Huy quay sang nói với thằng em út – Hoàng học bài hết chưa? Có muốn đi không?

Thằng Hoàng hớn hở:

-Em học xong rồi.

Nó bồng bỏ chén cơm đang ăn dở dang xuống bàn, đứng lên:

-Í! Thôi, em không ăn nữa đâu, để bụng chút lại đằng nhà chị Bích ăn bánh ngon hơn.

Huy cười, chạy lên lầu, rồi trở xuống với một hộp quà đã được gói kỹ càng bằng giấy kiềng có dòng chữ Happy Birthday.

Hoa Phượng tò mò:

-Cha! Hộp này to nhỉ? Cho coi được không anh Hai?

Huy lừ mặt:

-Không được.

Cô cười hì hì, đề nghị:

-Vậy anh nói cũng được. Cái gì ở trong vậy.

-Đùng nhiều lời – Huy gạt ngang - Muốn biết thì đợi chừng nào chị Bích mở quà ra đã. Còn không lo thay đồ đi, ở đó mà nói dóc.

Hoa Phượng đứng lên, choàng tay qua cổ anh để Huy dìu lên phòng.

Sắn díp, cô buột miệng hỏi:

-Anh với chị Bích tính chừng nào thì cưới nhau đây? Em thấy hai người quen nhau cũng lâu rồi, còn đợi gì nữa?

-Sao? Muốn anh cưới vợ hả? Bộ không sợ bị thiệt thòi sao?

-Em thiệt thòi cái gì?

-Chịu khó suy nghĩ một chút đi, anh mà cưới vợ rồi thì em đừng có hòng mè nheo này nọ.

-Xời ời! tưởng chuyện gì quan trọng. Anh cứ an tâm lo cưới vợ đi, em sẽ mè nheo với...người khác.

-Ai mà xấu số vậy? – Huy hỏi với nụ cười chế giễu.

Thằng Hoàng lại tài lanh xen vào:

-Em biết nè.

Hoa Phượng quay phắt lại:

-Biết cái gì?

-Thì biết cái người đó đó. Ủa! Mà sao mấy ngày nay hồng thấy ông vậy ta?

Hoa Phượng đỏ mặt, cốc lên đầu nó một cái:

- Đồ vô duyên!

Thằng Hoàng vừa nghiêng người né, vừa la:

-Em thấy sao thì nói vậy chứ bộ.

Huy xua tay lừa nó lên lầu:

-Thôi, thôi. Lo thay đồ mau lên rồi đi.

Ngọc Bích ra đón ba anh em Huy với nụ cười thật tươi. Hôm nay, cô mặc chiếc áo đầm sẫm màu, trông chừng chặc hơn. Hoa Phượng kéo tay anh:

-Anh Hai!

-Gì?

-Hôm nay chị Bích đẹp ghê hén.

-Anh thì thấy lúc nào cô ấy cũng đẹp – Huy đáp tỉnh bơ.

-Ái cha! – Hoa Phượng dãi giọng - Đạo này anh Hai dẻo miệng quá nhỉ?

Ngọc Bích cười cười, đánh nhẹ vào vai Huy, có vẻ mắc cỡ vì câu nịnh của Huy trước mặt hai đứa em. Hoa Phượng tổ thêm:

-Chị Bích coi chừng ông anh của em nhé. Ông coi vậy chứ khó ưa lắm đó. Chị biết không? Ở nhà, ông cứ cản nhằn em với thằng Hoàng hoài hà. Bởi vậy, tui em mong ông cưới vợ lẹ lẹ cho rồi.

Đang ngon trớn, Hoa Phượng bỗng bị Huy cốc một cái vào đầu đau điếng:

-Con nhỏ này! Bộ mong anh lấy vợ lắm hả?

Cô lấy tay xoa đầu và nhăn nhó, nhưng không quên nháy mắt với Ngọc Bích.

-Mong chứ, để có bà chị dâu đỡ đận, ha chị Bích.

Dường như chỉ chờ có thế, Huy quay sang Ngọc Bích, cười tủm tỉm:

-Đó, em thấy không? Tui nó cứ hối anh lấy vợ hoài. Em nghĩ sao?

Thấy Ngọc Bích ngượng ngùng đỏ cả mặt, Hoa Phượng chép miệng than:

-thôi, chuyện đó thì anh chị từ từ tính với nhau đi nhạ Chứ từ nãy giờ đứng đây với cái chân như vậy, tui mỏi quá à.

-Ừ nhỉ. – Bích vội vàng bước tới – Mình vô trong đi. Hôm nay chị không mời nhiều đâu, chỉ một số ít bạn thân thôi.

Nãy giờ cứ níu lấy ông anh, giờ có thêm Bích, Hoa Phượng càng thấy thoải mái. Cô quàng tay qua vai hai người, đi chầm chậm vào nhà. Vừa đi, Bích vừa nói với thằng Hoàng đang lẻo đẻo theo sau:

-Hoàng cứ tự nhiên nha, muốn ăn gì thì cứ ăn thoải mái, bao nhiêu

bánh trái chị đã bày sẵn hết trên bàn. Ai thích ăn gì cứ lấy.

Thằng Hoàng ra vẻ hiểu biết:

-Như vậy là tự phục vụ, phải không chị Bích?

-Ừ, đúng rồi. – Bích cười gật đầu.

Hoa Phượng đang được kẻ đi mà vẫn không quên chăm chọc thằng em: -Chà! Sao hôm nay nó thông minh đột xuất vậy kia?

Thằng em phật ý, làu bàu:

-Chị làm như em ngu lắm vậy.

Khi Hoa Phượng đã có chỗ yên vị thì ông anh của cô biến mất. Lâu thật lâu mới thấy ông xuất hiện, nhưng lại cứ kè kè bên chị Bích.

Thằng em háu ăn cũng chẳng thấy tăm hơi.

Ngồi ở góc nhà, Hoa Phượng có thể quan sát được hầu hết những gì đang diễn ra trong buổi tiệc này. Tiệc sinh nhật của chị Bích thật gọn, chỉ độ khoảng mười mấy người thôi. Cô ngồi nhận xét, thấy mọi người ai cũng lịch sự, và thoả mái tự gấp đồ ăn vào đĩa, rồi tìm một chỗ ngồi, vừa ăn vừa nói chuyện với nhau.

Hoa Phượng gật gù, cách đãi ăn như thế này cũng hay đó chứ. Món nào thích thì ăn nhiều, còn món nào không thích thì....khỏi rớ tới cho mệt bụng.

Anh Huy cũng vui ra phết, ổng niềm nở bắt tay chào hỏi tùm lum.

Sinh nhật của chị Bích mà ổng làm như của ổng vậy. Hoa Phượng nhìn thấy ông anh mình lảng xảng mà tức cười.

Khiếp! Bình thường thì ổng cứ như ông cụ non vậy. Còn bây giờ....Cô lắc đầu thông cảm. Thôi kệ, ổng đang yêu mà.

Chị Bích đang cười với mấy người bạn, chợt thấy Hoa Phượng ngồi một mình trong góc, liền tiến đến:

-Phượng ăn gì không em? Để chị lấy cho.

Hoa Phượng ngẫm nghĩ rồi lắc đầu:

-Thôi, chút nữa em ăn sau. Bây giờ chị cho em uống trước đi.

Ngọc Bích gật đầu, cười:

-Ừ, cũng được. Vậy em muốn uống gì?

Đạ, chị cho em uống gì cũng được, miễn là ngọt.

- Đợi chị một chút nhé.

Chị Bích vừa quay lưng, bỗng một ly nước cam vắt được chìa tới trước mặt, làm Hoa Phượng ngạc nhiên nhìn lên.

-Cô uống nước cam được chứ?

-Ờ...Được...Cám ơn anh.

Hoa Phượng đưa tay nhận ly nước, mắt vẫn lom lom nhìn người thanh niên. Quái! Sao anh ta lại có mặt ở đây? Anh ta quen biết ra sao với chị Bích vậy? Anh ta nhận ra mình ngay từ lúc mới bước vào

à? Tại sao ngồi đây nãy giờ mà mình không thấy anh ta nhỉ?
Bao nhiêu câu hỏi cứ nối tiếp nhau chạy trong đầu, làm Hoa Phượng quên mất là anh ta cũng đang nhìn mình. Cô cứ trố mắt ngạc nhiên khiến anh ta hơi ngượng:
-Cô không nhận ra tôi à?
Câu hỏi của anh ta làm Hoa Phượng sực tỉnh, cô vội gật đầu:
-Có chứ. Tôi nhận ra anh mà.
Vẫn đứng, đưa mắt nhìn xuống cái chân đau của cô, anh ta hỏi:
-Cô bị sao vậy?
Đồ cù lần! Nhìn nó được bó bột như vậy mà không biết hay sao còn hỏi? Ngược nhìn anh ta, cô trả lời nghịch ngợm:
-Thì...bị....vậy đó.
Anh ta có vẻ nhận ra sự tinh quái của cô, nên gật gù:
-Tôi biết. Nhưng ý tôi muốn hỏi nguyên nhân nào mà cô lại bị như vậy? Té à?
-Ừm, té. – Cô xác nhận.
-Thế...cô bị người nào đó chơi banh đá trúng à?
Hoa Phượng ngẩng phắt lên nhìn anh ta Ghê gớm nhỉ? Thì ra anh ta còn cay cú vì hôm trước bị cô bắt nạt ngay trước sân, nay gặp được dịp trả đũa.
Hoa Phượng bặm môi suy nghĩ tìm cách trả đũa. Nhưng anh ta đã kéo chiếc ghế đến ngồi cạnh cô, mỉm cười thân thiện:
-Thôi, huề nhé.
-Huề gì? – Hoa Phượng giận dỗi – Tôi có gây chiến với anh đâu.
-Nếu vậy, tôi phải cảm ơn cô.
Lời nói có vẻ thành thật của anh ta làm cô xiêu lòng, cười nhẹ, bụng ily nước cam lên nhấm nháp.
Anh ta lại tiếp tục làm quen:
-Hôm nay trông cô lạ quá.
-Lạ sao?
-Trông trẻ hơn bữa trước nhiều.
Hoa Phượng hơi phật lòng:
-Bộ ngày thường tôi già lắm sao?
-Không. - Hấn vội vàng - Chắc là vì hôm trước thấy cô mặc áo dài nên trông chừng chắc hơn.
Hoa Phượng ngấm ngấm bộ đầm ngắn mà cô đang mặc, ngấm ngấm:
-Anh ta cũng có lý.
Chị Bích đang xăm xăm đi đến với một ly nước cam trên tay Không kịp để Bích có thì giờ ngạc nhiên, Hoa Phượng giơ ly của mình lên, cười:

-Chờ chị lâu quá, em có “quí nhân” giúp đỡ rồi.
 Bích cười, dúm ly nước vào tay anh ta.
 -Vậy bồi thường cho ông.
 Rồi Bích dặn dò:
 -Hoa Phượng là em của anh Huy Ông phụ tui tiếp đãi chu đáo nhen.
 -Bích khỏi lo.
 Quay sang Hoa Phượng, Bích giới thiệu:
 - Đây là Vĩnh Tú, bạn học ngày xưa của chị.
 Hoa Phượng gật đầu:
 -Em biết anh rồi. tui em là hàng xóm láng giềng mà.
 -Ờ, vậy hai người tự nhiên nha.
 Bích cười rồi quay đi. Hoa Phượng ngồi im lặng uống nước. Một hồi lâu chẳng nghe Tú nói gì, cô khẽ liếc mắt sang. Thấy anh ta đang lơ đãng nhìn chung quanh, không chú ý đến mình, nên cô tha hồ quan sát anh ta từ đầu đến chân.
 Hôm nay, trông anh ta có vẻ hơi lạ vì cặp kính cận trên sóng mũi.
 Nhìn nghiêng, anh ta đẹp trai ghê – Cô thầm khen.
 Vẫn nhìn đầu đầu, Vĩnh Tú lên tiếng:
 -Hoa Phượng nghĩ gì về tui vậy?
 Đang nhìn trộm, tự nhiên bị hỏi ngay chóc, nên cô ngượng quá, chối phăng:
 -Ờ...đâu có.
 Anh ta quay lại:
 -Sao nhìn tui dữ vậy?
 -Nhìn anh hồi nào? – Cô cãi.
 -Từ nãy tới giờ. – Tú vẫn cố tình bắt bí.
 -Ờ....- Hoa Phượng đỏ mặt - Bối...tui..thấy anh là lạ.
 Vĩnh Tú nhướn mắt như có ý hỏi. Hoa Phượng giải thích:
 -Tại hôm nay anh đeo kính nên trông lạ. Bộ anh bị cận hả?
 Vĩnh Tú gật đầu:
 -Vâng, nhưng nhờ có kính nên mới thấy Hoa Phượng dễ thương hơn bữa trước nhiều.
 Hình như anh ta lại muốn kiếm chuyện với cô nữa hay sao ấy. Hoa Phượng hất mặt hỏi, sẵn sàng cho cuộc chiến mới:
 -Ái cha! Anh muốn nói là hôm đó anh thấy tui khó ưa hả?
 Anh ta cười lớn:
 -KHông. Chỉ dữ thôi.
 -Tui mà dữ? – Hoa Phượng la lên, nhưng vội nín ngay vì thấy có vài người ngồi quay lại nhìn.
 Đợi mọi người không chú ý nữa, cô nhỏ giọng nói với Tú:

-Cho anh hay, chỉ có một mình anh nói tui dữ, còn mọi người đều cho rằng tui hiền nhất á. Không tin, anh thử hỏi...chị Bích coi.

Vĩnh Tú lắc đầu:

-Đâu cần hỏi vì tôi đã nói hôm nay Hoa Phượng dễ thương rồi mà. Hoa Phượng liếc xéo Tú một cái. Anh ta bẻm mép thật. Nhưng cô cũng thấy vui vui, hãnh diện khi được khen.

Ngồi im được một lát, Vĩnh Tú lại bắt chuyện:

-Chân bị thế này, chắc Phượng phải nghỉ làm hơi lâu đấy nhỉ?

-Khoảng ba tuần.

-Vậy Phượng làm gì để giết thời giờ?

-Thì xem phim, đọc sách.

-Phượng hay xem loại phim gì? Phim bộ Hồng Kông à?

Hoa Phượng lắc đầu:

-Không. Tôi không thích phim bộ.

-Sao thế? Tôi thấy ở đây, ai cũng xem phim bộ mà?

-Nhưng tôi không thích. Tôi chỉ thích loại phim hoạt hình của Walt Disney's thôi.

Vĩnh Tú nhìn cô bằng cặp mắt hiếu kỳ, rồi cười cười ra vẻ hiểu biết:

-Như vậy, những quyển sách Phượng thích xem là truyện tranh phải không?

-Không. Tôi xem truyện kiếm hiệp.

Vĩnh Tú kinh ngạc, quay lại nhìn cô trân trối. Vậy là sao? Sao cô nàng này lại có sở thích tréo ngoe như vậy? Thật khó hiểu.

Nhìn vẻ chững chạc của Vĩnh Tú, Hoa Phượng cười thầm:

-Hừ! Cho anh ta hết tài lanh.

Tưởng Vĩnh Tú sẽ thôi không tìm hiểu về sở thích của mình, nên Hoa Phượng lơ đãng nhip nhip chân theo tiếng nhạc. Nhưng không ngờ vẫn thắc mắc.

-Phượng đọc truyện kiếm hiệp làm gì? Đâu có mở mang kiến thức. Sao không đọc những quyển sách được dịch từ sách nước ngoài có phải hơn không?

Hoa Phượng ngừng nhip chân, quay sang nhìn thẳng vào mắt Tú, bắt đầu cuộc khẩu chiến mới:

-Theo anh thì sách dịch của nước ngoài mới có giá trị phải không?

-Nó hơn hẳn truyện kiếm hiệp – Anh ta khẳng định.

-Theo tôi thì chúng như nhau thôi. Này nhé! Truyện kiếm hiệp, bay tới bay lui, chường qua chường lại, vậy mà vui.

-Thật ra, với loại sách này thì có hơi khó hiểu một chút, nhưng có cái hay riêng của nó. Tác giả viết văn thâm thúy nên khi đọc, phải chịu khó suy nghĩ mới có thể hiểu.

Hoa Phượng phát giận:

-Anh muốn ám chỉ tôi không có kiến thức chứ gì?

-Ồ! Không. Tôi không có ý đó – Vĩnh Tú vội phân bua - Phượng đừng giận. Tôi chỉ muốn giới thiệu vài cuốn sách hay cho Phượng đọc thôi.

Hoa Phượng mím môi ngồi im:

-Phượng uống nước cam nữa không?

-.....

-Phượng ăn kem không? Bích đã cắt bánh rồi, để tôi lấy cho Phượng một miếng nhé.

Tú nói xong, đứng dậy đi đến bàn để bánh. Một lát sau, Vĩnh Tú trở lại với đĩa bánh kem trông thật hấp dẫn.

-Bánh kem nè Phượng.

-.....

-Tôi xin lỗi. Đừng giận nữa.

-Ai thêm giận anh.

-VẬY Phượng ăn bánh đi.

-Không ăn.

Vĩnh Tú nhìn cô, thở dài:

-Hoa Phượng này! Nếu cô không thích thì tôi sẽ không nói những chuyện đó nữa, nhưng cô ăn bánh đi. Bánh sinh nhật của Bích đấy, không phải của tôi đâu.

Hoa Phượng rất muốn tiếp tục giận, nhưng mùi kem thơm phức xộc vào mũi khiến cô không đành lòng thêm, nên đưa tay cầm lấy. Sao lại không ăn nhỉ? – Cô nghĩ – Mình giận anh ta thôi mà, chứ bụng dạ thì đâu có tội gì mà phải bị đối.

Cô im lặng ngồi múc từng miếng bánh nhắm nháp ngon lành. Cô say sưa ăn đến sạch đĩa. Khi ngược lên, bắt gặp Tú vẫn đang nhìn mình, Hoa Phượng chìa cái đĩa không ra:

-Tôi ăn xong rồi.

Tú cầm lấy để qua một bên rồi hỏi:

-Phượng ăn nữa không?

-Thôi.

-Ngon không?

-Ngon lắm. Sao anh không ăn?

Tú lắc đầu:

-Nhìn cô ăn, tôi cũng thấy no rồi.

CẢ hai cùng cười, làm Hoa Phượng quên cả giận. Vĩnh Tú đột ngột hỏi:

-Chùng nào chân Hoa Phượng tháo băng?

-Cũng sắp rồi.

-Tới lúc đó, tôi mời Hoa Phượng đi ăn kem, hoặc uống cà phê nhé.
-Cũng được.
-Nhớ nhé.
-Nhớ chứ sao không.

o O o

Vĩnh Tú đứng trên ban công nhìn xuống đường. Đêm nay trăng thật sáng, trời đầy những ánh sao lấp lánh. Những chiếc lá trên cây lay động theo từng cơn gió thổi. Tú cảm thấy lòng mình đang rộn rã một niềm vui khó tả.

Anh nhớ đến buổi tiệc sinh nhật hồi chiều, cũng là dịp để anh làm quen với Hoa Phượng, được ngồi kế bên, tha hồ ngắm nghía thật kỹ gương mặt xinh xắn và nụ cười lém lỉnh của cô hàng xóm.

Đã mấy tuần nay, ngày nào Vĩnh Tú cũng ra đây nhìn sang bên sân nhà Hoa Phượng, anh thấy cô hay ngồi dưới gốc cây mạn cùng một cô bạn. Trông hai cô gái lúc nào cũng vui vẻ chuyện trò ríu rít. Tú đoán chắc hai cô thân nhau lắm. Anh rất muốn làm quen nhưng cảm thấy ngại, sợ hai cô lại đem anh ra chọc quê.

Nhưng hôm nay thì thật là thích thú, anh rất cảm ơn Ngọc Bích đã tổ chức một buổi tiệc sinh nhật đúng như long mong đợi của anh bao lâu nay. Để anh có dịp nói chuyện, làm quen, và hơn thế nữa là Hoa Phượng đã chấp nhận kết bạn với anh.

Có một cô bạn hàng xóm xinh xắn và dễ thương như Hoa Phượng, Vĩnh Tú bỗng thấy cuộc sống ở quê nhà thật là lý tưởng.

Nhà Hoa Phượng đã tắt đèn từ lâu. Đêm nay, hình như anh em nhà cô ấy đi ngủ sớm hơn mọi ngày.

Ánh trăng chiếu rọi lên người Vĩnh Tú làm chiếc bóng anh đổ dài xuống đường trông gầy guộc, lẻ loi. Một chiếc lá ướt đầm sương rơi trên áo làm Tú chột rùng mình.

Anh quay vào nhà, không quên nhìn một lần nữa chích xích đu không có bóng người ngồi.

Đang ngồi xem ti-vi thì chuông điện thoại reo, Hoa Phượng chồm người tới bàn, với lấy ống nghe:

-Alô.

-Hoa Phượng phải không? - Giọng Công Dinh nhỏ nhẹ bên tai làm cô hơi bất ngờ.

-Ừ. chân em sao rồi?

Đạ, sang ngày mốt là được tháo băng rồi.

-Vậy à? – Công Dinh có vẻ ngập ngừng - Dạo này anh bận rộn quá, không đến thăm em được. Em có buồn không?

-Em không buồn đâu.

-Em đang làm gì đó?
-Em đang coi ti-vi Anh ở đâu gọi cho em vậy?
-Anh đang ở Vũng Tàu, chắc tuần sau mới về Sài Gòn được.
Nghe đến đây, Hoa Phượng có vẻ tiếc rẻ vì chỉ còn có hai ngày nghỉ thoải mái mà lại không có Công Dinh.
-Tuần sau à? Tới lúc đó, em đã đi làm lại rồi.
-Ừ, Thanh Trà có đến chơi với em thường không?
-Nó thì chiều nào cũng ở đây tới tối mới về. À! Nhưng hôm nay thì không, tại vì hồi chiều em đi với anh Huy tới nhà chị Bích dự sinh nhật.
-Vây hả? Vui không?
-Cũng tạm tạm, nhưng bánh thì ngon tuyệt.
Tiếng Dinh cười trong máy:
-VẬY thì tuần sau anh về rồi mình đi ăn bánh kem, uống cà phê há.
-Chịu liền.
Tiếng Công Dinh lại vang lên:
-Hoa Phượng này! Anh sẽ cố gắng lo công việc cho xong càng sớm càng tốt để về cho rồi, ở ngoài này một mình buồn quá chừng.
-Sao lại buồn?
-Tại nhớ em.
-Anh xạo quá.
-Trời đất! Nói thật mà em không tin sao? Thôi, em ngủ sớm đi.
Đạ, bye.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 5

Tiếng cười đùa ồn ào từ dưới sân vọng lên làm Hoa Phượng thức giấc. Cô nằm im trên giường, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng đã ủa vào tràn ngập trong phòng.

Thời tiết có vẻ nóng bức, nhưng vì hôm nay là ngày chủ nhật nên Hoa Phượng chẳng buồn dậy. Cô muốn ngủ thêm một chút nữa, nhưng hình như không thể được. Lăn qua trở lại một hồi, cô nhú mày lắng nghe. Rõ ràng là những tiếng đùa giỡn om sòm ở ngay trong sân nhà mình chứ đâu. Chắc thằng Hoàng lại kéo bạn bè về quậy phá nữa rồi.

Cậu út nhà nay mỗi lần dẫn lũ bạn về thì ôi thôi, tụi nó phá như giặc, ngoài sân trông cứ như một bãi chiến trường, còn ba bốn thằng chúng nó thì leo tuốt lên cây mận, ngồi vắt vẻo trên đó giống như một lũ khỉ. Trái thì tụi nó vạch sạch đã đành, ngay cả lá cũng không thoát. Mỗi lần chúng tảo thanh cây mận là lá rụng đầy sân, cây thì trụi lủi. Nhưng được cái là chúng rất biết điều và cũng dễ thương lắm, nên chẳng ai cần nhằn, vì trước khi ra về thì cả đám xúm lại dọn dẹp nhà cửa, quét sân, gom lá sạch sẽ, và điều quan trọng nhất là chúng để dành cả một rổ mận to tướng cho Hoa Phượng. Nên sang hôm sau là cô có cả một túi mận bụi đem vào công ty phân chia cho mọi người.

Hoa Phượng uể oải ngồi dậy, vươn vai lười biếng đến bên cửa sổ nhìn xuống, cô chợt ngẩn người trở mắt nhìn cảnh tượng dưới sân, ngạc nhiên quá sức.

Thằng Hoàng và Vĩnh Tú mỗi người một cái cây dài thông, đang chọc những trái mận cho rớt xuống. Quái đản hơn, Thanh Trà và thằng nhóc em của Vĩnh Tú thì chạy lăng xăng, lui cui lượm những trái mận rơi lăn lóc trong sân.

-A! Chỗ này có một chum quá xá cỡ nè Hoàng.

Thanh Trà ngửa cổ nhìn, miệng hét toáng, tay thì chỉ trỏ lia lịa. Chợt trông thấy Hp, Thanh Trà bèn la lên:

-Chu choa! Giờ mới chịu dậy hả cô nương?

Hoa Phượng chồm người ra, nói vọng xuống:

-Tính ngủ đến trưa, nhưng cái giọng của mày chat chúa quá, nên không thể ngủ được.

-Ê! Đâu phải mình tao, nhìn coi.

-Chị PHượng! Chị nhìn nè, hôm nay em cho chị ăn mận mệt nghỉ.

Vừa nói, Hoàng vừa chỉ hai cái rổ đặt trên xích đu, Hoa Phượng thấy hai rổ đến đã đầy, vậy mà trong sân vẫn còn rất nhiều mận nằm rải rác chưa kịp nhặt.

Thanh Trà đứng chống nạnh, ngoắc cô:

-Xuống đây đi. Làm gì đứng ở trên hoài vậy?

-Ừa, đợi chút.

Hoa Phượng chạy vụt vào đánh răng, thay áo xong là chạy ào xuống sân. Mọi người đã nghỉ tay. Chị Châu đang lui cui quét lá rụng. Vừa thấy cô, Thanh Trà đã reo lên:

-Lại đây xem chiến lợi phẩm của tụi tao nè.

Nhìn những trái mận đỏ tươi mà nước miếng cứ ứ đầy trong miệng, Hoa Phượng vừa hỏi vừa nuốt nước miếng đánh ực:

-Có muối ớt chưa?

-Chưa, để tao vô làm cho, ngồi đó đi.
 Hoa Phượng ngồi xuống cạnh rổ mận, hỏi Vĩnh Tú:
 -Em của anh tên gì vậy?
 Không đợi cho anh lên tiếng, thằng nhóc mau mắn trả lời:
 -Em tên là Văn. Em là...đệ tử của anh Hoàng.
 Hoa Phượng ngạc nhiên, quay lại nhướn mắt nhìn thằng em của mình. Thằng Hoàng cười tít mắt, nó tiến tới gần, nói một hơi:
 -Xin giới thiệu v ới chị Ba, đây là cu Văn, đệ tử của em. Còn anh Tú là sư phụ của em.
 -Gì kỳ vậy? – Hoa Phượng la lên.
 -Có gì đâu mà kỳ.
 -Mày nói rõ ràng nghe coi.
 -Thì vậy nè - Thằng Hoàng giải thích – Trong thời gian ở Việt Nam chơi, anh Tú chịu dạy kèm Anh văn cho em, còn em thì sẽ dạy cu Văn vẽ.
 -Vẽ? Mà vẽ cái giống gì?
 -Thì vẽ phong cảnh, hoa lá, chân dung người ngợm gì cũng vẽ tuốt.
 -Ồ trời đất ơi! – Hoa Phượng rũ ra cười – Trong nhà tui có một ông hoa. sĩ ở ẩn, vậy mà nào giờ tui hông biết.
 Thấy Hoa Phượng cứ cười nắc nẻ, thằng Hoàng lờm chị.
 - Đừng có mà cười, bữa nào chị chịu ngồi làm mẫu, em vẽ cho chị một bức chân dung, bảo đảm không giống không ăn tiền.
 -Thôi, thôi. Cho tao xin đi. Mày mà vẽ cho xong, đem treo trước cổng thì chắc có hiệu nghiệm hơn tám bảng “Coi chừng chó dữ” nữa.
 Chừng đó, chắc chị Ba mày kiếm lời con mắt cũng không được một đũa phu quân.
 -Xì! KHÔNG thêm nói chuyện với chị nữa.
 Nắm lấy tay cu Văn nãy giờ cứ đứng đực mặt ra nghe, thằng Hoàng vừa lôi nó đi vừa nói:
 -Qua đây rồi nè đệ tử. Đừng có nghe lời của bà. Miệng lưỡi của bà lúc nào cũng dìm chết nhân tài.
 Vẫn còn cười, Hoa Phượng quay sang Vĩnh Tú:
 -Còn anh?
 Bỏ chìa bát ngò, Tú nhướn mắt:
 -Hả?
 -Anh dạy Anh văn cho em tui hả?
 -Ừm – Vĩnh Tú gật đầu – Hoa Phượng có phản đối gì không?
 -Chuyện này thì không, mà tui còn phải cảm ơn anh nữa là. Tại vì thằng Hoàng học Anh văn dở lắm.
 -Thế à?

-Anh đã nghe nó nói tiếng Anh chưa?
-Chưa, bữa nay mới bắt đầu học.
-VẬY hả? VẬY anh rang sửa giọng cho nó giùm tui. Tui cần nhần hoà mà nó cứ nói như thằng ngọng, lại không có ngữ điệu gì cả, cứ ngang phề phề như thằng Ả-rập vậy, nghe tức cười muốn chết.
-Chuyện đó không khó đâu, để tôi sửa cho nó.
-VẬY thì cảm ơn anh trước nhen.
Thanh Trà từ trong bếp đi ra, miệng xuýt xoa:
-Muối ớt đây, quý vị bà con.
Chén muối ớt vừa đặt xuống, lập tức những trái mận được bẻ ra chấm lầy chấm đẽ.
Vĩnh Tú lên tiếng cản:
-Nè! Mận chưa rửa mà.
-Ừ hé. Thôi để tui đem đi rửa cho – Thanh Trà lại sốt sắng ôm rổ mận lên.
-Khoan đã. Hình như chưa có ai ăn sang hết phải không? Bây giờ mà ăn mận vô là xót ruột lắm đó.
Vĩnh Tú nói xong, cả bọn nhìn nhau. Đúng là mọi người chưa có gì bỏ bụng cả. Tú quan sát từng người, vẻ mặt thiếu não của ai nấy làm cho anh biết rằng mình đoán đúng. Anh liền đề nghị:
-VẬY bây giờ tui mình ra ngoài phố kiếm gì ăn đi, chút nữa về ăn mận sau.
-Ừa, anh nói đúng quá – Thanh Trà để rổ mận lại chỗ cũ, quay lại nhìn mọi người rồi lên tiếng chỉ đạo – Hoa Phượng! Mày đi với tao. Thằng Hoàng chạy xe một mình. Anh Tú chở cụ Văn. Vậy được không?
Đĩ nhiên là được rồi - Tất cả đồng thanh.
-Vậy mình lên đường. Tui biết có một quán bún bò Huế ngon hết sảy. Mọi người chịu món đó không?
Không hiểu sao cả hai thằng nhóc cùng nhảy cà tửng:
-Bún bò Huế hả chị? Chà! Đá quá. Lâu rồi, em không có ăn món đó, bây giờ mới nghe nhắc đã thấy thèm.
Hoa Phượng nhìn Vĩnh Tú định hỏi ý kiến, nhưng khi thấy anh gật gật, cười cười với cặp mắt sáng rõ thì cô không hỏi nữa, tự ra quyết định luôn:
-Ừa, món đó được. Duyệt.
o o o
Trong lúc Vĩnh Tú đang dạy Anh văn cho thằng Hoàng trong phòng khách thì Hoa Phượng lững thững ra sân ngồi hóng gió. Mặt trời sắp lặn nên có một màu đỏ rực thật tuyệt.

Suốt cả buổi trưa, ăn cơm xong là Thanh Trà nằm trong phòng của cô tâm sự. Vừa ăn một bụng cơm no đến phát ách, lại còn nghe giọng đều đều kể đủ thứ chuyện trên đời dưới đất làm Hoa Phượng cứ díp mắt lại, nhưng Thanh Trà đâu có thấy, cứ huyền thuyên nói hăm bà lằng cho đến lúc Hoa Phượng ngủ khò.

Thanh Trà về lúc nào, cô cũng không hay. Thức dậy chẳng thấy nó đâu, xuống dưới nhà cũng không thấy xe của nó, nên Hoa Phượng đoán là cô ả buồn chán vì kể chuyện mà chẳng ai nghe nên bỏ về rồi. Sáng mai đến sở làm, thế nào nó cũng sỉ vả cô một trận.

Có tiếng kêu làm Hoa Phượng giật mình:

-Nè! Mơ mộng gì đó nhỏ? Mở cửa cho anh coi.

-A! Anh Hai về.

Hoa Phượng reo lên rồi chạy nhanh ra mở cổng cho Huy và Ngọc Bích. Cô nháy mắt với anh:

-Anh Hai bữa nay dất chị Bích về ra mắt ba má phải không?

-Còn phải hỏi.

Huy cười cười, trả lời em gái. Xách túi đồ bước vô đến cửa, chợt anh quay ra hỏi:

-Nè! Vụ gì ở trong đó vậy?

-À! Anh Tú dạy cho thằng Hoàng học Anh văn.

Sau cái nhượng mắt ngạc nhiên, anh Huy gật gù:

-Xem ra thì thằng khỉ nhà mình cũng biết chộp thời cơ quá nhỉ.

Bích lên tiếng hỏi Hoa Phượng:

-Hôm nay chủ nhật mà em ở nhà sao? Không đi đâu chơi à?

-Đâu có, đang chờ anh chị về để dất đi đó chứ.

-Cái gì? – Huy la lên - Định là kỳ đà nữa hả bà chằn?

Thấy không dụ khị được bà chị dâu tương lai vì ông anh đã can thiệp kịp thời, Hoa Phượng giả táng:

-Không cho em theo thì thôi, làm gì dữ vậy?

Huy thở phào, lờm Bích:

-Em sao mà khờ quá, ở trong nhà này đừng bao giờ hỏi thăm tụi nó vấn đề đi chơi hay là ăn uống. Bởi vì chỉ cần em mở miệng là sẽ bị túm ngay, biết chưa?

-Anh nói xấu tụi em hả?

Cái lớp học trong nhà nghe ồn ào vọng nhìn ra. Thấy Huy bước vào, Tú gật đầu, cười:

-Chào anh.

Huy cười, bước đến bắt tay Tú:

-Ờ, cứ tự nhiên. Tụi tôi đi đường xa bụi bặm không hà, để vô trong tắm cái đã.

-Anh Hai! - Thằng Hoàng ngẩn đầu hỏi – Ba má có nói gì em không?
-Có. Ba má nói tuần sau tới phiên hai đứa bây về.
-Ai?
-Mày với con Phượng chứ còn ai. Hỏi lằng nhách.
-Vậy thôi hả?
-Chứ còn muốn gì nữa? Cái thằng....
Thấy thằng Hoàng ngồi im xếp tập, Huy dợm bước đi, bỗng đứng lại:
-Ủa! Sao không học tiếp đi?
Đạ, xong rồi, anh Hai.
-Gì mà mới thấy anh về là lo xếp tập vậy? KKhông có bánh trái gì đâu nghe, đừng tưởng bở.
-Hổng dám đâu. Em học từ hồi trưa tới giờ còn gì nữa, phải để sư phụ nghỉ ngơi chứ.
-VẬY à? Đúng là chuyện lạ. – Huy nháy mắt với Tú – Ông có khiếu làm thầy lắm đấy, chứ thằng em của tôi có đời nào chịu ngồi yên học cả nửa ngày trời như vậy đâu.
Bích cười, góp chuyện:
-Tại anh Huy không biết đấy chứ, Vĩnh Tú mà giảng bài thì dễ hiểu lắm. Hồi đó, lúc còn học chung ,trong lớp đứa nào không hiểu bài, cứ tìm hỏi ông Tú là chắc ăn nhất.
-Chắc có em nữa chứ gì?
Bích gật đầu, xác nhận ngay:
- Đương nhiên.
Huy kéo Bích ra sau bếp. Tú để thằng Hoàng thu dọn tập sách trên bàn, anh bước ra sân, đến bên Hoa Phượng:
-Sao ngồi ủ rũ vậy Phượng?
-Ủa! Xong rồi hả anh Tú?
Vĩnh Tú gật đầu cười, Hoa Phượng xịch qua một chút rồi lên tiếng mời, tay vỗ xuống chỗ trống bên cạnh:
-Anh ngồi chơi.
Tú lại gật đầu, im lặng ngồi xuống kế bên Hoa Phượng.
-Ngồi đây gió mát ghê.
-Ừm. Bởi vậy, ngày nào tôi cũng ra đây ngồi đã đời rồi mới vô ngủ được.
-Tôi biết.
Hoa Phượng quay lại, thấy Tú cũng đang nhìn mình, cô hơi đỏ mặt vội quay chỗ khác.
Vĩnh Tú háng giọng:
-Hoa Phượng à!

-Gì?

-Tối nay Phượng có rảnh không?

-Chi vậy?

-Tôi muốn mời PHượng đi ăn kem.

-Ừm...-Hoa Phượng ngẫm nghĩ – Đi thì đi...

-Vậy bây giờ tôi về tắm rửa thay đồ một chút rồi mình đi nhé.

-Ừa. – Hoa Phượng gật đầu.

Tú đi nhanh về bên nhà. Hoa Phượng cũng lên lầu thay đồ. Cô do dự không biết có nên rủ Thanh Trà cùng đi chung không. Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, cô quyết định thôi. Hôm khác sẽ rủ nó. Còn chuyện bây giờ thì sáng mai đi làm sẽ kể cho nó nghe cũng được.

Cô nghĩ để xem tính tình anh chàng này ra sao cái đã, rồi từ từ sẽ giới thiệu cho Thanh Trà làm quen. Tánh Thanh Trà cũng không khó chịu lắm, miễn thoải mái và....dễ thương một chút là nó sẵn sàng kết bạn ngay.

o O o

Múc từng muỗng kem ngọt lịm, Hoa Phượng ăn một cách ngon lành. Tú thì nhấm nháp ly cà phê đen. Thỉnh thoảng cô lại bắt gặp ánh mắt Tú nhìn cô, cười.

-Anh cười gì thế?

-À! Đâu có gì.

-Anh có nói không? – Hoa Phượng trợn mắt hăm dọa.

-Thì...nhìn Phượng ăn hồn nhiên quá nên tôi thấy.....vui.

-CHỈ có vậy thôi?

-Ừ.

-Vậy thì tui sẽ ăn vài ly nữa cho anh tha hồ mà vui liên tục.

Vĩnh Tú cười lớn:

-Phượng cứ tự nhiên. Nếu còn thấy thích thì cứ việc ăn thoải mái.

-Thật chứ?

Đĩ nhiên.

Hoa Phượng gật gù nhận xét:

-Kể ra anh cũng...được ghê.

-Là sao?

-Tại vì anh là Việt Kiều mà như vậy thì....không đáng ghét lắm.

-Ừa! Vậy Việt Kiều đáng ghét lắm sao?

-Không phải tất cả, mà là đa số. Anh biết không? Những người ở nước ngoài về, họ thường vác mặt lên trời, dài miệng ra chê bai đủ thứ, nào là ở đây nóng nực quá, bụi bặm quá, dơ bẩn quá, ồn ào quá, lạc hậu quá.....Nói chung là họ “dỏm” quá nên tui không ưa.

Tú phì cười trước nhận xét của cô:

-Hoa Phượng có thành kiến ghê.
-Ừa, tui vậy đó. À! Mà anh ở đây bao lâu lận?
-Chủ nhật tuần sau là tôi trở qua Canada rồi.
-Chà! Mau vậy.
-Ừm. – Vĩnh Tú trầm ngâm - Về đây rồi hết muốn đi. Có lẽ lần sau tôi sẽ về ở lâu hơn.
Thấy vẻ mặt Tú đăm chiêu, tự nhiên Hoa Phượng cũng thấy buồn buồn. Cô hiểu tâm trạng của những người Việt sống xa xứ, mỗi lần về thăm lại quê hương, gia đình, bè bạn, họ đều náo nức, vui mừng. Nhưng đến khi phải chia tay thì ai cũng buồn bã, luyến tiếc.
Vừa về đến nhà, thằng Hoàng và cu Văn như đang chực sẵn, chạy vào ra hạc sách:
-Xời ơi! Hai người đi đâu vậy?
- Đi ăn kem.
-Xấu nha, không cho tụi em đi kè.
-Tại hồi nãy không thấy hai đứa đâu hể, giờ còn nói.
-Em đi đá banh với anh Hoàng – Cu Văn phân trần.
-Ừ. Thôi để bữa khác anh sẽ dẫn hai đứa đi, bây giờ về nhà – Tú nắm tay cu Văn ra cửa – Tôi về nhà Phượng.
Hoa Phượng cười với Tú, tiễn anh ra cổng.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 6

Từ sáng đến giờ, Hoa Phượng miệt mài cắm cúi bên cái máy đánh chữ, không hề nghỉ tay. Tiếng gõ lóc cóc vẫn vang lên đều đều trong phòng. Mọi người đã ra ngoài ăn cơm trưa, chỉ còn một mình cô ngồi lại chăm chỉ làm việc.

Lúc này, trước khi đi, Thanh Trà và Quốc đã đến tận bàn nỉu kéo:

-Nghĩ một chút đi. Ăn cơm xong rồi vào làm tiếp, không ai giành hết việc đâu mà sợ.

Nhưng cô đã từ chối:

-Thôi, mọi người đi đi. Tui không thấy đói.

Thanh Trà trợn mắt la lên:

-Gì mà không đói? Từ sáng đến giờ mày có ăn gì đâu.

-Không đói thật mà.

Chị Mai bước lại gần, cười với Hoa Phượng:

-Chắc tại công việc nhiều quá nên Phượng cảm thấy no ngang phải không?

Đạ, chắc là vậy.

Cô ngẫm nghĩ một chút, rồi quay sang Thanh Trà, dặn dò:

-Mày với anh Quốc đi ăn đi, rồi mua về cho tao một khúc bánh mì kẹp thịt là được rồi.

-Nhất định không đi hả?

-Ừa.

-Ăn bánh mì trừ cơm?

-Ừa.

-Thôi kệ nó, mình đi.

Khi mọi người kéo nhau đi ra hết, căn phòng trở nên vắng lặng. H P lại tiếp tục làm việc, mắt cứ dán vào tờ giấy, tay gõ đều. Cô chăm chỉ đến mức không thấy một người vừa đẩy cửa bước vào, tiến thẳng đến bàn cô, kéo ghế ngồi. Cô nói mà không nhìn lên:

-Ăn gì mà lẹ vậy? Có nhớ mua cho tui không?

-Em muốn mua gì?

Hoa Phượng ngẩng phắt lên. Công Dinh đang ngồi trước mặt cô, cười:

-Anh Dinh! Anh về hồi nào?

-Vừa về, anh tới đây ngay – Dinh nhìn quanh - Mọi người đâu hết rồi?

-Họ đi ăn cơm trưa rồi.

-Em ăn chưa?

Hoa Phượng lắc đầu:

-Em còn nhiều việc phải làm nên không đi, nhưng em có nhờ Thanh Trà mua bánh mì giùm rồi.

Công Dinh làm như không nghe, anh khoát tay:

-Vậy đi ăn với anh. Anh cũng đang đói.

-Nhưng....

-KHông nhưng nhị gì cả. À! Ba anh đâu?

-Em không biết, hình như vẫn còn ở trong đó.

Công Dinh đứng lên, đi về phía phòng Giám đốc, gõ cửa. Có tiếng ông Thịnh vọng ra:

-Vô đi.

Công Dinh ở cửa bước vào:

-Chào ba.

-Ừa! Con mới về hả? Có chuyện gì không? Vào đây.

Đạ không – Công Dinh hoi ngập ngừng – Con tới rủ Hoa Phượng đi ăn trưa.

-Chà.....

Ông Thịnh gật gù nhìn Dinh, khiến anh tấy lúng túng:

-Ba đi ăn với con luôn nhé.

-thôi – Ông khoát tay – Ba không ăn đâu. Ờ, con bảo Hoa Phượng đi ăn là đúng đó. Từ sáng đến giờ, cô ấy không nghỉ tay tí nào.

-Vậy con đi nghe ba.

-Ừ, đi đi.

Khép cửa phòng cho ông Thịnh xong, Công Dinh quay sang, nhướng mắt cười với Hoa Phượng:

-Mình đi được chưa em?

Đạ được.

Đẩy cái đĩa không qua một bên, Hoa Phượng mỉm cười, nhìn Dinh ăn tiếp đĩa cơm thứ hai.

-Em ăn nữa không?

Cô lắc đầu, le lưỡi:

-Eo ui! Em no lắm rồi.

-Vậy thì uống nước đi, đợi anh ăn xong đĩa này nữa đã.

Hoa Phượng gật đầu, vừa khuấy ly nước đá chanh, vừa hỏi:

-Việc thành lập chi nhánh ở Vũng Tàu sắp xong chưa anh?

-Sắp xong rồi – Dinh gật đầu, đáp.

Thấy Hoa Phượng có vẻ nghĩ ngợi, Dinh hỏi:

-Có gì không em?

-Không. – Cô cười, lắc đầu.

-Đừng giấu nhé. Anh thấy em đang suy nghĩ chuyện gì đó mà.

-À! Em đang nghĩ...Không biết khi lo công việc xong xuôi rồi, anh có nhớ lời hứa không nhỉ?

Đang lau miệng, chợt Công Dinh ngừng tay, nhìn cô lom lom. Anh nhíu mày cố suy nghĩ, rồi bỗng nhớ ra, anh cười:

-A! Anh nhớ rồi. Anh có hứa là sẽ đưa em đi chơi ở Vũng Tàu phải không?

Từ nãy giờ cứ hồi hộp ợ anh quên, bây giờ nghe anh nói thế, Hoa Phượng cười tươi mãn nguyện.

-Thì ra anh vẫn còn nhớ.

-Ừ. Nhưng nếu lỡ anh quên thì sao? Em có nhắc không?

-Không.

-Tại sao?

-Em không thích nhắc. Vì như vậy hoá ra mình đòi hỏi hay sao? Anh đã hứa thì anh phải nhớ chứ.

Công Dinh phì cười:

-Chà! Em khó tính quá.

Trên đường về công ty, Dinh im lặng lái xe. Mặc dù trời nắng gắt, nhưng thỉnh thoảng có những cơn gió nhẹ cũng đủ làm Hoa Phượng thấy dễ chịu.

Áp tay vào má, cô nhớ đến ánh mắt của Công Dinh lúc anh nhìn cô mà lòng tràn ngập niềm vui. Cô muốn tặng cho mình một nụ cười, nhưng sợ Dinh thấy lại tưởng mình khùng nên thôi.

Công Dinh lái xe ngừng trước cổng. Anh hỏi, khi Hoa Phượng vừa bước xuống:

-Phượng à! Tối nay mình đi chơi nhé.

Hoa Phượng nhoẻn miệng cười, gật đầu.

-Tan sở, em về với Thanh Trà hả?

Đạ.

-Vậy khoảng bảy giờ, anh đến nhà đón em được không?

Đĩ nhiên là được.

-Ừ. Vậy em vô đi.

Cô khẽ gật đầu rồi đẩy cửa bước vào. Có lấy vẻ thản nhiên, Hoa Phượng đi đến bàn của mình trước bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chú. Vừa ngồi xuống, cô đã thấy một khúc bánh mì kẹp thịt nằm chình ình trước mặt. Hướng cái nhìn về phía Thanh Trà, cô nở nụ cười cầu tài với nó.

Thanh Trà dường như chỉ chờ có vậy, lập tức phóng đến:

-No rồi phải không?

Hoa Phượng cười hiền lành, gật đầu:

-Ừa.

-Ghe nha! Hèn gì không thềm đi ăn với tụi này. Đã hẹn nhau trước rồi phải không?

Hoa Phượng lật đật phân trần:

-Đâu có hẹn hò gì. Tự nhiên ảnh tới rủ đi chứ bộ.

Thanh Trà cứ cười cười, mắt nheo nheo nhìn cô:

-Thôi, chuyện đó từ từ kể cho tao nghe sau. Bây giờ lo làm cho xong đồng giấy tờ này đi nè. Nhìn chỗ này, tao cũng thấy ngộp. Chắc tao phải làm phụ mày quá.

Hoa Phượng mừng rỡ:

-Vậy thì cảm ơn mày nhiều lắm.

-Í! Vậy còn cái này, mày có ăn nổi không? Thanh Trà chỉ khúc bánh mì.

Hoa Phượng lắc đầu quầy quậy:

-Làm sao tao ăn nổi nữa.

-Vậy thì để tao với ông Quốc...chia. Giải quyết nó xong, tao sẽ tới làm phụ mày.

o O o

Chiều tối là Hoa Phượng cứ thấp thỏm ngóng cổng. Vừa thấy bóng Công Dinh xuất hiện, không để cho anh kịp nhấn chuông, cô đã chạy nhanh ra với trái tim rộn rã. Cô leo lên ngồi sau lưng Dinh. Anh nắm tay cô vòng qua trước bụng mình, làm cả người cô áp sát vào anh hơn.

-Em thích đi đâu?

-Em không biết.

Công Dinh ngẫm nghĩ một chút rồi cho xe chạy. Hoa Phượng tựa đầu vào vai anh, gió thổi mái tóc của cô bay hết ra phía sau. Cô ghé sát vào tai anh, hỏi:

-Mình đi đâu vậy?

-Kiếm cái gì ăn một chút, rồi tìm một quán cà phê nào ở cạnh bờ sông ngồi cho mát. Em chịu chứ?

-Tiết mục uống thì chịu, nhưng tiết mục ăn thì cho qua đi anh, tại vì em mới ăn cơm no rồi.

-Thế à! Em no nhưng anh thì đói.

-Anh chưa ăn gì thật à?

-Ừ. Buổi trưa ăn cơm với em xong, anh lại nhà thằng bạn chơi một chút thì má anh gọi điện thoại kêu về, nhờ anh lái xe chở đi thăm một bà bạn đang ốm nặng. Các bà gặp nhau chẳng biết nói những chuyện gì mà lâu đến sốt cả ruột. Về đến nhà thì thấy cũng trễ rồi, sợ em đợi nên anh không ăn cơm, chỉ tắm rửa thay đồ rồi phóng đến em ngay. Chịu chưa?

Hoa Phượng đánh nhẹ vào vai Dinh:

-Vậy thì tới quán ăn trước đi, nhưng chỉ mình anh ăn thôi nhé. Em ngồi chơi nhì anh ăn.

!!!!

Quán cà phê có cái tên thật dễ thương “Bến Hẹn Hò”. Quán cũng đông khách lắm, hầu hết là những cặp tình nhân. Có lẽ vì cách bài trí nên thơ và khung cảnh lãng mạn, nên những người trẻ tuổi yêu nhau rất thích đến đây.

Hoa Phượng ngồi dựa lưng vào chiếc ghế được làm bằng song mây, mắt nhìn ra sông, mặt nước lấp lánh những ánh đèn được treo trên những cành cây. Thỉnh thoảng, Hoa Phượng liếc nhìn Công Dinh. Anh vẫn nắm tay cô từ lúc vào ngồi ở chỗ này, anh không buông và cô cũng không có ý muốn rút tay về. Họ cứ ngồi như thế, tay trong tay. Chỉ đến khi Dinh lấy thuốc hút, anh mới bỏ tay cô ra.

Thấy Hoa Phượng hơi so vai, Công Dinh quay lại hỏi, vẻ lo lắng:

-Em lạnh à?

Đạ, không. – Hoa Phượng lắc đầu.

-Anh thấy gió nhiều quá, sợ em lạnh.

Cô mỉm cười:

-Em không lạnh đâu.

Gió nhiều thật, nhưng ngồi bên anh, cô không thấy lạnh chút nào.

Công Dinh vẫn trầm ngâm, im lặng hút thuốc. Có lẽ bản tính của anh là như vậy. Ít nói. Hoa Phượng thì ngược lại. Nhưng hôm nay cô cũng lặng im. Tự nhiên Hoa Phượng chợt nghĩ về mình. Cô thấy hình như mình bị lây cái tánh ít nói của Dinh hay sao ấy? Đến mức, Thanh Trà cũng đã nhận ra, nó than thở:

-Bộ dạo này mày ngậm phải hột thị hay sao mà không thém kể chuyện nữa vậy?

-Kể chuyện gì?

-Thì những chuyện tào lao, ngày nào mà mày không có.

-Ừ. Không biết nữa. Bây giờ, ta lại thấy chẳng có chuyện gì đáng nói.

-Ngoài chuyện tình yêu phải không? – Thanh Trà tiếp lời – Gì chứ chuyện tình yêu thì càng hấp dẫn, nói nghe đi.

-Thôi, làm biếng lắm.

-Trời đất! Nói mà cũng làm biếng.

Nhớ tới giọng la bài bãi, tru tréo của Thanh Trà lúc đó, tự nhiên cô buột miệng cười. Công Dinh chồm sang, nghiêng đầu nhìn cô, hỏi:

-Có gì vui mà em cười vậy? Nói cho anh nghe đi.

Hoa Phượng hơi đỏ mặt, ấp úng:

-Em...nhớ tới...về mặt tò mò của Thanh Trà.

-Thanh Trà? – Công Dinh có vẻ không hiểu.

-Nó cứ hỏi em kể cho nó nghe những chuyện về anh.

-Về anh? – Dinh ngạc nhiên – Thanh Trà muốn biết gì về anh?

-Cũng không hẳn là một mình anh, mà đúng hơn là nó muốn biết về chuyện hai đứa mình.

Công Dinh bật cười:

-Cô ấy cũng tò mò thật. Thế em nói sao?

-Em...không nói gì cả.

Dinh nheo mắt chọc quê:

-Sao thế? Hai cô hay rù rì với nhau lắm kia mà?

-Nhưng....- Hoa Phượng mắc cỡ, lúng túng - Chuyện này ai mà kể, kỳ thấy mồ.

Công Dinh nắm tay Hoa Phượng, nói tỉnh bơ:

-Lần sau, nếu có ai hỏi về chuyện của mình, em cứ nói là anh yêu em. À! Quên. Thế con em? – Dinh xoay người Hoa Phượng lại đối diện với mình, nhìn thật sâu vào mắt cô – Em có yêu anh không,

Phượng?

Hoa Phượng hoàn toàn bất ngờ trước sự thẳng thắn của Dinh. Cô mở to mắt nhìn anh, mặt nóng bừng, miệng như bị khoá cứng lại không nói được câu nào. Khi Dinh lặp lại câu hỏi một lần nữa, thì cô vội gật đầu lia lịa.

Công Dinh cười to, kéo Hoa Phượng đứng dậy, vỗ mặt hài lòng. Anh vòng tay ôm lấy cô và nói từng tiếng rõ ràng bên tai:

-Vậy thì không phải anh yêu em nữa, mà là mình yêu nhau. Nhớ nhé.

- Rồi Dinh đưa tay nhìn đồng hồ - Có lẽ mình về thôi. Ngày mai, em còn phải đi làm nữa chứ.

Dinh gọi người phục vụ đến trả tiền nước, rồi nắm tay Hoa Phượng đi ra.

Khi ngừng xe trước nhà, Dinh nói với cô:

-Em vào ngủ ngon nhé. Tối mai, anh sẽ đưa em đến nhà hát Hoà Bình xem biểu diễn thời trang.

-Vậy hả? Thế thì thích quá. – Hoa Phượng nhảy lên mừng rỡ.

Công Dinh cười, nắm tay cô kéo lại gần. Anh âu yếm hôn cô thật nồng nàn. Hoa Phượng đang ngất ngây trong hương vị tình yêu, chợt thấy một bóng người đang đứng trên ban công nhà đối diện. Ánh đèn đường hắt vào nên cô nhận ra là Vĩnh Tú. Cô vội đẩy nhẹ Công Dinh ra làm anh hơi ngạc nhiên. Cô ngượng ngùng đưa mắt chỉ cho anh thấy bóng người. Công Dinh quay lại nhìn, khẽ hỏi:

-Ai vậy em?

-Anh Tú, bạn của anh Huy và chị Bích.

Dinh nghiêng đầu nhìn cô, cười, vỗ trêu ghẹo:

-Thế anh ta có là bạn của em không?

Hoa Phượng ngênh mặt lên, cười cười:

-Đương nhiên là có rồi.

-là bạn như thế nào? Khai ra mau.

Công Dinh giả bộ trừng mắt, nghiêng răng hàm hè làm Hoa Phượng cười phá lên:

-Ừ. Thì là bạn....hàng xóm láng giềng, được không?

-Thôi được, tạm tin như thế. Bộ hấn thường hay đứng bên ấy nhìn sang nhà em lắm à?

Họ gật đầu, thật thà đáp:

-Ừm. Tối nào ảnh cũng đứng đó hóng mát.

-Sao em biết hấn hóng mát? – Công Dinh vặn vẹo.

-Sao lại không biết? – Cô dẩu môi – Thì em cũng thường hay ra sân ngồi xích đu mỗi tối thì sao? Chẳng lẽ cũng là nhìn sang nhà người ta?

Công Dinh cười, đưa tay bẹo má cô:

-Em đừng có lý sự. Được rồi. Vậy thì ngày nào anh cũng đến đây hôn em mới được.

Hoa Phượng đỏ mặt, nhéo Dinh một cái đau điếng.

-Nói nhảm không hà.

-Cái gì mà nhảm? Anh nói nghiêm chỉnh đây.

Dinh cầm tay Hoa Phượng, vỗ nhẹ nhẹ:

-Thôi, em vào nhà đi. Anh về nhé.

Anh buông tay Chờ cho cô vào hẳn bên trong và đóng cửa, anh mới cho xe chạy, nhưng vẫn không quên liếc sang bên kia. Bóng người hàng xóm cửa Hoa Phượng vẫn đứng đó, im lìm bất động.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 7

Tiếng chuông reo làm Hoa Phượng giật mình. Cô chạy vội ra mở cổng cho Thanh Trà dắt xe vào, miệng không quên căn nhắc:

-Tuồng mà không tới chứ. Làm gì mà trễ vậy?

-Thì hôm nay là chủ nhật mà, ngủ cho đã.

-Vậy mà là bạn thân đó hả? Tao buồn muốn chết mới gọi điện rủ mày tới chơi, mà giờ này mới thấy mặt.

Thanh Trà dựng chiếc xe trong sân, đi theo Hoa Phượng vào nhà, vừa đi vừa phân trần:

-Tao cũng muốn tới sớm vậy, nhưng tại vì mẹ tao nhờ đi lấy bộ đồ đặt may ở tiệm về, nên mới trễ đó chứ.

-Mày ngồi đó chờ chút, tao đang làm bếp dở dang.

Hoa Phượng nói xong thì đi thẳng vào trong bếp. Nhưng Thanh Trà đâu chịu ngồi một mình, cô cũng đi theo Hoa Phượng. Thấy bạn đang lúi húi bên bếp, Thanh Trà hỏi:

-Mày đang làm gì vậy?

-Tao định lấy mấy cái trứng gà làm ốp-la để ăn với bánh mì. Mày cũng ăn vậy luôn nhen.

-Ừa. Sáng giờ, tao cũng chưa ăn gì. - Rồi Thanh Trà nhìn quanh -
Ừa! Cả nhà đi đâu hết rồi?

-Chị Châu thì xin về quê thăm gia đình. Thăng Hoàng thì từ sáng đến giờ tao đang không thấy mặt, chắc chạy đi đâu với bạn bè rồi. Còn

anh Hai tao thì đi trực.

-Anh Huy trực ở cơ quan hả?

-Cơ quan nào? Ông trực ở nhà người yêu đó chứ.

Thanh Trà phì cười:

-Ừ. Thấy hai người đó coi bộ khăng khít quá chừng rồi. Bao giờ đám cưới vậy?

-Chắc cũng sắp rồi. Có lẽ tuần sau ba má tao lên đây chuẩn bị sang nhà chị Bích để hai bên sui gia bàn về ngày cưới đó.

-Thế à?

Hoa Phượng nhắc bạn:

-Mày lên trên đó ngồi cho mát. Để tao làm xong rồi đem lên, mình cùng ăn, chứ đứng đây làm chi cho nóng nực.

Thanh Trà đi rồi. Hoa Phượng quay lại với mấy cái trứng. Cô làm nhanh tay, trút trứng ốp-la ra hai cái đĩa, bưng lên. Ra đến phòng khách không thấy Thanh Trà đâu, cô kêu lớn:

-Ê! Có trứng rồi nè.

Chẳng có tiếng trả lời. Quái! Con nhỏ này mới đây biến đâu mất tiêu vậy tả Đặt hai đĩa trứng lên bàn, Hoa Phượng bước ra sân nhìn dáo dác. Xe nó vẫn còn để đây mà. Cô ngạc nhiên lắm lắm, không hiểu cô bạn của mình đi đâu. Cô quay người định bước vô thì chợt thấy Thanh Trà từ ngoài đường đi về, trên tay vung vẩy hai ổ bánh mì, miệng cười cười.

Hoa Phượng chợt nhớ ra là cô chưa hề mua bánh mì, vậy mà cứ lo lúi húi chiên trứng. Cô cảm thấy buồn cười cho sự ngớ ngẩn của mình.

Vừa ăn, Thanh Trà vừa hỏi:

Đạo này, Công Dinh đến đây thường lắm phải không?

-Ừ.

-Sao hôm nay không thấy?

-Anh ấy ra Vũng Tàu rồi. chiều hôm qua, tụi tao đang ngồi ăn nem nướng ở Thủ Đức thì có điện thoại ở ngoài đó gọi kêu anh ra gấp, nên đưa tao về xong là anh đi luôn hồi tối.

-Hèn gì mới sáng sớm, mày đã gọi giật ngược tao dậy rồi.

Hoa Phượng cười, gật đầu vì thấy Thanh Trà nói đúng quá.

-Nè Phượng! – Thanh Trà chợt hỏi – Sao lâu quá không thấy Vĩnh Tú vậy?

-À! Tú về Canada rồi.

-Hồi nào? – Thanh Trà ngạc nhiên.

-Cũng...mấy bữa nay rồi. Anh ấy qua đây chào từ giã, có gởi lời chào mày nữa.

-Vậy sao mấy ngày nay không thấy mày nói?

-Tại....tao quên chứ bộ.

Thanh Trà liếc Hoa Phượng một cái sắc lẻm:

-Mày thì bây giờ chỉ lo chuyện yêu đương thôi, chứ có còn nhờ chuyện gì đâu.

-Gì mà yêu đương? – Hoa Phượng cãi.

-Chứ mày với ông Dinh không phải là yêu sao?

Hoa Phượng không biết có nên cãi với Thanh Trà nữa không. Cô im lặng dọn dẹp mấy cái đĩa xuống bếp, lòng phân vân không chắc đó có phải là tình yêu? Vì dạo sau này cô với Dinh đi chơi thường xuyên hơn. Những ngày không có Dinh, tự nhiên cô thấy buồn buồn làm sao ấy! Có lẽ Thanh Trà nói đúng, chắc cô đã yêu rồi.

Hai cô mở nhạc om sòm, rồi rủ nhau ra sân ngồi chơi. Thanh Trà ngồi đung đưa xích đu, miệng hát nghêu ngao theo cái máy cassette, trông có vẻ yêu đời lắm.

Hoa Phượng thì ngồi bệt xuống ngay thềm nhà, mắt nhìn vắn vớ, thả hồn theo tiếng nhạc. Bỗng một chiếc lá rơi xuống cạnh chân, cô nhặt chiếc lá, cầm ve vẩy trên tay và ngước lên nhìn cây mận. Trái không còn nhiều nữa vì đã được bọn cô hái hôm trước rồi.

Tự nhiên Hoa Phượng nhớ đến Vĩnh Tú. Hôm hái mận cũng có anh tham gia, nhưng nay thì anh đã ở xa lắm rồi. Cô thầm nghĩ sự xa cách của con người giống như cánh chim bay vậy. Mới cùng nhau vui đùa trên một khoảnh sân hẹp, thoát một cái là đã cách xa nghìn trùng.

Hoa Phượng nhớ lại ngày Tú ra đi. Hôm đó, cô đi chơi với Dinh suốt buổi chiều, khi về đến nhà vừa lên phòng lấy bộ đồ định đi tắm thì thằng Hoàng kêu:

-Chị Phượng ơi! Chị ra, em nói cái này cho nghe.

-Chuyện gì vậy? – cô mở cửa phòng, thò đầu ra hỏi.

-Sự phụ em muốn nói chuyện với chị.

Hoa Phượng hơi ngạc nhiên nên cứ đứng nhứ mày nhìn, khiến nó phát nhăn mặt gắt:

-Chị lẹ lên đi. Làm gì cứ đứng nhìn em kỳ vậy? Ảnh đang hờ dười nhà kia.

-Mà có chuyện gì? - Vừa đi, cô vừa quay lại hỏi.

-Thì chị cứ xuống dưới rồi biết.

Vĩnh Tú đang ngồi ở ghế xa-lông. Thấy Hoa Phượng chạy nhanh xuống cầu thang, anh đứng lên. Cô vội vàng hỏi:

-Có chuyện gì vậy anh Tú?

Tú cười nhẹ:

-À! Không có gì. Tôi sang đây để chào tạm biệt....

Hoa Phượng lật đặt cướp lời:

-Ừa! Anh về bên hả?

Tú gắt đầu:

-Chùng nào anh đi?

-Mười một giờ đêm nay.

Hoa Phượng trở mắt ngạc nhiên nhìn đồng hồ treo trên tường: đã chín giờ hơn rồi. Cô cảm thấy bất ngờ quá, cứ tưởng Tú còn ở chơi lâu chứ. Cô áp úng:

-Sao anh không nói cho tôi biết sớm một, hai ngày?

-Tôi cũng muốn nói mấy bữa trước, nhưng không có dịp. Dạo này thấy Hoa Phượng hình như không rảnh lắm, nên thôi.

Hoa Phượng định cãi với Tú là mình có bận rộn gì đâu, nhưng chợt nhận ra rằng những ngày gần đây, thời gian rảnh cô dành hết cho việc đi chơi với Công Dinh rồi, đâu để ý tới bạn bè nữa. Bây giờ nhìn Tú đang đứng trước mặt chào từ giã, tự nhiên cô thấy tiếc tiếc nên buột miệng thở dài:

-Phải chi còn thời gian nhỉ.

-Chi vậy Phượng? – Vĩnh Tú ngạc nhiên hỏi.

-Thì...mình sẽ tổ chức một bữa tiệc ăn uống ở ngoài sân nhà tôi cho vui, gọi là tiễn bạn lên đường. Chứ anh đi âm thầm thế này thì...tôi cảm thấy áy náy quá.

Vĩnh Tú cười thành tiếng trước vẻ bối rối của Hoa Phượng:

-Có gì quan trọng đâu mà Phượng phải áy náy. Khi nào có dịp rảnh thì tôi cũng sẽ về đây chơi nữa cơ mà. Chùng đó thì tha hồ gặp nhau để bày chuyện ăn uống. Thôi, bây giờ tôi phải về thu dọn hành lý để ra phi trường cho kịp chuyến bay Hoa Phượng ở lại vui vẻ nhé.

-Vâng. Chúc anh một cuộc hành trình tốt đẹp.

Tú nhìn đồng hồ, cười với cô rồi dậm bước đi ra, nhưng anh chợt đứng lại:

-Suýt chút nữa thì tôi quên, Phượng cho tôi gửi lời chào Thanh Trà nữa nhé.

-Được rồi. Tôi sẽ nói lại là anh hẹn sẽ có ngày về đây cùng với nó hái mận ở nhà tôi nữa chứ gì?

Tú cười thoải mái, gật gật đầu, bước nhanh ra cửa.

Tiến Vĩnh Tú tới cổng, Hoa Phượng mới sực nhớ ra, bèn gọi:

-À! Quên. Anh Tú này?

Vĩnh Tú quay lại nhìn cô:

-Gì thế Phượng?

-Anh nhớ viết thư về nhé.

-Ừ. Tôi sẽ thường xuyên viết thư cho Phượng.

Đêm hôm đó, Hoa Phượng nằm thao thức cho đến lúc đồng hồ gõ mười một tiếng. Cô bước xuống khỏi giường, đến bên cửa sổ ngược nhìn lên bầu trời, với hy vọng thấy được chiếc máy bay đang chở một người bạn của cô sang phương trời khác. Nhưng cô hoàn toàn chỉ thấy chi chít hàng vạn đốm sao lấp lánh trên nền trời tối đen. Tiếng nói của Thanh Trà làm Hoa Phượng giật mình trở về hiện tại:

-Làm cái gì mà ngơ ngơ ngẩn ngẩn vậy?

-Ờ...không có gì....

-Ờ đó mà không có. Nhớ chàng rồi phải không?

-Ai! – Hoa Phượng còn lo ngơ không hiểu.

-Công Dinh chứ ai nữa. – Thanh Trà bỗng nheo mắt nhìn cô đầy vẻ nghi ngờ - A! Hay là mày còn có người khác?

Hoa Phượng vội vàng xua tay:

-Còn ai đâu. Mày chuyên môn nghĩ bậy không hà.

Thanh Trà có vẻ ngấm nghĩ:

-Thế Vĩnh Tú thì sao? Nói thật nhé. Tao thấy hình như Tú có vẻ thích mày đấy.

Hoa Phượng nhăn mặt:

-Anh Tú chỉ là bạn bình thường thôi. Mày sao hay suy diễn quá.

- Để rồi xem. Tao không bao giờ đoán sai.

-Vậy thì mày đổi nghề làm thầy bói đi.

-Không cần đổi nghề đâu, chỉ cần nhắc ống nghe điện thoại lên méc với ông Dinh là bảo đảm ống ào về ngay. Tao sẽ đòi ống trả công một chầu đi xem ca nhạc mới được.

Có vẻ khoái chí khi nghĩ ra một cơ hội để vùi vỉnh Công Dinh, Thanh Trà hí hửng rời khỏi chiếc xích đu, xăm xăm đi vào nhà, vẻ như có ý gọi điện thoại cho Dinh thật. Hoa Phượng vội la lên:

-Ê! Mày muốn méc cái gì chú? Tao với Tú đâu có gì. Anh Dinh cũng biết chứ bộ.

Thanh Trà ngừng lại nhìn Hoa Phượng, vẻ không tin:

-Anh ấy biết Tú à?

-Ừ. Thì tối nào đến đây chờ tao đi chơi, anh cũng gặp anh Tú dạy thằng Hoàng học tiếng Anh đó. Tao cũng có nói anh Tú là bạn của chị Bích. Vả lại, hiện giờ thì Tú đã ở tận Canada rồi. Mày có muốn mượn Tú để quậy phá anh Dinh cũng đâu có được.

Thanh Trà bặm môi suy nghĩ một chút rồi lên tiếng:

-Nhưng bây giờ tự nhiên buồn quá à. Phải chi có anh Dinh ở đây thì nói anh ấy dẫn mình đi đâu đó chơi, chứ ở nhà như thế này thì chán chết.

Hoa Phượng thấy Thanh Trà có vẻ buồn thật. Cô nhìn bạn mà cảm thấy lạ lùng. Xưa nay, cô có bao giờ thấy Thanh Trà than buồn đâu. Suy t1nh một hồi, cô đề nghị.

-Thôi, hay là tao với mày đi ăn kem Ý đi.

Thanh Trà lắc đầu:

-Không đi đâu.

Định ninh là cô nàng sẽ OK ngay, nhưng Hoa Phượng thật sự bất ngờ khi Thanh Trà từ chối. Cô tròn mắt ngạc nhiên:

-Sao mày than buồn, đòi đi chơi cơ mà?

-Ừ. Nhưng chỉ hai đứa mình đi với nhau thì...chán lắm. Phải chi có anh Dinh...

-lại Dinh. Mày làm ơn đừng nhắc anh Dinh nữa, có được không? Tao cũng đang buồn thúi ruột đây. Anh ấy có công việc phải làm. Chừng nào xong, anh vô đây thì tao sẽ nói với anh đái mày một bữa.

Thanh Trà nhìn Phượng, vẻ thờ ơ:

-Thế à!

Hoa Phượng gật đầu, hùng hồn:

-Ừ. Tao hứa đấy. - Rồi cô bỗng reo lên – A! Hay là bây giờ mình rủ anh Quốc đi chung ghen. Bây giờ mày kêu anh Quốc dẫn mình đi chơi trước, mai một tao kêu anh Dinh...

-Thôi. Không đi với ông Quốc đâu.

Thanh Trà cắt ngang làm Hoa Phượng cụt hứng. Con nhỏ này hôm nay bị chạm mạch hay sao ấy. – Cô nghĩ thầm - Chắc nó với anh Quốc có chuyện gì đó. Giận nhau chẳng? Cô khều bạn, hỏi nhỏ:

-Mày với anh Quốc giận nhau hả?

-Đâu có. – Thanh Trà đáp tỉnh.

-Sao không muốn đi chơi với anh?

-Ừ. Thì...không thích.

Hoa Phượng nhăn mặt, đánh nhẹ vào vai bạn:

-Con khỉ! Hôm nay mày kỳ cục lắm đó nhé. Dở chừng vừa vừa thôi, ông Quốc không khéo sẽ mệt vì cái tánh thất thường của mày đó.

Thanh Trà cười nhẹ:

-Vậy sao?

Nói xong, Thanh Trà đứng dậy, đưa tay phủi những chiếc lá nãy giờ rơi xuống trên người.

-Thôi để tao về xem mẹ tao có cần nhớ gì không, vì chiều nay bà ấy đi dự tiệc ở nhà người bạn.

Hoa Phượng nghe Thanh Trà nói thế cũng đứng lên:

-Vậy hả? Ừ. Thì mày về đi. Chắc thế nào bác cũng sai mày chờ đi rồi đón về nữa đấy.

-Chắc vậy.

Thanh Trà cười, bước đến góc sân, nơi dựng chiếc xe. Trước khi đẩy xe ra khỏi cổng. Thanh Trà còn quay lại nói với Hoa Phượng:

-Mày nhớ là đã hứa rồi đây nhé. Anh Dinh về là phải rủ tao đi coi ca nhạc đó.

Hoa Phượng gật đầu, cười tươi, rồi đứng nhìn theo cho đến khi cô bạn rẽ khuất khỏi con đường cô mới khép cổng, trở vào nhà.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 8

Mỗi sáng, Hoa Phượng vẫn đều đặn đèn sở làm rồi đến chiều thì về nhà. Những buổi tối rảnh rỗi nhưng cô chẳng buồn đi đâu, cứ hết ra sân ngồi nhìn trời nhìn đất, chán thì lại vào nhà nghe nhạc, xem ti-vi. Có hôm, Quốc và Thanh Trà đến nài nỉ lắm, cô mới miễn cưỡng đi với họ, nhưng không cảm thấy hứng thú lắm. Cô ngại khi thấy mình làm kỳ đà cản trở hai người, khi họ có dịp đi chơi riêng với nhau. Và đi với họ nhưng cô cứ thấp thỏm không biết ở nhà Dinh có gọi điện thoại đến nhà hay không?

Nhưng mặc cho cô từ chối, Thanh Trà cứ một mực lôi kéo cô đi chung cho bằng được. Quốc thì vẫn xuề xòa, vì dấu sao Hoa Phượng cũng là bạn đồng nghiệp của cả hai người cơ mà. Và lại, hiện giờ cô đang được mọi người trong công ty chú ý lắm, vì là người yêu của con Giám đốc chứ bộ.

Ngay cả chị Mai cũng để ý rồi nhận xét là từ ngày Công Dinh thường đến đón Hoa Phượng, thì hình như cô cũng ít bị Ông Thịnh rầy rà, những thiếu sót của cô được ông dễ dàng bỏ qua.

Đã ba tuần rồi, Công Dinh không về Sài Gòn. Mặc dù cứ vài ba ngày, anh lại phôn về nói chuyện với cô vào những buổi tối. Anh nói rằng rất bận, rất nhớ cô Nhưng để công việc thư thả, anh mới về được. Dù anh có lý do chính đáng, nhưng Hoa Phượng vẫn thấy sốt ruột, buồn buồn sao đâu!

Chiều nay, vừa tan sở bước ra, Hoa Phượng đã thấy Công Dinh ngồi trên xe ngay trước cổng. Cô tươi hân nét mặt, vội bước nhanh đến gần, trên môi nở nụ cười rạng rỡ:

-Anh về lúc nào vậy?

-Anh vừa về tới thôi.

-Thế à! Sao anh không vào trong đó luôn mà lại đứng ngoài này?

-Vào làm chi Đến đây thì thấy mọi người lục đục ra về, nên anh ở ngoài này đợi em luôn.

Thanh Trà cũng vừa thấy Dinh, vội ào tới léo nhéo:

-Cha! Lâu quá mới gặp anh Dinh đấy nhé.

Công Dinh đang cười với Thanh Trà, bỗng thấy đằng sau cô là ông Thịnh cũng vừa ra tới.

-Thưa ba.

Thấy Dinh, ông có vẻ ngạc nhiên:

-làm gì đứng ngoài này vậy?

Đạ. Đâu có gì. Con vừa mới tới thôi.

Quay sang Hoa Phượng đang đứng xớ rớ, Dinh bảo:

-Em lấy xe đi rồi về. Ba à! Để con đưa Phượng về nhà cô ấy trước, một chút con sẽ gặp ba ở nhà nhé.

Ông Thịnh gật đầu, bước đến chiếc xe hơi vừa trờ tới ngay trước cổng. Anh tài xế bước xuống, mở cửa xe cho ông vào. Khi xe chạy đến gần chỗ Hoa Phượng và Công Dinh đang đứng thì bỗng ngừng lại, ông Thịnh quay kính xe xuống, thò đầu ra bảo Dinh:

-Tối nay, con đưa Hoa Phượng về nhà ăn cơm nhé. Ba đợi đấy.

Ông nói xong, chiếc xe chạy thẳng. Công Dinh quay sang nhìn Hoa Phượng, mỉm cười. Đôi mắt vừa đen vừa sâu của anh càng long lanh trong ánh nắng của buổi chiều rực rỡ.

-Sao em? Có nghe ba anh nói gì không? – Dinh hỏi cô.

-Có. – Hoa Phượng hơi e thẹn.

-Vậy là bữa nay mình không đi chơi đâu hết nhé. Phải về nhà anh trình diện. Có lệnh rồi đấy.

Bỗng có tiếng của Thanh Trà xen vào:

-Chắc là tui phải đi nhờ ai khác rồi. Chứ coi điệu này thì chắc cô bạn thân không còn muốn chở tui về nữa rồi.

Công Dinh quay sang nhìn Thanh Trà và anh hiểu ngay:

-A! Vậy là hôm nay Trà đi chung với Hoa Phượng hả?

-Chứ còn gì nữa. Anh không thấy nãy giờ tui đứng chong ngóc chờ hay sao?

Hoa Phượng thì mãi lo mừng rỡ khi thấy Dinh, lại còn chuyện gay cấn nóng hổi là cái lệnh triệu tập của ông Thịnh, nên cô quên hẳn luôn việc phải chờ Thanh Trà về, vì hồi sáng Trà đi quá giang xe của cô Hoa Phượng vói vàng nở một nụ cười cầu tài với bạn:

-Ấy chết! Xin lỗi, xin lỗi. Bây giờ thì xin rước bà chần lên xe để tui đưa bà về nhé.

Thanh Trà nguyền cô một cái sắc lẹm, vừa ngồi lên yên sau xe của

Hoa Phượng, vừa giờ giọng đồng đánh:

-Tui biết mà. Mấy người đứng là có trắng quên đèn.

Hoa Phượng liếc nhìn Công Dinh, nháy mắt với anh. Dinh cũng lắc đầu, ráng nín cười:

-Thôi. Giờ thì tôi sẽ hộ tống hai cô nhé.

Hoa Phượng cho xe chạy, Công Dinh kè một bên. Ngồi sau lưng Hoa Phượng, Thanh Trà cũng lặng im, không nói thêm gì. Hai chiếc xe cùng hoà vào dòng xe cộ đông đúc trên đường vào giờ cao điểm.

o O o

Hoa Phượng loay hoay mãi mới chọn được một bộ đồ vừa ý. Cô đứng nghiêng đầu trước gương, quay qua quay lại, ngắm nghía mình thật kỹ. Cô đang mặc một chiếc váy dài quá gối màu kem, và một chiếc áo len màu sẫm hơn một chút.

Hôm nay trời có vẻ hơi lạnh, nên cô có thể mặc bộ này một cách thích hợp.

Mọi ngày đi chơi với Dinh. Hoa Phượng không cần chưng diện lắm, chỉ quần Jean áo Pull là được rồi. Nhưng hôm nay thì khác. Việc đến nhà Dinh ăn cơm làm cô hơi bị khóps. Không phải với ba của anh, vì ông là sếp của cô cơ mà. Mỗi ngày cô đều giáp mặt làm việc với ông, nên không đến nỗi ngán. Mà vì mẹ của Dinh, cô chỉ mới gặp bà lần đầu tiên là hôm ông bà đãi tiệc mà thôi. Cô thấy bà đẹp, sang trọng, nhưng không biết bà có khó tánh không?

Hoa Phượng cảm thấy e dè một chút. Lúc chiều, cô có nói ý nghĩ của mình cho Công Dinh nghe. Nhưng anh đã trấn an cô, nói rằng mẹ anh dễ thương lắm. Anh bảo cô đừng sợ, vì bà rất hiền.

Dinh đến đón cô lúc sáu giờ. Khi anh vừa chở cô về đến nhà thì có chị người làm đang chờ sẵn để mở cổng.

Dinh nắm tay Hoa Phượng đi thẳng vào nhà. Phòng khách chẳng có ai. Dinh bèn gọi lớn:

-Ba mẹ Ơi!

Bỗng có tiếng ông Thịnh ngay sau bức tường ngăn giữa phòng khách và phòng ăn.

-Vào đây đi.

Công Dinh nghe vậy, vội kéo tay Hoa Phượng đi vào. Hai ông bà đã ngồi sẵn ở bàn ăn. Trên bàn, thức ăn cũng đã được bày ra đầy đủ.

Rõ ràng là họ đang chờ Dinh và Hoa Phượng. Công Dinh cười:

-Chào ba mẹ. Con đưa Hoa Phượng tới theo lệnh của ba rồi nè.

Hoa Phượng khép nép:

Đạ. Cháu chào hai bác ạ.

Ông Thịnh gật đầu:

-Ừ. Hai đực ngồi đi. Sao lâu thế? Ba và mẹ con chờ từ nãy giờ.
Hoa Phượng kín đáo nhìn Dinh, bắt gặp anh cũng đang nhìn mình, cả hai cùng im lặng. Không lẽ nói rằng vì cô mất thì giờ vào chuyện chọn quần áo. May sao bà Thịnh, mẹ của Công Dinh lên tiếng:

-Thôi, không sao. Phượng lại đây đi con.

Bả chỉ cho Hoa Phượng ngồi chỗ đối diện. Công Dinh kéo ghế cho cô xong, anh ngồi xuống kế bên. Ông Thịnh cầm đĩa lên, nói:

-Thôi, ăn đi. Hoa Phượng cứ tự nhiên nghe. Chỉ là bữa cơm gia đình thôi. Thành Dinh thì ít khi ăn cơm ở nhà lắm, toàn là đi với bạn bè, nên hôm nay bác kêu hai đứa về cho có không khí gia đình một chút. Bà Thịnh có vẻ hiền thật, bà cứ luôn nhắc nhở con trai lo gấp thức ăn cho Hoa Phượng. Thỉnh thoảng, bà lại tự tay gấp vào chén cô những miếng ngon. Bà nhìn cô, cười hiền từ:

-Con cứ lo ăn đi, đừng để ý đến cha con họ. Bác thấy con hơi mảnh mai đấy. Ăn nhiều nhiều một chút sẽ đẹp hơn chứ không xấu đâu, đừng có kiêng.

Đạ.

Khi bữa cơm đã xong, thấy chị người làm dọn dẹp chén bát, Hoa Phượng cũng thu dọn phụ thì bà Thịnh đã xua tay:

-Con cứ để đó cho cô Tư lọ Con đi lên đây cho bác hỏi chuyện một chút nào.

Cô biết rằng bây giờ mới là thời điểm chính, nên lúu rú theo bà ra phòng khách. Hoa Phượng đoán không sai. Bà bảo cô ngồi gần bên rồi hỏi thăm về gia đình cô. Bà con nói rằng rất hài lòng khi thấy Dinh đưa cô về nhà, vì bà thấy cô xinh đẹp lại có vẻ ngoan, nên rất vui.

-Những lúc rảnh rỗi mà Công Dinh nó phải lo công việc cho ba nó ngoài Vũng Tàu, thì con cứ đến đây chơi nhé. Bác cũng mong là con sẽ đến nhà này thường xuyên hơn.

Đạ. – Hoa Phượng suốt buổi chỉ việc ngồi khép nép, gật đầu vâng dạ liên miện.

Bóng Công Dinh từ trong đi ra như vị cứu tinh nên Hoa Phượng hơi nhồm lên, nháy mắt với anh. Dinh hiểu ý nên cười với mẹ:

-Mẹ Ơi! Tụi con đi ra vườn dạo mát một chút nhé.

Bà Thịnh quay lại nhìn con trai:

-Ừ. Hai đứa đi đi.

Hoa Phượng nhẹ nhàng đứng lên:

Đạ. Con xin phép.

Công Dinh nắm tay cô đi ra cửa, chợt đứng lại khi bà Thịnh gọi với theo.

-Nè! Đừng có nhát ma người ta sợ nữa nhé!

Cả hai nhìn nhau, cùng phá lên cười. Dinh kéo cô chạy vòng qua bên hông nhà, rồi tiến thẳng ra vườn. Dinh dắt tay cô men theo lối cũ, con đường hẹp, hai bên cây lá um tùm mà Hoa Phượng đã từng đi lang thang ca hát hôm trước.

-Em nhớ chỗ này không? – Dinh đứng lại hỏi.

Hoa Phượng nhìn quanh, nhận ra đây là chỗ mà cô đã bị anh nhát. Cô buông tay Dinh ra, xăm xăm đi tới trước, tay vạch đám lá, chồm người tới nhìn thì thấy ngay sau bụi cây lá to ấy có một ghế đá. Thì ra hôm ấy Dinh đang ngồi ở ghế đá này thì cô đi đến, nhưng đứng ở chỗ cô thì không thấy anh, Hoa Phượng quay lại, nhưng mắt nhìn Dinh:

-Xì! Bữa trước anh ngồi ở đây chứ gì?

Công Dinh tiến tới ngồi xuống, luôn tiện kéo cô ngồi kế bên. Anh trả lời thần nhiên:

-Ừ. Đúng rồi.

-Anh thường ra đây lắm à?

-Ừ. – Dinh gật đầu.

-Anh...không sợ à?

-Sợ gì?

-Thì...sợ ma.

-Em chỉ sợ mấy cái vớ vẩn. Sao không thấy em sợ anh chút nào, cứ giận dỗi hoài làm cho anh cũng muốn lên ruột?

Thấy Hoa Phượng trợn mắt nhìn mình, Công Dinh phì cười, vòng tay ôm lấy vai cô, kéo sát lại:

-Ở đây, chẳng có gì phải sợ. Nếu đến nhà anh thường xuyên, không chừng mai một em cũng sẽ thích ra ngoài này cho xem.

-Ở đây yên tĩnh thật. Em cũng thích những nơi yên tĩnh.

Nhưng....chỗ này thì có gì đặc biệt?

-À! Ngồi đây, em sẽ nghe được nhiều thứ lắm.

Hoa Phượng chú ý nhỏng tai lên một hồi:

-Em chỉ nghe tiếng lá xào xạc trên cây.

- Đúng, nhưng còn thiếu.

-Thiếu gì?

-Tiếng gió hát.

-Gió hát? Chà! Anh cũng lãng mạn ghê.

-Em thấy anh lãng mạn à?

-Ừm. Nhưng anh nè.

-Gì em?

-Bữa tiệc hôm đó, sao anh không ở trong nhà mà ra đây ngồi vậy?

Bộ cũng là ngồi nghe...gió hát hả?

-Ừ. – Dinh gật đầu – Nhưng chẳng nghe được gì cả.
-Tại sao? – Hoa Phượng ngạc nhiên ngẩng lên hỏi.
-Vì có một cô gái đến phá rối, cô ta hát hò om sòm chát chúa, át cả tiếng của gió đang du dương.
Hoa Phượng ré lên tru tréo, nhích người ra, lấy tay đấm thùm thụp vào lưng Dinh.
-Anh dám nói là em hát nghe chát chúa hả?
Công Dinh cười lớn, giữ hai tay cô lại:
-Khổng phải. Anh xin nói lại. Em hát cũng hay lắm chứ, chỉ là anh đang thả hồn vào thiên nhiên nên...giật mình chút thôi.
Nghe Công Dinh nhắc lại bữa đó, Hoa Phượng mắc cỡ đỏ cả mặt. Lúc ấy, cứ tưởng chỉ có một mình mình ở chỗ vắng vẻ này nên cô cứ hát thoải mái, còn ra sức gào cho đúng tông nữa chứ. Nghĩ lại mà ngượng chín cả người.
Dinh vẫn còn cười, vì vai anh cứ rung lên, nên Hoa Phượng phụng phịu xô anh ra:
-Anh có nín không hả? Còn cười chọc quê nữa là em đi vào nhà đó.
Nghe cô hù bỏ đi là Dinh lập tức nín cười ngay. Anh nhích lại gần, hôn cô thật ngọt ngào. Hoa Phượng đón nhận nụ hôn của anh với một niềm say mê, hạnh phúc.
Hoa Phượng tựa đầu lên vai anh, im lặng lắng nghe gió thổi nhẹ nhàng làm những chiếc lá cọ vào nhau, tạo nên một thứ âm thanh lạ tai. Chúng vừa réo rắt, vừa êm dịu, làm cho bầu trời có vẻ như gần với mặt đất hơn, và tâm hồn con người thì cứ muốn phiêu diêu, bay bổng.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 9

Hôm nay Thanh Trà bị bệnh, nghỉ làm, nên không khí của công ty lạnh ngắt. Mọi người ai lo việc nấy, vắng hẳn tiếng cười đùa ồn ào của cô nàng rộn chuyện ấy. Hoa Phượng tính sẽ đến thăm Thanh Trà vào lúc tan sở. Cô định rủ chị Mai đi chung, nhưng nghĩ lại mấy hôm nay con của chị ấy hình như cũng bị bệnh nên thôi.
Buổi chiều, vừa hết giờ làm việc là Hoa Phượng vội vã thu dọn hết hồ sơ cho vào ngăn kéo bàn, rồi quày túi sách lên vai, vọt lẹ ra khỏi

công ty.

Đã năm giờ chiều rồi mà trời còn nắng chang chang, nóng ghê gớm. Hoa Phượng cho xe chạy thật chậm trên đường đến nhà Thanh Trà. Bỗng có tiếng một chiếc xe từ phía sau chạy lên song song với cô.

-Sao em lại đi đường này?

-Ừa, anh Dinh?

Hoa Phượng nhìn qua ngạc nhiên khi thấy Công Dinh đang chạy kế bên, đằng yên sau của anh có thêm một người lạ. Cô hơi mỉm cười, gật đầu chào xã giao với người ấy, rồi quay đi tiếp tục lái xe. Chợt cô sực nhớ ra, khuôn mặt người này hình như quen quen. Cô quay lại nhìn kỹ một lần nữa và nhận ra ca sĩ nổi tiếng Nguyên Bình.

Công Dinh liếc nhìn Hoa Phượng, cười, hỏi:

-Em nhận ra ai không?

Cô cười vui vẻ:

-Nhận ra chứ. Anh ấy là thần tượng của giới trẻ hiện nay mà.

Nguyên Bình cười khiêm tốn...nhưng trong mắt cũng ánh lên niềm hãnh diện.

-Ồ! Phượng quá khen đấy thôi.

Chàng ca sĩ giải thích luôn, khi thấy cô ngẩn người có vẻ ngạc nhiên:

-Đừng ngạc nhiên khi tôi biết tên cô Dinh có kể cho tôi nghe về Hoa Phượng. Hai đứa tôi là bạn thân mà.

Hoa Phượng hỏi Nguyên Bình, nhưng mắt lại lờm Dinh:

-Ảnh nói xấu tôi hả?

-Hoa Phượng làm sao mà xấu được.

Công Dinh bỗng đằng hắng, cắt ngang:

-Hoa Phượng à! Em đang định đi đâu vậy? Sao lại về đường này:

-À! Em đi đến nhà Thanh Trà.

-Hôm nay Thanh Trà không đi làm sao?

-KHông. Nó bị bệnh mà.

-À! Ra vậy.

-Còn anh đi đâu vậy? – Hoa Phượng thắc mắc.

-Đi....theo em chứ đi đâu.

Dinh trêu làm Hoa Phượng đỏ mặt:

-Vậy....hai người có theo em tới nhà Thanh Trà luôn không?

Nghe đến đây, tự nhiên cả hai ông tướng đồng loạt xua tay:

-Không đâu.

-Nói chơi thôi, chứ tụi anh phải đi công chuyện một chút. Khoảng sáu giờ, tụi anh sẽ ghé lại nhà em nhé. giờ đó chắc em về rồi chứ, phải không?

Hoa Phượng gật đầu cười:

-Vâng. Đi thăm bệnh mà ở lâu làm gì, để cho người bệnh nghỉ ngơi nữa chứ.

-Ừ. VẬY chút nữa gặp lại, em nhé.

Nguyên Bình cũng vẫy tay, cười với cô:

-Chào Hoa Phượng.

-Vâng. Chào hai anh.

Công Đình cho xe vòng lại. Còn Hoa Phượng vẫn tà tà cho xe chạy thẳng về hướng nhà của Thanh Trà.

o O o

Hoa Phượng về đến nhà thì trời cũng sắp tối rồi. Cô đi thẳng xuống bếp, hỏi chị Châu:

-Cả nhà ăn cơm hết rồi hả chị?

Chị Châu đang rửa chén, ngẩng lên nhìn cô:

-Ừ. Sao hôm nay em về trễ vậy? Đói chưa? Chị có để dành thức ăn cho em đấy.

Hoa Phượng vừa đi lên cầu thang vừa nói:

-Em không ăn đâu. Chị đừng lo. Nếu chút nữa có đói thì em sẽ ăn.

Tiếng chị Châu nói vọng theo:

-Ờ, Phượng ơi! Thanh Trà gọi điện thoại tới tìm em mấy lần đó.

-Vậy hả chị?

Cô không lên lầu nữa, mà quay trở xuống phòng khách. Nằm dài trên ghế xa-lông, cô với tay nhắc điện thoại, bấm số của Thanh Trà.

Chuông vừa reo tiếng thứ nhất, đã có người nhắc máy. Giọng Thanh Trà có vẻ hấp tấp:

-Alô Phượng phải không?

-Ừ. Nghe nói mày gọi cả chục lần tìm tao hả? Có chuyện gì không?

-Ờ....không có gì. Tại thấy hết giờ làm rồi nên gọi xem mày về chưa.

Tan sở rồi mà mày không về nhà, còn đi đâu nữa thế?

Hoa Phượng hơi ngạc nhiên, nhưng cũng thấy tức cười. Con nhỏ tò mò này lại muốn điều tra mình đây.

-Tao định ghé thăm mày.

-Sao không tới?

Hoa Phượng không kèm được, cười phá lên:

-Làm gì mà nóng nảy dữ vậy? Không phải mày đang bị cảm nặng hay sao mà nghe giọng mày hăng hái thế?

-Ờ...tao...

- Để tao kể từ từ cho mày nghe. Tao định ghé nhà mày, nhưng đang đi ngoài đường thì bị người ta bắt cóc vào một quán cà phê mới khai trương. Vào đó mới thấy toàn là nghệ sĩ không hà mày ơi. Không còn cách nào khác, đành phải bỏ lỡ chuyến thăm bạn hiền.

Thanh Trà có vẻ quan tâm:

-Công Dinh phải không?

-Ừ. Nhưng anh ấy có chở theo một người nữa.

-Ai vậy?

-Ca sĩ Nguyễn Bình.

-A! VẬY hả? – Thanh Trà reo lên – Hôm nay may thật may mắn.

-Có gì quan trọng đâu mà may nói vậy.

-Sao lại không quan trọng? Ít ra thì cũng được ngồi chung bàn và nói chuyện vui vẻ với ngôi sao ca nhạc hiện nay, vậy là khoái rồi. Nè, làm gì thì làm, bữa nào may phải giới thiệu cho tao làm quen với anh chàng ca sĩ đó nhé. Không được từ chối nghen.

Lời đề nghị của Thanh Trà làm Hoa Phượng giấy náy:

-Trời ơi! Hôm nay nói chuyện sơ sơ thôi chứ có thân nhau đâu. Và lại, hấn là bạn của anh Dinh chứ đâu phải là bạn của tao.

-May ích kỷ quá. Thôi được rồi, tao sẽ nhờ anh Dinh giới thiệu.

-Đương nhiên là anh Dinh làm được chuyện đó rồi. Nhưng mà này! May cứ đòi làm quen với anh chàng ca sĩ đó, vậy còn lão Quốc thì sao?

-Ông Quốc hả? Có gì đâu. Đồng nghiệp thôi mà.

Hoa Phượng ngạc nhiên, nhú may suy nghĩ rồi quyết định hỏi thẳng:

-Ủa! Vậy không phải là may đang...cặp bồ với ông sao?

Thanh Trà gạt phăng:

-Bậy bạ. Tao đâu có bồ với ông Quốc.

Hoa Phượng hơi bị hụt hẫng sau câu trả lời đầy vẻ cả quyết của

Thanh Trà, cô ngập ngừng:

-Vậy mà tao thấy may chấp nhận sự quan tâm của anh ấy, nên tưởng là hai người....

Hoa Phượng không biết nói gì hơn nên bỏ lửng câu nói. Cô nghe Thanh Trà thở dài trong máy:

-Tại may nghĩ vậy thôi, chứ không có gì hơn tình bạn đâu.

-Thế về phía anh Quốc thì sao? Anh ấy có nghĩ như may không?

-Đương nhiên là không rồi. May nghĩ coi. Ông cũng đâu có nói gì thì làm sao mình nói được.

Tự nhiên Hoa Phượng thấy ái ngại giùm Quốc, vì quả thật chính cô mà còn bất ngờ thì làm thế nào Quốc có thể hiểu được. Cô chỉ có thể ngờ ngợ rằng con người Thanh Trà hình như không giống với vẻ bề ngoài của nó.

-Phượng ơi! May còn đó không? - Tiếng Thanh Trà lại vang lên.

-Tao đây.

-Ê! Có phải là may đang chạy xe ngoài đường thì Công Dinh đuổi

theo không?

-Không biết nữa. Tại vì đang chạy thì tao thấy có chiếc xe cứ chạy song song, quay sang thì gặp vậy thôi.

-Thế à? – Thanh Trà than thở - Tao thật xui xẻo ghê, tự nhiên lại bị bệnh. Nếu không thì hôm nay cũng đã quen được với ca sĩ Nguyễn Bình rồi.

Hoa Phượng phì cười, an ủi bạn:

-Thì trước sau gì mày cũng có dịp làm quen thôi.

-Ừ. – Thanh Trà im lặng một chút, rồi bỗng nổi hứng bất tử - Phượng ơi! Tối nay rảnh không?

-Chi vậy?

-Tụi mình đi dạo một vòng chơi.

-Thôi đi cô nương. Chẳng phải mày than thở là đang nóng sốt hay sao? Bệnh mà đi đâu, để bữa khác đi.

-Thì cũng tại vì bệnh nên buồn, muốn đi chơi một tí. Mày tới chỗ tao đi đi – Thanh Trà cố năn nỉ - Nếu không thì tao sẽ nhờ...anh Dinh.

Hoa Phượng cười vô tư:

-Cứ tự nhiên. KHÔNG chừng mày sẽ gặp luôn anh chàng ca sĩ đó nữa.

-Mày....không ghen đấy chứ?

-Có gì mà ghen? Thôi, để tao đi tắm chút. Nãy giờ đấu tấu với mày cả tiếng, chán rồi.

-Chán rồi hả? Vậy thì ngưng, không nói nữa. À, mà này! Ngày mai, mày ghé chỗ tao đi làm nha.

-Hết bệnh chưa mà đòi đi làm vậy? Coi chừng bệnh cúm hay lây lắm đó. Tao không muốn bị lây đâu.

- Đừng lo, tao khỏe rồi. Nhớ đến đón tao nghen.

-Ừ.

Hoa Phượng tắm xong, cô vào phòng nằm dài trên giường nghe nhạc. Nhưng dư âm cuộc nói chuyện với Thanh Trà lúc nãy vẫn còn lẩn quẩn trong đầu cô. Nếu anh Quốc yêu nó, chắc sẽ phải khốn khổ vì tính phức tạp của nó thôi.

o O o

Sáng hôm sau, Hoa Phượng đến đón Thanh Trà đi làm. Trông Thanh Trà có vẻ tươi tắn, vui vẻ, không hề có chút gì gọi là xuống sắc cả. Dọc đường, Hoa Phượng nghe cô nàng hát nghêu ngao phía sau.

Làm gì mà nó yêu đời dữ vậy? Chẳng có vẻ người bệnh chút nào.

Cô định hỏi, nhưng nghĩ lại thấy cái kiểu cố ý hát hò khác thường của nó, nhất định là muốn cô tò mò hỏi trước.

Hoa Phượng mỉm cười một mình. Tò mò thì cũng có, nhưng cô nhất định không chịu thua đâu. Cứ ở đó mà ngêu ngao làm trò đi, cô sẽ không mắc lừa đâu. Rồi cô nàng Thanh Trà kia cũng phải xì ra chuyện gì đó thôi.

Hoa Phượng đoán không sai. Cô vừa ngừng xe trước cổng công ty cho Thanh Trà xuống, chưa kịp dắt xe vào bãi gửi, Thanh Trà đã nhận không được, phải nói ra:

-Hôm nay, tao chắc sẽ làm quen với anh chàng ca sĩ Nguyễn Bình.

Thấy Hoa Phượng có vẻ không tin, Thanh Trà gật đầu chắc chắn.

-Thật mà. Anh Dinh đã hứa với tao rồi.

-Vậy hả?

Hoa Phượng làm ra vẻ tỉnh bơ, nhưng trong bụng rất ngạc nhiên. Cô lấy làm lạ là tối hôm qua, lúc nói chuyện với Thanh Trà xong, cô nhìn đồng hồ thấy cũng đã chín giờ rồi.

Có lẽ hiểu được thắc mắc của Hoa Phượng, nên Thanh Trà nói hồn nhiên:

-Mày biết không? Hôm qua, tao rủ mày đi chơi không được, nên tao gọi điện thoại cho Công Dinh. Mà cũng lạ thật nhen, tao vừa đề nghị là anh chịu liền. Rồi anh Dinh lái xe đến đón đi vòng vòng chơi. Tao đòi vô quán cà phê Paloma ở đường Hai Bà Trưng, anh OK ngay. Chỗ đó sang trọng ghê. Mà mày có tới đó lần nào chưa?

Hoa Phượng lắc đầu:

-Chưa. Nhưng tao nghĩ chỗ đó có lẽ hợp với mày hơn.

Tự nhiên Hoa Phượng cảm thấy giọng điệu của Thanh Trà thật lạ lùng, kỳ cục, làm cô khó chịu.

Nhưng Thanh Trà dường như không nhận thấy vẻ lạnh lùng trong mắt Hoa Phượng, cứ tiếp tục:

-Mày hiểu ý tao ghê. Còn anh Dinh thì có vẻ không thích chỗ đó lắm. Chắc chỉ vì chiều tao nên anh mới vô đó thôi.

Hoa Phượng không muốn cho Thanh Trà nói gì thêm, nên lẳng lẳng dắt xe vào bãi gửi. Cô không hiểu tại sao mình lại có cảm giác thật lạ lùng. Một cú sốc giống như bị lừa vậy. Thanh Trà là cô bạn thân nhất của cô kia mà? Sao hôm nay cô lại không thích được nó, thậm chí còn ghét nữa.

Vào ngồi ở bàn của mình đã lâu, nhưng Hoa Phượng cứ thấy bứt rứt, bức bối không sao chịu được. Cô cứ vụng về từ việc này đến việc khác, mà không đâu ra đâu.

Phòng làm việc hôm nay cũng im lặng khác thường, nhưng không ai để ý. Người vui nhộn nhất trong phòng này là Thanh Trà mà hôm nay cũng lặng im. Đúng ra là lúc đầu chỉ có Hoa Phượng làm thinh, làm lì

với công việc của mình. Cô tỏ ý không muốn nghe nên Thanh Trà đành phải im luôn.

Thỉnh thoảng, trong lúc bối rối vì tâm trạng của mình, Hoa Phượng thờ dãi nhìn quanh thì bắt gặp chị Mai cũng đang nhìn cô dò xét, nên cô lại quay trở về với công việc.

Khi đồng hồ vừa gõ đúng năm giờ, Thanh Trà vội vàng đứng ngay lên, nói vọng sang bàn của Hoa Phượng:

-Phượng ơi! Mày về trước đi nhạ Tao có hẹn với bạn nên không về với mày đâu.

Anh Quốc vừa nghe thế liền hỏi:

-Ừa! Em có hẹn với ai vậy? Có cần anh chờ đi không?

Thanh Trà nhăn mặt, gắt:

- Đã không đi với Hoa Phượng, còn đi với anh làm chi?

Không riêng gì Quốc, mọi người trong phòng đều tỏ vẻ ngạc nhiên, khó hiểu. Hoa Phượng thì lạnh lùng gật đầu:

-Ừ! Mày có hẹn thì cứ đi. Tao về một mình cũng được.

Rõ ràng là Thanh Trà không hề tỏ ý muốn rủ Hoa Phượng đi chung. Sao vậy nhỉ? Chẳng lẽ Thanh Trà cho rằng vì Hoa Phượng đã quen với Nguyên Bình rồi, nên không cần phải rủ?

-Thôi, tao đi trước nghen. – Thanh Trà có vẻ vội vã.

Hoa Phượng lặng lẽ gật đầu, nhìn theo Thanh Trà hấp tấp bước ra ngoài. Cô chậm chạp thu dọn mọi thứ rồi lững thững ra bãi lấy xe. Cô kín đáo nhìn quanh, nhưng không thấy Công Dinh đâu. Cả Thanh Trà cũng biến mất tăm.

Trên đường về, Hoa Phượng cho xe chạy thật chậm. Lần đầu tiên cô thấy lòng mình buồn bã một cách lạ thường. Khi cô chạy ngang một hiệu sách, chợt có một người đang đứng trên lề vừa ngoắc vừa gọi tên cô, làm Hoa Phượng giật mình thắng xe, quay lại nhìn.

-Ừa! Anh Nguyên Bình! Anh làm gì đứng đây vậy?

Chàng ca sĩ vừa cười vừa tiến lại gần Hoa Phượng, trên tay cầm vài quyển sách.

-Tôi tạt vào đây mua ít sách.

Chợt nhớ ra, Hoa Phượng lại hỏi tiếp:

-Vậy không phải là anh đi chung với anh Dinh sao?

-À! Hồi nãy thì tụi tôi đi chung, định là đến quán cà phê trước cửa công ty Hưng Thịnh đợi Hoa Phượng, nhưng đến đây thì tôi muốn mua sách, nên nói với Dinh cho tôi xuống, còn nó đi đâu thì tôi không biết. Thế Hoa Phượng không gặp Dinh sao?

-Không. – Cô lắc đầu.

-Lạ thật! Vậy thì nó đi đâu nhỉ? -Nguyên Bình lẩm bầm.

Bỗng nhiên Hoa Phượng tức cười, Thanh Trà đang háo hức muốn gặp mặt và làm quen được với thần tượng thì anh chàng lại ở đây. Còn Công Dinh nói là đợi mình thì lại mất tiêu, chẳng thấy bóng dáng đâu. Cô lắc đầu, đúng là mọi sự chẳng bao giờ theo ý muốn.

-Có gì vui mà Hoa Phượng cười một mình vậy?

Nguyên Bình nghiêng đầu hỏi làm Hoa Phượng sực tỉnh. Cô cười, giả lả:

-À! Không....đâu có gì.

Nhìn thấy anh chàng có vẻ nhàn tản, đứng vắn vớ, Hoa Phượng buột miệng hỏi:

-Thế bây giờ anh định làm gì? Đợi anh Dinh à?

-Không. – Nguyên Bình lắc đầu – Đã gặp Hoa Phượng ở đây rồi mà không thấy hấn thì có trời mới biết hấn ở đâu. Tôi định đón taxi về nhà. -Nhà anh ở đâu? Xa không?

-Nhà tôi ở đường Nguyễn Tri Phương.

Ngẫm nghĩ một chút, Hoa Phượng chợt nói:

-Tôi cho anh quá giang nhé.

-Vậy thì còn gì bằng – Nguyên Bình cười hớn hở - Nãy giờ tôi muốn đi chung với Hoa Phượng lắm, nhưng ngại. Sợ phiền cô.

-Có gì đâu mà anh ngại.

Hoa Phượng cười vui vẻ. Cô thấy anh chàng này cũng giản dị, chứ không kênh kiệu như những ngôi sao nổi tiếng khác.

Căn nhà của Nguyên Bình nhỏ, nhưng gọn gàng và sạch sẽ lắm.

Đưa anh chàng về đến nhà, thì lẽ đương nhiên là Hoa Phượng được mời vào trong nhà uống ly nước chứ. Vả lại, nói chuyện với Nguyên Bình, cô thấy thoải mái lắm, tưởng như anh và cô đã quen và thân nhau lâu lắm rồi.

-Hoa Phượng thấy nhà tôi thế nào?

-Ừm. Gọn gàng, ấm cúng lắm. Sao chỉ có mình anh vậy? Nãy giờ tôi chẳng thấy ai khác?

-Thấy sao được? – Nguyên Bình cười – Căn nhà này tôi mới mua để ở một mình cho yên tĩnh.

Hoa Phượng vỡ lẽ:

-À! Thì ra ca sĩ nổi tiếng được nhiều người ái mộ quá, nên phát ngợp rồi phải không?

Nguyên Bình xua tay định phải đối, nhưng rồi lại gật đầu:

-Có lẽ Phượng nói cũng đúng, nhưng tôi không có ý làm cao hay kênh kiệu đâu nhé. Tôi cũng không hề xem thường những người ái mộ mình. Chỉ đơn giản là tôi...hơi mệt, thế thôi.

-Tôi hiểu – Hoa Phượng nhìn anh, cười ranh mãnh – Nhưng tôi báo

cho anh biết nhé. Cô bạn cùng làm chung với tôi đang đòi anh Dinh phải dẫn đến gặp anh để làm quen đấy.

-Thế à? – Nguyên Bình cười, chợt nghiêng đầu nhìn ra đường – Hoa Phượng xem kìa. Ai như Dinh đang đi với bạn đến rồi kìa.

Hoa Phượng quay lại. Cô nhìn thấy Công Dinh và Thanh Trà đang tươi cười bước vào cửa. Tự nhiên, cô tắt hẳn nụ cười. Công Dinh thì sững người ra ngạc nhiên:

-Ừa, Hoa Phượng! KHÔNG ngờ lại gặp em ở đây.

Công Dinh bước tới, ngồi xuống gần Hoa Phượng, đưa mắt cố như chờ đợi một câu trả lời. Nhưng Hoa Phượng vẫn lặng thinh, vẻ mặt cô kính như bưng.

Nguyên Bình nãy giờ quan sát Hoa Phượng, thấy có vẻ lạ lùng từ khi Dinh dắt cô bạn kia vào. Anh có vẻ hiểu nên nhỏ nhẹ giải thích:

-Lúc nãy mua sách xong, tao đứng ở ngoài đường định đón taxi về, thì tình cờ gặp Hoa Phượng chạy xe ngang. Tao ngạc nhiên quá nên gọi cô ấy lại. Cứ tưởng Phượng đi với mày, ai dè chẳng thấy mày đâu. Hoa Phượng có ý tốt nên cho tao đi nhờ về đến nhà. Mới vào uống chưa xong ly nước thì mày với cô bạn này tới. À! Mời cô ngồi.

Nghe Nguyên Bình mời Thanh Trà, Công Dinh mới sực nhớ:

-À! Quên. Giới thiệu với mày, đây là Thanh Trà, bạn thân của Hoa Phượng đấy. Cô ấy cứ nhất định muốn được làm quen với ca sĩ Nguyên Bình.

Nguyên Bình lịch sự đứng lên, chìa tay cho Thanh Trà:

-Chào Thanh Trà. Hân hạnh được gặp cô.

Thanh Trà cười tươi, bắt tay Bình:

-Tôi rất vui khi được làm quen với anh. Anh biết không? Mỗi lần anh tung ra đĩa nhạc nào là tôi cũng tìm mua cho bằng được đấy nhé.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 10

Sáng nay vừa thức dậy, Hoa Phượng đã cảm thấy buồn rười rượi. Có lẽ tại trời âm u sắp mưa chẳng? Hôm nay là chủ nhật mà nhà cô lại im ắng quá. Hoa Phượng đi xuống bếp định kiếm chút gì bỏ bụng thì thấy chị Châu đang lúi húi chiên xào món gì đó thơm lừng. Cô ngạc nhiên:

-Ừa! Sao chị nói là hôm nay chị đi chùa ở Thủ Đức?

- Đi chứ. Để chị làm ít thức ăn cho em cái đã.
- Chị làm đồ ăn làm gì cho mất công. Em ở nhà một mình khoẻ thấy mồ. Chừng nào đói thì ra quán ăn một tô phở là xong.
- Thôi, ăn phở làm chi cho tốn tiền mà đâu có nợ chị nấu cơm xong hết rồi. Em cứ ở nhà hay muốn đi đâu chơi cũng được, hễ đói thì về lấy cơm ra ăn nghen.

Hoa Phượng lắc đầu cười, không có ý kiến nữa, vì cơm nước chị ấy đã nấu xong. Có tiếng mấy bà cũng đi chùa gọi í ới trước cổng. Chị Châu vội vàng đi ra nhập hội, không quên gọi Hoa Phượng khóa cổng.

Giờ chỉ còn một mình cô ở nhà, anh Huy và chị Bích đã đi chơi, còn thằng Hoàng thì đi cắm trại với bạn bè trong lớp. Quanh quẩn trong nhà một hồi, Hoa Phượng thấy chán quá.

Tự nhiên cô nghĩ đến Thanh Trà. Dạo trước, chủ nhật nào Thanh Trà cũng đến đây chơi. Nhưng từ hôm gặp mặt ở nhà Nguyễn Bình đến nay Thanh Trà có vẻ như muốn tránh mặt cô, không đi chung với cô nữa. Vào công ty cũng ít nói chuyện.

Không riêng gì Hoa Phượng mà ngay cả anh Quốc, chị Mai cũng đều thấy lạ. Cô nằm dài trên ghế xa-lông phân vân, nghĩ ngợi. Chẳng lẽ tình bạn thân thiết bao lâu nay, chỉ vì Công Dinh mà lại trở nên xa cách, nhạt nhẽo đến như vậy sao?

Hoa Phượng thở dài. Bữa trước cô còn ngờ ngợ, không biết là Thanh Trà đổi tánh kỳ cục như vậy là vì ai? Vì Công Dinh hay anh chàng ca sĩ Nguyễn Bình? Nhưng sau nhiều ngày suy nghĩ và quan sát thái độ của Thanh Trà, cô có thể khẳng định là chỉ vì Công Dinh mà thôi. Đòi làm quen với ca sĩ Nguyễn Bình chỉ là một cái cớ để hai người tự nhiên đi với nhau thôi.

Tiếng chuông reo vang làm Hoa Phượng giật mình ngồi bật dậy. Cô nheo mắt nhìn ra cổng, thấy Công Dinh đang đứng ở bên ngoài. Tự nhiên cơn bực tức nãy giờ trỗi dậy. Đang lúc không muốn gặp thì Dinh lại lù lù xuất hiện, cô mím môi ngồi im.

Nhưng rồi nghĩ lại, cô làm ra vẻ bình thản, lững thững ra mở cổng, trong lòng thầm nghĩ cứ xem như một người quen bình thường. Hoa Phượng cười nhẹ, khi mở cánh cổng cho Dinh vào:

-Hôm nay anh rảnh à? Sao đi có một mình vậy?

Công Dinh không trả lời mà ngược lại, anh nhìn cô, dò xét:

-Nhà sao vắng thế? Hình như là có một mình em ở nhà thôi à?

- Đúng là như vậy chứ còn hình như gì nữa.

-Sao không gọi điện thoại cho anh?

Hoa Phượng làm ra vẻ ngạc nhiên:

-Gọi cho anh? Để làm gì?

-Em muốn đi đâu chơi, anh sẽ đưa em đi.

Giọng Hoa Phượng lạnh băng:

-Không đi đâu cả. Mà nếu có muốn thì tự em đi được rồi, cần gì phải gọi anh.

Công Dinh nắm lấy tay cô:

-Em giận anh phải không?

-Giận anh? Vì chuyện gì?

Hoa Phượng rút tay lại, nhưng Dinh vẫn nắm chặt tay cô không buông, mắt nhìn đăm đăm.

- Đúng là em giận. Nếu không thì tại sao mấy hôm nay em lại có cách cư xử lạ lùng như vậy?

-Em lạ lùng ở chỗ nào? – Hoa Phượng cố lấy vẻ điềm tĩnh hỏi.

-Từ hôm ở nhà Nguyên Bình về, anh gọi điện thoại đến thì thằng Hoàng nói rằng em ngủ rồi, nhưng anh biết chắc rằng chưa. Sao em không muốn nói chuyện với anh?

Hoa Phượng im lặng cùng Dinh đi vào nhà. Để Công Dinh ngồi ở ghế xa-lông, cô đến tủ lạnh lấy một ly đá và một lon Coca Cô trở ra ngồi đối diện, đặt tất cả trước mặt Dinh rồi mời anh uống một cách khách sáo. Công Dinh vò vè giận vì cử chỉ lạnh nhạt của cô, anh gạt lon nước ngọt và ly đá sang một bên, nhìn thẳng vào cô:

-Anh đang chờ câu trả lời của em.

Hoa Phượng suy nghĩ một chút rồi nói chậm rãi:

-Hôm đó, em ngủ thật.

Công Dinh lắc đầu, giọng buồn buồn:

-Vậy mấy ngày nay thì sao? Em cố tình muốn lánh mặt anh.

-Em làm như thế để làm gì? – Cô vẫn nói bằng giọng đều đều, dừng dừng.

-Anh không biết. Nhưng nhất định là có chuyện gì đó đã xảy ra. Anh đã có gì không đúng khiến em giận?

-Em đã nói rồi. Em vẫn bình thường, chẳng giận đối gì cả.

Công Dinh chồm tới trước, nắm lấy bàn tay cô đang gõ vu vơ trên mặt bàn. Anh nhìn cô đăm đăm, ánh mắt có sức thu hút kỳ lạ, khiến Hoa Phượng cảm thấy tự nhiên tim mình đập mạnh. Cô nhìn rõ được gương mặt của mình được thu nhỏ xíu long linh trong mắt anh.

-Em...ghen phải không?

Hoa Phượng hơi giật mình. Dù Dinh nói bằng một giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, nhưng cũng làm cô bất ngờ. Cô cảm thấy hồi hộp, tim đập nhanh hơn, trên mặt hiện rõ sự bối rối. Cô không biết nên nhận là đang ghen, hay là chối phứt cho rồi. Cô cố rút tay về nhưng không

được vì Dinh cứ giữ chặt lấy, nhất định không buông. Cô tìm cách chống chế:

-Anhnói gì vậy? Sao em lại phải...ghen?

Công Dinh dịu hẳn nét mặt. Anh có vẻ hơi cười, chớp mắt nên Hoa Phượng thấy trong mắt anh, bóng của mình đang dao động. Anh gật gù khẳng định:

-Vậy là anh đã đoán đúng. – Dinh hỏi tiếp, vẻ nghiêm chỉnh - Về chuyện Thanh Trà phải không?

-Anh nói vậy là có ý gì?

-Không phải sao? Thế tại sao Thanh Trà không tới đây chơi với em nữa? Trước đây, chủ nhật nào cô ấy cũng có mặt ở đây cơ mà? Hai người dạo này cũng không thấy đi chung với nhau nữa phải không? Hoa Phượng phủ nhận một cách gượng gạo:

-Em không hiểu anh muốn nói gì. Thanh Trà không đến đây, chắc có lẽ vì nó không rảnh, hoặc là có hẹn với ai đó chẳng hạn....

Công Dinh nhận thấy Hoa Phượng vẫn ngoan cố nên anh quyết định phân trần:

-Anh nghĩ em đã hiểu lầm anh rồi. Hôm anh tới công ty dẫn Thanh Trà đi gặp Nguyên Bình là vì tối hôm trước Thanh Trà gọi điện thoại lại nhà năn nỉ, cô ấy một mực muốn được anh giới thiệu để làm quen với Bình.

Tự nhiên Hoa Phượng cảm thấy cơn giận lại bùng lên. Cô hấp hấp cắt ngang:

-Chuyện đó em đã biết rồi.

-Lúc đó, anh đang bàn công việc với bạ Nghe điện thoại reo, anh cứ đinh ninh là em, không ngờ là Thanh Trà. Thấy Trà có vẻ háo hức muốn gặp thần tượng quá nên anh nhận lời. Khi đến công ty, thấy Thanh Trà đã chờ sẵn, cô ấy nói em đang phải làm việc gấp mà ba anh nhờ, nên anh không vào. Anh định là sẽ đưa Trà đến hiệu sách mà Nguyên Bình nói là đứng chờ. Khi đến, lại chẳng thấy hấn đâu. Tìm một hồi không thấy, anh mới dẫn Thanh Trà đến thẳng nhà của hấn, không ngờ lại gặp em ở đấy.

Công Dinh ngừng nói, nhìn Hoa Phượng hồi lâu, thấy cô vẫn ngồi im, mặt hơi cúi, vẻ như đang suy nghĩ. Anh hạ giọng:

-Phượng! Anh nói thật đấy. Thanh Trà là bạn thân của em cơ mà. Yêu cầu của cô ấy đâu có gì quá đáng, anh làm sao có thể từ chối một chuyện cón con như thế chứ.

Hoa Phượng nhận thấy vẻ thành thật hiện lên trên khuôn mặt Dinh rất rõ. Cô cảm thấy nguôi dần. Hình như anh nói cũng có lý, chuyện đó đúng là cón con thật, chẳng có gì quan trọng. Bất giác, cô mỉm

cười:

-Em không có ý giận dữ gì anh đâu, chẳng qua là em hơi bực một chút thôi.

Dinh thở phào nhẹ nhõm:

-Chỉ mới hơi bực của em thôi mà đã làm anh mất ăn mất ngủ mấy bữa nay. Chẳng biết tới lúc giận dữ, em sẽ thế nào nữa. Từ nay, chắc anh không dám bén mảng đến gần cô bạn nào của em nữa đâu.

Hoa Phượng hơi sượng sùng:

-Anh làm như em nhỏ nhen, ích kỷ lắm vậy.

-Không. Em là người con gái dễ thương nhất mà anh biết đấy.

Hoa Phượng trề môi ra vẻ không tin, nhưng trong mắt ánh lên một niềm hạnh diện:

-Thôi đừng nịnh. Anh uống nước đi kẻo chết khô bây giờ. Nãy giờ anh nói hơi nhiều đấy.

Công Dinh khui lon nước ngọt, gật gù nịnh tiếp:

-Ừ, khát khô cả cổ thật. Đúng là anh lúc nào cũng phải cần có em bên cạnh nhắc nhở, em nhỉ.

mất hai trang.....

-Không, không có gì. Thế...có Hoa Phượng ở nhà không?

À! Đến đây thì Công Dinh sực nhớ ra. Thì ra là anh chàng hàng xóm cửa Phượng.

-Vâng, có đấy. Anh chờ máy một chút.

Lấy tay bịt đầu nói lại. Dinh định gọi Hoa Phượng thì thấy cô cũng vừa bụng mâm đồ ăn lên. Dinh nhìn cô:

-Tìm em đấy.

-Thế à! Ai vậy?

-Em nghe thì biết.

Hoa Phượng đặt thức ăn xuống bàn, cầm ống nghe lên nghe. Công Dinh với tay lấy tờ báo mở ra đọc, nhưng thỉnh thoảng kín đáo quan sát cô. Tai giống lên nghe không sót một câu qua những lần Hoa Phượng trả lời bên kia và những câu hỏi thăm linh tinh, để có phần nào hiểu được cuộc nói chuyện của cả hai người.

Dinh thấy nét vui vẻ hồn nhiên trên gương mặt Hoa Phượng. Cô cười tươi, nói chuyện một cách tự nhiên, nên cũng thấy an tâm. Hình như Hoa Phượng không có tình cảm gì đặc biệt dành cho anh chàng này. Nhưng ngồi ngắm kỹ cô người yêu xinh xắn, anh tự nhủ là sẽ không chủ quan với bất cứ một đối tượng nào. Nhất là với anh chàng Việt Kiều kia. Từ một đất nước xa xôi gọi về, mục đích của anh ta là muốn được nói chuyện với Hoa Phượng chứ đâu phải Huy Ái chà! Anh chàng này đáng gờm đây.

-Anh đang nghĩ gì vậy?

Hoa Phượng đã ngừng cuộc nói chuyện từ lúc nào. Cô đang nhìn anh. Công Dinh vội cười giả lả:

-Hả? Anh đang đọc báo mà.

-Em thấy anh đang nhìn đâu đâu chứ có nhìn vào tờ báo đâu. Giờ ăn được chưa, anh?

Gấp tờ báo lại để qua một bên, Công Dinh gật đầu, cười với cô:

-Ăn chứ.

Rồi làm ra vẻ như vô tình, anh hỏi một cách tự nhiên:

-Anh ta là ai thế?

-Anh Tú đó. Cái anh ở bên nhà đối diện hay đứng trên ban công nhìn xuống, mà những tối đi chơi về mình hay gặp đấy. Anh nhớ không? Anh ấy về Canada rồi.

Dinh gật gù:

-Vậy à! Anh ta gọi cho em có chuyện gì không?

-Chẳng có gì quan trọng, chỉ là hỏi thăm bình thường thôi.

Dinh nghĩ thầm trong đầu: Với Hoa Phượng thì bình thường, nhưng anh chàng kia thì không nghĩ như thế đâu. Anh biết rằng, với hắn thì không bình thường chút nào.

Hoa Phượng lại cắt ngang dòng suy nghĩ của anh:

-Anh biết không? Hồi nãy, anh Tú có hỏi anh là ai vậy? Có phải là người thường chở em đi chơi không? Em nói phải. Anh coi. Ảnh cũng để ý tụi mình ghê hén.

Công Dinh chỉ cười, không nói, dù anh đã biết tổng chuyện ấy từ lâu.

Chuông điện thoại lại reo, Hoa Phượng nhìn Dinh, cười:

-Hôm nay sao đất thế? Chẳng biết ai đây?

Cô cầm ống lên nghe:

-Alô A! Thanh Trà hả? Có gì không?

-Chủ nhật mà ở nhà sao? Không đi chơi à?

-Không. Mà rảnh không? Tới đây chơi đi.

Thanh Trà có vẻ ngập ngừng:

-Thôi, tao cũng đang bận. Có....Dinh ở đó không vậy?

-Có, anh ấy đang ở đây. Mà có cần nói chuyện với anh ấy không?

-Mày có...phiền...gì khôn?

-Không có gì đâu. Để tao đưa máy cho anh ấy.

Công Dinh hơi nhăn mặt, nhưng thấy vẻ nghiêm trang, cương quyết của Hoa Phượng nhìn mình, anh đành cầm lấy ống nghe từ tay cô đưa: -Tôi đây. Có chuyện gì thế Thanh Trà?

-À! Em muốn hỏi anh Dinh là tối nay có chương trình biểu diễn của Nguyên Bình. Anh biết không?

-Tôi có biết.

Giọng Thanh Trà sôi nổi hẳn lên:

-Vậy anh có rảnh không? Mình đi xem đi.

-Không. Tôi không rảnh đâu.

-Em mời mà. Em đã mua hai vé rồi. Anh đi nhé.

Công Dinh cau mặt nghĩ ngợi. Đúng là giữa Hoa Phượng và Thanh Trà có gì không ổn rồi. Tại sao Thanh Trà không rủ Phượng mà lại rủ anh? Hai người tuy ngoài mặt nói chuyện có vẻ bình thường, nhưng bên trong hình như có vấn đề.

Thanh Trà không nghe anh trả lời, dường như hiểu những gì Dinh đang nghĩ, nên vội nói thêm:

-Em không rủ Hoa Phượng vì biết chắc là nó sẽ không đi. Nó không thích đi tới những chỗ đông người như vậy đâu, nên mới rủ anh. Coi như anh thay mặt Hoa Phượng đi với em vậy mà.

Công Dinh ngạc nhiên trước ý nghĩ lạ đời, kỳ quặc của Thanh Trà.

Dinh suýt phì cười:

-Lần này thì Trà làm rồi. Hoa Phượng đi đấy.

-Anh...nói vậy là sao? – Thanh Trà hỏi, giọng hơi ngập ngừng.

Công Dinh trả lời một cách thành thật:

-Vì Nguyên Bình có đưa cho tôi hai tấm vé mời, và Hoa Phượng đã đồng ý đi với tôi rồi. Đó là lý do tối nay tôi không rảnh đấy.

-Thế à! – Thanh Trà bỡ ngỡ.

-Vâng. Vậy Thanh Trà rủ người khác đi nhé.

-Thì...phải vậy thôi.

-Vậy hẹn gặp lại vào tối nay nhé.

Gác ống nghe xong, Công Dinh nhìn Hoa Phượng hơi lâu. Cô cũng im lặng nhìn anh. Dinh mỉm cười, nói từ tốn:

-Em có cần anh kể lại cuộc nói chuyện này không?

Hoa Phượng lắc đầu:

-Em có nghe mà.

-Anh không có gì đâu nhé.

-Em biết. Đó là ý của Thanh Trà chứ không phải ý của anh. Em hiểu mà.

-Thế thì mừng quá. Anh chỉ lo em lại giận nữa.

Hoa Phượng nhìn Dinh, cười. Một nụ cười thoải mái, thật tươi, làm anh cảm thấy yên lòng.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 11

Nguyên Bình hát thêm một bản cuối để kết thúc chương trình ca nhạc đêm nay. Suốt từ lúc đầu giờ mới vào chỗ ngồi là Hoa Phượng có ý tìm xem Thanh Trà đang ở đâu. Cô cứ loay hoay nhìn mọi nơi, mà chẳng thấy bóng dáng của Thanh Trà.

Khi buổi diễn đã chấm dứt, mọi người lục tục ra về, khi Công Dinh lại kéo Hoa Phượng đi ngược dòng người, len lỏi vào phía sau hậu trường để tìm Nguyên Bình. Đang dáo dác tìm kiếm thì bỗng nghe tiếng kêu:

-Tui đây nè.

Cả hai quay lại, thấy Nguyên Bình một tay đang ôm bó hoa, tay kia thì ngoắc lia lịa, đứng kế bên là Thanh Trà. Cả hai người vội bước lại gần, Công Dinh bắt tay bạn rồi nhìn Thanh Trà, cười:

-Trà ngồi ở chỗ nào bí hiểm quá, chúng tôi tìm mãi không thấy đâu.

Giọng Thanh Trà có vẻ mát mẻ:

-Em không tin đâu. Nếu thật sự muốn tìm thì làm sao không thấy chứ. Em ngồi cũng gần chỗ hai người thôi chứ có xa lắm đâu.

Hoa Phượng nghe thế liền xen vào:

-Anh Dinh nói thật đó. Tao cũng kiếm hoài mà có thấy mày ở chỗ nào đâu.

Thanh Trà cười, giả lơ:

-Anh Nguyên Bình mời đi ăn tối nè. Hai người có đi chung không?

Nguyên Bình cắt ngang, giọng thản nhiên:

-Đương nhiên là phải có Dinh và Phượng rồi. Lúc nãy tôi cũng đã nói với Trà là chờ họ tới thì mình mới đi, nhớ không? Bây giờ ưu tiên cho hai cô, muốn đi ăn gì? Ở đâu? Xin cho ý kiến.

Thanh Trà nhanh nhẩu:

-Mình ăn hủ tiếu cá đi.

-Cũng được. – Quay sang Hoa Phượng, Nguyên Bình hỏi - Phượng thì sao?

Đạ, em thì sao cũng được.

-Vậy chúng ta đi.

Trong quán ăn, Công Dinh hỏi chuyện với Thanh Trà một cách tự nhiên:

-Trà đi một mình sao?

Thanh Trà gật đầu.

-Sao Trà không rủ thêm ai đó đi cùng? Cô còn dư một vé mà?

-Có rủ, nhưng người ta không thích đi chung với tôi.
giọng Thanh Trà có vẻ hờn dỗi, nửa đùa nửa thật. Nghe vậy, nét mặt Công Dinh hơi biến đổi, anh liếc sang nhìn Hoa Phượng với ánh mắt sượng sùng. Nhưng Hoa Phượng làm lơ không nhìn anh. Cô biết Dinh đang bối rối trước sự dạn dĩ của Thanh Trà, vì ngay cả cô cũng cảm thấy ái ngại cho Dinh, nên cô đành lặng thinh.

Nguyên Bình kín đáo nhìn mọi người để tìm hiểu sự việc. Thấy cả ba cùng im lặng, anh bèn nói một câu vô thưởng vô phạt:

-Hôm trước quên không gọi vé cho Thanh Trà, để cô phải mua vé để xem, thật tôi cũng áy náy quá.

Thanh Trà cười thoải mái với Nguyên Bình:

-Có gì đâu. Mai một anh nhớ là được rồi.

-Vâng. Chắc chắn sẽ nhớ.

o o o

Một bóng người vừa đẩy cửa đi vào làm mọi người đang làm việc trong công ty cùng ngẩng lên nhìn. Khi nhận ra là Công Dinh thì không ai để ý nữa, tiếp tục cắm cúi làm nộp phần việc của mình. Hoa Phượng ngưng tay, mỉm cười khi Dinh đi đến gần. Cô nhướn mắt, hỏi nhỏ:

-Gì vậy anh?

Công Dinh đứng lại trước bàn làm việc của cô, chống hai tay lên mặt bàn, cúi xuống ghé sát vào tai cô, thì thầm:

-Anh nhớ em.

Hoa Phượng chợt đỏ bừng mặt, mắt nhớn nhác nhìn xung quanh như sợ người khác nghe thấy câu nói vừa rồi của Dinh. KHÔNG ai để ý, ngoại trừ Thanh Trà đang nhìn hai người, nhưng có vẻ như không hiểu Dinh đã nói gì với Hoa Phượng. Gương mặt Thanh Trà đầy vẻ thắc mắc nhưng cũng giả tảng, làm như không để ý.

Hoa Phượng lườm Dinh:

-Anh hết chỗ để đùa rồi hay sao?

Dinh cười thú vị:

-Làm gì mà em đỏ mặt tía tai thế? Nhớ thì nói nhớ chứ có gì mà....

Không để Công Dinh nói dứt. Hoa Phượng nhéo vào cánh tay anh đang chống trên bàn, nhấn mặt cự nự:

-Anh mà còn nói nữa thì...em méc ba anh đấy.

Dinh vẫn đùa dai:

-Ồ! Anh cũng định vào trong đó nói cho ba biết đây. Làm gì trợn mắt với anh vậy? Không tin à? – Kéo chiếc ghế ngồi xuống đối diện với cô, D nói tiếp – Anh sẽ vào đó nói rằng nhớ em quá không chịu được, nên xin ba cho em được về sớm, sau đó tội mình đi chơi. Chịu

không?

Hoa Phượng xua tay lia lịa:

-Không được đâu. Công việc của em còn nhiều lắm.

-Chà! Ba anh có thư ký siêng ghê Đùa với em chút thôi. Anh phải vào xem có việc gì mà ba anh nhấn đến gấp thế không biết.

Hoa Phượng ngạc nhiên:

-Ba anh nhấn à?

-Ừ. Anh đang ở nhà Nguyễn Bình thì ba gọi cho anh, kêu đến đây gấp, có việc cần. Thôi, để anh vào xem sao.

Dinh đứng dậy, thuận tay đẩy chiếc ghế vào sát góc, nháy mắt với cô rồi đi vào phòng Giám đốc.

Hoa Phượng nhìn theo một lúc, rồi lắc nhẹ đầu, cảm cúi làm nốt công việc còn dang dở.

Từ bàn bên này, Thanh Trà kín đáo quan sát. Khi thấy Dinh vào phòng Giám đốc một lúc lâu mà chưa ra, cô bèn tìm cách để đi vào trong đó. Ngó qua bàn của Quốc, thấy có một xấp hồ sơ chưa được ông Thịnh ký, Thanh Trà bèn đến bên bàn Quốc, đưa tay chỉ xấp giấy, miệng hỏi: -Ủa! Sao mấy cái này chưa đưa Giám đốc ký vậy anh Quốc?

Quốc ngẩng lên nhìn Thanh Trà, rồi nhìn theo tay cô đang chỉ tập hồ sơ, anh trả lời:

-Hả? À! Để một chút nữa đi. Anh làm xong hết chỗ này rồi đưa giám đốc ký luôn.

Thanh Trà hớn hờ:

- Để em đem vào giùm anh nhé.

Miệng nói là tay cô chụp lấy xấp hồ sơ, ôm thẳng đến cửa phòng Giám đốc, gõ cửa. Bên trong có tiếng nói vọng ra:

-Vào đi.

Thanh Trà mở cửa đi vào, đến trước mặt ông Thịnh, đặt tất cả lên bàn, cúi đầu lễ phép:

Đạ. Bác ký giùm cháu ạ.

Ông Thịnh mở từng tờ, chăm chú xem xét. Công Dinh nhìn thấy Thanh Trà đang cười với mình, anh bèn gật đầu, mỉm cười đáp lại.

Bỗng ông Thịnh ngẩng lên, nói với Dinh:

-Bao giao cho con rồi đấy nhé. Lo xong cho ba càng nhanh càng tốt.

Đạ. Để con ra ngoài đó liền.

-Con đi bây giờ hay để sáng mai?

-Con định đi liền.

-Vậy ghé về nhà lấy mấy thứ giấy tờ cần hết rồi hãy đi.

Đạ.

Công Dinh đứng lên đi ra. Đến chỗ Hoa Phượng, anh với tay kéo cái ghế lại gần, ngồi xuống.

-Có gì không anh? – Hoa Phượng nhìn Dinh.

-Có đấy. Anh phải đi ra Vũng Tàu, vì có chút việc.

-Chừng nào anh đi?

- Để anh về nhà thay đồ, lấy giấy tờ rồi đi liền.

-Rồi chừng nào anh về?

- Đùng lọ Ngày mai, anh về rồi. Buổi sáng đi gặp vài người bàn việc xong là anh về. Chiều mai, anh đến đón em đi chơi nhạ Chiu không?

Hoa Phượng nghe Dinh nói chỉ đi có một ngày nên thổi phào nhẹ nhõm. Cô gật đầu với anh, rồi nhìn đồng hồ đeo tay, nói:

-Cũng đã hơn bốn giờ rồi, anh lo đi sớm đi.

-Anh đi nhé. Mai gặp em sau.

Dinh cười với cô rồi hối hả đi thẳng ra ngoài. Một lúc sau, Thanh Trà từ phòng Giám đốc ôm tập hồ sơ bước ra, đưa trả lại cho Quốc:

-Em làm giùm anh xong rồi nè.

Quốc nói mà vẫn không ngược lên:

-Ồ! Cám ơn Trà nhiều lắm. Để đó cho anh.

Thanh Trà nhìn sang phía Hoa Phượng:

-Phượng ơi! Giám đốc gọi mày đó.

Hoa Phượng ngẩng lên nhìn bạn:

-Vậy hả? Tao vô liền.

Cô vội đi vào xem ông Thịnh có việc chi cần. Lúc trở ra, không thấy Thanh Trà đâu, nhưng cô không để ý, lại ngồi vào bàn làm việc cho xong. Đến giờ về, cô vừa thu dọn vừa nhìn sang chỗ Thanh Trà, thấy bàn của Trà đã gọn ghẽ tự lúc nào. Cô buột miệng hỏi Quốc:

-Ủa! Thanh Trà đâu rồi anh Quốc.

-Trà về rồi.

Hoa Phượng ngạc nhiên:

-Về rồi? Nó về hồi nào, sao em không biết?

-Lúc em vào phòng Giám đốc đó. Thanh Trà xin về sớm.

-À! Ra thế. – Hoa Phượng gật gật với Quốc.

Trên đường về, chợt Hoa Phượng nảy ra ý định tạt qua nhà Công Dinh xem anh đi chưa. Tới khúc quanh gần nhà Dinh thì có một vụ va quệt xe, những người đi đường hiếu kỳ bu lại làm tắc nghẽn giao thông. Hoa Phượng phải tấp xe vào sát lề đường, nhích từng chút, cố lách ra khỏi đám đông.

Vô tình nhìn sang bên kia đường, Hoa Phượng bỗng thấy Công Dinh lái chiếc xe hơi chạy ngược chiều. Bên cạnh anh là Thanh Trà đang cười vui vẻ.

Tự nhiên Hp mất thăng bằng, cô loạng choạng lạc tay lái nên vội đạp thắng, xuống xe dẫn bộ lên lề. Cô dựng xe, đứng ngơ ngẩn, không biết có nên tin những gì mình vừa thấy hay không.

Đám đông dần dần tan đi gần hết, nhưng Hoa Phượng vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, tay cô còn run run. Cô hít thở vài hơi thật sâu rồi đẩy xe xuống đường, chưa kịp đề máy thì có một chiếc Spacy màu trắng ngừng lại sát bên cùng lúc với tiếng gọi:

-Hoa Phượng!

Nhìn sang, cô thấy Nguyên Bình với quần jean, áo sơ-mi thùng thình trông có vẻ rất bụi, đang nhìn cô cười.

-A! Anh Bình! Hôm nay anh không đi hát sao?

-Hát hò gì giờ này? Tối cơ.

-Thế à!

-Phượng đi đâu vậy?

-À! Phượng mới đi làm về.

- Định ghé Dinh phải không?

Hoa Phượng lắc đầu:

-Không, giờ Phượng về nhà. Còn anh Bình đi đâu vậy?

-Anh à? Thì tới tìm thằng Dinh chứ còn đi đâu nữa. Mình cùng vô nhà nó nha.

-thôi, anh đừng vô đó mất công. Anh ấy không có ở nhà đâu.

-Nó đi đâu vậy?

-Anh ấy đi Vũng Tàu rồi.

-Vậy à! - Ngẫm nghĩ một hồi, Nguyên Bình hỏi – Anh muốn mời Phượng đi ăn. Phượng thấy thế nào?

Hoa Phượng lắc đầu từ chối:

-thôi anh ạ. Hôm khác đi, chứ bữa nay em thấy trong người không khỏe lắm.

-Ừ, cũng được. Anh thấy Phượng có vẻ buồn buồn thế nào ấy.

-KHÔNG có gì buồn đâu. Em chỉ hơi mệt thôi.

-Vậy Phượng về nhà nghỉ sớm cho khỏe. Anh đưa Phượng về.

Mặc cho Hoa Phượng từ chối. Nguyên Bình cứ một mực nhất định đi kè theo cô về đến tận nhà.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 12

Thanh Trà ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa kính, thấy đường phố đông dần lên. Chắc đến giờ tan sở rồi. Cô đưa tay nhìn đồng hồ. Đúng thật. Đến giờ cao điểm rồi. Giờ này thì tất cả công nhân viên chức đều đổ ra đường, học sinh cũng tan trường túa ra, làm cho đường phố đông nghẹt những xe và người. Ai cũng muốn về nhà mình cho sớm, đỡ phải hít bụi, nên xe nào cũng đua nhau bóp còi inh ỏi. Nếu không đi với Dinh thì giờ này cô cũng là một thành viên trong số họ. Một công dân của thành phố tất bật, nhộn nhịp và đông đúc này.

Liếc sang Công Dinh, cô thấy anh đang chăm chú lái xe. Anh chạy chậm, thường xuyên phải đạp thắng, và cũng nhẩn còi liên hồi. Thanh Trà hơi mỉm cười một mình nhớ lại lúc nãy, khi vừa nghe ông Thịnh bảo Dinh đi Vũng Tàu, tự nhiên cô nảy ra ý định sẽ cùng đi với anh.

Lúc Dinh đã đi ra khỏi phòng rồi, mà cô vẫn còn phải đứng đó để chờ ông Thịnh ký cho hết những giấy tờ cô đã mang vào. Cô sốt ruột quá. Vừa ôm được tập hồ sơ đó ra là cô nói nhỏ với anh Quốc xin về sớm ngay. Cô đi thật nhanh ra bãi giữ xe, nhìn quanh không thấy bóng dáng Dinh đâu nên vội vàng phóng nhanh về nhà. Làm ngơ trước vẻ ngạc nhiên của mẹ khi thấy cô về sớm hơn mọi ngày, lại hấp ta hấp tấp một cách kỳ lạ, cô nhào đến máy điện thoại, bấm số di động của Dinh. Cô hồi hộp khi nghe tiếng reo mà sao không thấy Dinh mở máy. Cô tức mình bấm số lại một lần nữa, tiếng reo đầu tiên vừa dứt thì cô nghe Dinh trả lời ngay:

-Alô.

-Thanh Trà đây, anh Dinh ời. Nãy giờ em gọi quá chùng, sao anh không nghe máy?

-À! Tôi đang bận việc. Có gì mà Trà gọi vậy?

-Anh...chuẩn bị đi Vũng Tàu phải không?

-Ừ. Có gì không?

-Ơ...Em....muốn quá giang ra ngoài đó được không?

-Trà đang làm việc mà. Trong khi tôi phải đi gấp bây giờ, cho nên....

Thanh Trà ngắt lời:

-Em xin về sớm được rồi.

-Sao?...Nhưng mà...mai tôi mới về. Trà còn phải đi làm nữa.

-Em...xin nghỉ luôn ngày mai rồi. – Thanh Trà nói bừa.

-Thế Thanh Trà đi Vũng Tàu làm gì vậy?

-À....Có việc gấp...Mẹ em nhờ ngày hôm qua À...hôm nay em mới xin nghỉ làm định là ngày mai đi sớm, nhưng giờ nghe anh cũng đi ra

ngoài đó, em mừng quá nên xin anh cho quá gian.

-.....

-Sao, được không anh?

Công Dinh suy nghĩ một lúc rồi đáp:

-Ờ, cũng được.

Giọng Thanh Trà nghe mừng rỡ:

-Ồ! Vậy thì cảm ơn anh. Anh đang ở nhà phải không? Đợi em một chút nhé. Em sẽ tới ngay.

Cô cúp máy, hớn hờ ra mặt, chạy như bay vào phòng riêng thay đồ, vớ vôi vài thứ cần thiết nhét vào túi xách. Cô tới bên bàn trang điểm thoa thêm một chút son, chải sơ lại mái tóc, rồi chụp lấy túi xách đi nhanh ra. Mẹ cô vẫn còn ngồi ở phòng khách về chờ đợi. Vừa thấy cô là bà hỏi ngay:

-Con đi đâu vậy?

-Con đi Vũng Tàu chơi, mai con về. Mẹ à! Ở chỗ làm nếu có ai hỏi thì mẹ nói con bệnh ghen.

Bà chau mày, có vẻ hông hài lòng:

-Sao lại bảo mẹ nói vậy bậy bạ thế? Đang khỏe mạnh không muốn, lại trù cho bệnh hay sao? Đi chơi thì cứ nói là đi chơi chứ, tại sao...

Thanh Trà cắt ngang lời mẹ:

-Mẹ cứ nói vậy đi, sẽ không ai thắc mắc đâu. Chứ nói là đi chơi thì mất công...phiền lắm. Thôi con đi nhé. Bạn con đang chờ.

Cô gọi một chiếc taxi, bảo chạy nhanh đến nhà Dinh. Cũng thật may, cô vừa ra khỏi taxi là thấy cổng nhà Dinh đang được chị người làm mở toang. Dinh đang lái xe ra chậm chậm. Anh cũng đã thấy cô, nên gạt đầu ra hiệu cho cô cứ đứng ở đó. Dinh cho xe ngừng sát bên cô. Thanh Trà mở cửa xe, chui vào ngồi cạnh anh, trước cái nhìn tò mò của chị giúp việc đang khép cánh cổng lại.

Qua khỏi cầu Sài Gòn là không khí khác hẳn, thoáng mát hơn rất nhiều, và Thanh Trà cũng thấy phấn chấn hơn. Cô ngả người dựa hẳn ra phía sau, thỉnh thoảng nhìn sang Dinh. Anh nhấn ga cho xe chạy nhanh vì đã ra xa lộ nên đường tương đối vắng.

Thanh Trà rất muốn Công Dinh nói chuyện với cô, nhưng thấy nét mặt kín bưng, có vẻ như không chú ý đến việc có cô đang ngồi bên cạnh. Tay ôm vô lăng, mắt nhìn chăm chú phía trước, dường như anh để hết tâm trí vào việc lái xe, chứ không có ý muốn nói chuyện. Thanh Trà chờ đợi một lúc lâu, không khí trong xe vẫn lặng ngắt, mà đường thì còn xa nên cô hết kiên nhẫn, đành phải tìm cách gợi chuyện trước. Cô lên tiếng phá tan bầu không khí tẻ ngắt này:

-Hình như anh có tâm sự gì buồn phải không?

Dinh nhìn sang cô với vẻ hơi ngạc nhiên:

-Chuyện buồn à? Không. Sao Trà lại hỏi vậy?

-Tại em thấy từ lúc đi cho đến giờ, anh không nói gì cả mà lại có vẻ buồn buồn sao ấy. Mọi ngày anh có như vậy đâu.

-Thế mọi ngày tôi như thế nào? Hay đùa giỡn lắm à?

-Ờ...không. Không hẳn thế. Nhưng anh...cởi mở hơn bây giờ.

Công Dinh hơi nhếch mép cười:

-Tối thấy hôm nay tôi cũng như mọi hôm thôi, bình thường chứ có gì khác đâu.

Thanh Trà suy nghĩ một chút, rồi hỏi, giọng ngập ngừng:

-Vậy...mình nói chuyện với nhau nhé.

Dinh cười thành tiếng:

-Cô muốn nói gì thì cứ nói chứ có ai cấm đâu. Làm gì mà như xin phép vậy.

-Chứ nếu em nói chuyện mà anh không muốn hưởng ứng thì chán chết. Em sẽ thấy mình vô duyên.

Thanh Trà thấy Dinh cười thì vui vẻ hẳn lên, cô bắt đầu chuyện trò sôi nổi:

-Anh Dinh lái xe siêu thật. Chạy nhanh vun vút mà kh ông thấy dần xóc chi hết. Anh biết không? Những lần đi xa như vậy, em rất ngán. Nhưng nãy giờ anh lái xe êm ru hà.

-Không phải đâu. Cô không thấy đường nhựa mới được làm lại à? Đó là lý do làm cho xe chạy êm ru đó chứ.

Nghe Dinh nói thế, Thanh Trà bèn chú ý nhìn thì thấy xa lộ đúng là đã được sửa chữa lại đẹp ghê, mặt đường phẳng phiu không thấy những ổ gà lồi lõm đâu nữa. Dinh nói cũng đúng, nhưng cô vẫn cho là anh thật sự lái xe giỏi, anh nói thế chẳng qua vì khiêm tốn thôi.

Công Dinh chợt quay sang hỏi:

-Trà có việc gì mà phải ra tận Vũng Tàu?

Thanh Trà hơi khựng lại khi nghe anh hỏi. Cô lúng túng cố tìm một lý do cho thật suông sẻ, chứ chẳng lẽ nói huých tẹt cho Dinh biết là chẳng có lý do nào cả, mà chỉ vì muốn đi chơi với anh thôi.

-À...Em...đi Vũng Tàu....là để gặp một người bà con – Nói đến đây, tự nhiên một lý do vững chắc hiện lên trong đầu nên cô hăng hái giải thích - Chuyện là vậy. Di của em ở nước ngoài gửi tiền về cho một người bà con. Mẹ em không khỏe nên em phải đi ra ngoài đó đưa cho người ta.

-À! Ra thế - Dinh gật gù.

Thanh Trà liếc nhìn Dinh, thấy anh vẫn tỉnh bơ lái xe nên an tâm rằng anh không nghi ngờ gì về lý do cô vừa bịa.

Chợt Thanh Trà hơi ngập ngừng, hỏi Dinh một cách thận trọng:

-Hoa Phượng có biết anh đi Vũng Tàu không?

-Biết chứ.

-Thế...Phượng có nói gì không?

Dinh quay qua nhìn Thanh Trà, vẻ không hiểu:

-Không. Cô hỏi thế là sao?

-À! Không. Ý em muốn hỏi là...có bao giờ Phượng đòi đi theo chơi không đó mà.

Dinh lắc đầu:

-Không có đâu. Cô ấy rất hiểu công việc của tôi nên chẳng bao giờ đòi những chuyện kỳ cục như vậy.

Thanh Trà hơi đỏ mặt khi nghe Dinh nói như thế, tưởng chừng như anh hiểu rõ tim đen của cô vậy. Cô nhìn lên Dinh, thấy gương mặt anh trông bình thản, chẳng chú ý lắm đến câu mình vừa nói. Chẳng qua chỉ là cô hỏi thì anh trả lời mà thôi, hoàn toàn không có ý ám chỉ gì cô cả.

Đạo này anh với Hoa Phượng gặp nhau thường xuyên lắm hả?

-Cũng không thường lắm, vì tôi cũng còn bận rộn nhiều việc.

-Vậy còn Nguyên Bình?

-Nguyên Bình? – Dinh ngạc nhiên hỏi lại – Ý cô muốn hỏi chuyện gì về Nguyên Bình?

-Không. Không phải em hỏi về Nguyên Bình, mà là Hoa Phượng cơ. Công Dinh hơi nhú mày nhìn cô:

-Tôi không hiểu.

-Ý em là vậy. Hoa Phượng không gặp anh thường xuyên, nhưng nó có gặp anh Bình không?

-À! Chuyện đó...cũng thỉnh thoảng họ có gặp nhau. Sao? Có chuyện gì? -Anh có thấy là hình như Nguyên Bình có vẻ thích Hoa Phượng không? Em nghe nói Nguyên Bình rất khó tính và nghiêm khắc lắm, trái ngược với bản chất nghệ sĩ của nghề nghiệp. Với mọi người, anh ấy giao tiếp với vẻ chừng mực, nhưng mỗi khi gặp Hoa Phượng thì anh ấy lại vui vẻ hoạt bát hẳn lên. Anh có nhận thấy như vậy không?

-Tôi không thấy có gì khó hiểu hay không đúng trong chuyện này cả.

Thanh Trà hỏi gặng:

-Anh không nghi ngờ gì sao?

-Không. – Dinh trả lời dứt khoát - Giữa Nguyên Bình và Hoa Phượng đơn thuần chỉ là bạn bè quen biết. Chẳng có gì phải nghi ngờ vớ vẩn như vậy.

Thanh Trà hơi phật ý khi nghe Dinh nói một cách hùng hồn như thế. Anh còn cho là cô suy nghĩ vớ vẩn nữa chứ. Cô tự ái ngoảnh mặt đi,

tự nhủ rằng k hông thềm nói những chuyện gì liên quan đến Hoa Phượng nữa, vì Dinh rõ ràng không tin cô mà cứ một mực tin tưởng bên vực nó tối đa.

Càng im lặng, cô càng thấy khó chịu. Bực bội quá sức, cô muốn bày tỏ hết lòng mình cho Dinh hiểu, nhưng nhìn thái độ bình thản của anh, cô lại cảm thấy e ngại. Cô buồn bã tự hỏi. Tại sao anh cứ đứng đưng, trong khi cô đã tìm đủ mọi cách biểu lộ cho anh thấy tình cảm cô dành cho anh? Nhưng cô cũng chẳng im lặng được lâu.

-Vì sao anh quả quyết là giữa họ không có gì khác ngoài tình bạn?

-Tôi nghĩ chúng ta không nên nói về chuyện này nữa, không có gì đáng bàn cãi thêm.

Công Dinh ngán ngẩm quay nhìn Thanh Trà, cứ nghĩ là cô sẽ thôi, không đề cập tới chuyện này nữa, nhưng có vẻ anh làm khi thấy Thanh Trà vẫn cố tình đề cập tới. Anh giải thích một cách hơi bực mình.

-Có lẽ Trà nên biết rằng tôi luôn luôn tin tưởng vào tình bạn của Nguyên Bình và Hoa Phượng. Bởi vì Bình là người bạn thân của tôi, nên việc Bình đối xử vui vẻ thân thiện với Hoa Phượng là điều đương nhiên, không có gì lạ cả.

-Anh tin bạn quá nhỉ? – Thanh Trà có chút mỉa mai.

-Theo ý Thanh Trà thì không nên tin vào bạn à?

Giọng của Dinh có vẻ ám chỉ điều gì đó làm Thanh Trà nín lặng. Cô hối hận vì đã nói hớ một câu không nên nói. Cô giả lả:

-Anh Dinh này! Anh chơi thân với Nguyên Bình từ hồi nào vậy?

-Lâu lắm rồi. – Dinh trả lời chung chung.

-Thế à! Không biết đàn ông con trai mà chơi thân nhau có thường tâm sự chuyên riêng không nhỉ?

Công Dinh lấy làm lạ, nhìn cô, hơi tò mò:

-Trà hỏi để làm gì?

-Không có gì. Em chỉ hơi thắc mắc vậy thôi.

Dinh hừ nhẹ, hơi nhếch mép cười:

-Cô chỉ toàn thắc mắc những chuyện không đâu. Tội tôi làm sao giống như mấy cô được, cứ rù rì rù rì với nhau hết chuyện này đến chuyện kia mà không thấy chán.

-Sao anh biết? – Thanh Trà cười.

-Sao lại không. Như cô với Hoa Phượng đấy.

Thanh Trà gật gù xác nhận:

-Vâng. tội em chơi với nhau thân từ hồi còn đi học cơ, nên có chuyện gì cũng tâm sự cho nhau nghe hết. – Bỗng một ý nghĩ vụt loé lên trong đầu, cô làm như vô tình buột miệng – Cũng như chuyện anh

chàng Việt Kiều dạo này cứ gọi điện thoại về hoài, Phượng cũng kể cho em nghe nữa đó. Nó có vẻ vui lắm.

Dinh hơi khựng lại, liếc nhìn Thanh Trà xem thái độ của cô khi nói đến chuyện này. Gương mặt cô tỉnh bơ nên anh không biết là cô vô tình hay cố ý. Dinh cố tạo cho mình một phong thái bình thản.

-À! Anh chàng bên nhà đối diện chứ gì? Tôi biết rồi.

Thanh Trà hơi bị cụt hứng, quay sang Dinh, hỏi dò:

-Anh biết thật à?

-Có gì quan trọng đâu. Lúc anh ta gọi điện về cho Hoa Phượng, tôi cũng có ở đó mà. Vả lại, Phượng chẳng bao giờ giấu tôi chuyện gì cả.

-thật vậy sao? Thế anh có biết trước đó hai người đã từng đi chơi riêng với nhau không?

Thấy Công Dinh cứ phản bác những lời nói của mình, tự nhiên Thanh Trà nổi cơn ghen với cô bạn thân, nên có ý định hạ gục đối thủ. Dẫu biết rằng Dinh đang yêu Hoa Phượng, nhưng cô vẫn muốn tìm đủ mọi cách để anh hiểu được tình cảm mà cô dành cho anh, nên cô bất chấp tất cả, rũ bỏ tình bạn bấy lâu nay.

Công Dinh hơi cau mày, tự nhiên một cảm giác khó chịu từ từ dâng lên làm anh bực mình.

Hoa Phượng đi chơi với anh chàng Việt Kiều tên Tú đó à? Điều đó không thể nào có được. Nhưng...Thanh Trà quả quyết như thế kia mà. Ý nghĩ "không thể nào có" trong đầu Dinh đã bắt đầu lung lay.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 13

Sáng hôm sau, Hoa Phượng đi làm với tâm trạng ủ rũ, mệt mỏi vì cả đêm qua không ngủ. Cô cứ trần trọc mãi, cố nhắm mắt nhưng hình ảnh của Dinh và Thanh Trà cứ lờn vờn trong đầu. Cô chặc lưỡi lắc đầu, cố xua tan những bực bội. Vậy mà giấc ngủ yên lành vẫn không đến, cứ chập chờn, lơ mơ như vậy cho đến sáng.

Khi vào đến công ty, Hoa Phượng cứ cặm cụi làm việc như một cái máy, không buồn để ý gì đến xung quanh. Mãi đến lúc chị Mai đến bên bàn cô, hỏi:

-Phượng đi ăn trưa cơm với chị không?

Cô ngược lên nhìn đồng hồ thấy gần mười hai giờ trưa rồi. Chợt nhớ ra từ tối hôm qua đến giờ chẳng có gì trong bụng, tự nhiên cô cảm thấy đói cồn cào, nên cô vội vàng gặt đầu với chị Mai.

Đạ, em đi với chị.

Hai chị em đi ra quán gần đó gọi hai phần cơm. Trong lúc ngồi chờ người ta dọn, Hoa Phượng cứ nuốt nước miếng ừng ực. Mùi thịt nướng, cá kho, rau xào....cứ tỏa ra thơm lừng, làm cơn đói của cô càng tăng lên ghê gớm. Cô nhìn chị Mai, cười thầm hại:

-Trời ơi! Em đói đến sợ.

-Bộ em không ăn sáng sao?

-Từ tối hôm qua lặn.

Chị Mai trợn mắt kêu lên:

-Cái gì? Em nhịn ăn từ tối hôm qua đến giờ?

Hoa Phượng thiếu não gặt đầu. Mai nghiêm giọng:

-Em nhịn ăn như vậy coi chừng đau bao tử đó nghe. Chị thấy em có dư cân đâu, thậm chí gầy là đằng khác. Sao em lại nhịn ăn chi vậy?

-Vâng, em sẽ không vậy nữa đâu.

Những người phục vụ đã dọn đủ các món mà hai cô đã kêu. Chỉ chờ có thể, Hoa Phượng vội lấy đũa, bưng chén cơm lên ăn lấy ăn để.

Mai trông thấy thế phải nhắc chừng:

-Ăn từ từ thôi Phượng. Đói quá mà ăn hấp tấp thì không tốt cho bao tử đâu. Em phải ăn chậm thôi, nhai kỹ một chút.

Đạ.

Mai vừa ăn chậm rãi vừa nhìn Hoa Phượng, hỏi dò:

Đạo này chị thấy em ít nói quá. Có chuyện buồn hả?

Đạ. – Cô gặt nhẹ.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hoa Phượng buột miệng hỏi Mai:

-Chị Mai này! Quên một người có dễ không chị?

-Chị...không hiểu. – Mai ngạc nhiên.

Hoa Phượng nhìn Mai. Thấy chị có vẻ ngờ ngác nên cô định thôi.

Nhưng ngồi im một hồi, không hiểu sao cô lại tiếp tục nói:

-Ý em là muốn dứt khoát với một người liệu có dễ dàng không?

Mai có vẻ hiểu ra. chị nhìn cô chăm chú.

-Em muốn nói đến ai? Dinh à?

-Vâng. – Hoa Phượng cúi đầu, nói nhỏ.

-Sao thế? Hai đứa giận nhau à?

-Vâng.

Mai cười nhẹ:

-Tình yêu của những người trẻ tuổi rất đẹp, rất dễ thương, nhưng cũng rất hay giận nhau. Em đừng rầu rĩ quá như thế. Khi yêu, người

ta thường có nhiều chuyện để giận dữ, nhưng không lâu đâu, vì đến khi nhớ quá thì cũng sẽ làm lành lại thôi.

-Em thì không đâu. – Hoa Phượng la lên phản đối.

-Em cũng sẽ như vậy thôi – Mai lắc đầu cười – Bây giờ đang giận nên em cứ đòi dứt khoát, nhưng cứ thử vài ngày nữa rồi xem, khi Dinh cứ tới lui năn nỉ thì em cũng sẽ xiêu lòng, thế là huề ngay.

-Chị nói có vẻ chắc chắn quá nhỉ?

-Ừ. Vì nhìn em và Dinh bây giờ, chị thấy cũng giống mình ngày trước thôi. Em biết không? Hồi đó chị cũng giận dữ hoài à. Mỗi lần giận là chị cũng có ý định bỏ phứt cho rồi, nhưng đâu có lâu. Riết rồi ổng mệt quá đòi cưới lẹ cho xong. Mà cũng đúng đấy. là vợ chồng rồi thì không có giận những chuyện tào lao nữa. Nếu có thì cũng là chuyện đáng giận chứ không phải như lúc mới yêu nhau, cứ toàn chuyện vớ vẩn không đâu cũng bỏ ăn bỏ ngủ.

Hoa Phượng buồn bã:

-Nếu chị biết được nguyên nhân dẫn đến quyết định của em, chắc chị sẽ không nói thế.

Mai im lặng nhìn Hoa Phượng. Vẻ ủ rũ cũng cô khiến chị không đành được tò mò:

-Ngghiêm trọng lắm sao?

Hoa Phượng ngồi im suy nghĩ một lúc, rồi mỉm cười, giơ tay gọi người phục vụ tới để trả tiền, nhưng chị Mai nhăn mặt, xua tay giành trả cho bằng được.

Trên đường về văn phòng, Mai không thèm nói gì thêm vì thấy Hoa Phượng như đang suy tư. Cô bước đi có vẻ máy móc, đôi mày hơi nhíu lại. Mai cười thầm. Không biết chuyện gì mà làm con nhỏ căng thẳng quá nhỉ? Đúng là trẻ con.

Bỗng Hoa Phượng quay sang hỏi Mai một câu tưởng như băng quơ:

-Chị biết hôm nay Thanh Trà đi đâu không?

-Không. Nghe Quốc nói là chiều hôm qua Trà xin về sớm, chẳng hiểu sao sáng nay lại không đi làm. Gọi điện đến nhà thì mẹ của Trà nói Trà bệnh hay sao đó mà.

-Không phải đâu.

-Không phải? Vậy Thanh Trà ...bị gì vậy?

-Nó không bị gì cả. - Thấy chị Mai nhìn mình chời đợi, Hoa Phượng cười buồn – Trà đi chơi đấy.

- Đi chơi à?

-Vâng. Thanh Trà đi Vũng Tàu. chị biết nó đi với ai không?

Trong lúc Mai đang thắc mắc, nhíu mày suy nghĩ, thì Hoa Phượng giải đáp luôn:

-Công Dinh đấy.

Mai sửng sốt, dừng hẳn lại, nhìn cô trân trối:

-VẬY...là sao?

-Thì....vẬY ĐÓ.

Mai cau mày:

-Thanh Trà đi Vũng Tàu với Dinh à? Em có chắc không?

-Chính mắt em trông thấy mà.

-Có khi nào...em lầm không?

Hoa Phượng lắc đầu:

-Em không lầm đâu. Thôi, mình vào đi. Chiều về, em sẽ kể cho chị nghe.

Mai gật đầu. Cả hai cùng đi vào văn phòng, vừa mở cửa đã nghe tiếng Quốc hỏi ngay:

-Hoa Phượng ơi! Em có biết Thanh Trà có chuyện gì không?

Cô quay nhìn Mai, thấy chị cũng nhìn mình. Cô thở dài, đáp:

-Em nghe nói nó bệnh mà.

Quốc nhăn nhó:

-Mẹ Trà bảo là bệnh. Nhưng anh vừa chạy lại nhà xem sao thì bác ấy lại nói là Trà không có ở nhà. Em có biết cô ấy đi đâu không?

-Em không biết. – Ngồi vào bàn, cô nhìn Quốc, nói thêm - Phần việc của nó có gì cần gấp không? Đưa em làm cho.

Quốc xoa tay:

-Không. Không có gì ắp cả.

Hoa Phượng nhìn sang bàn chị Mai, nhếch môi cười nhẹ. Thấy Quốc có vẻ lo lắng nhưng hoàn toàn không biết gì, cũng tội nghiệp.

Nhưng biết đâu như vậy lại hay hơn tình cảm của cô Anh ấy thấp thỏm lo lắng, nhưng không phải chán nản buồn rầu như cô hiện giờ.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 14

Nếu đúng như lời Công Dinh hứa thì chiều nay anh về, nhưng Hoa Phượng thật sự không muốn gặp Dinh vào lúc này. Tan sở là cô đi theo chị Mai đi chợ chiều. Chị Mai thì chiều nào trước khi về cũng ghé vào chợ để mua thức ăn, lo cơm nước cho chồng con. Được chị Mai mời, và sẵn đang có tâm sự không vui nên Hoa Phượng sẵn

lòng theo chị về nhà, phụ chị làm bếp. Vừa làm, cô vừa kể lể hết mọi chuyện cho chị Mai nghe.

Khi chồng chị đón con về thì cơm nước cũng đã xong xuôi. Hoa Phượng ở lại ăn cơm với vợ chồng chị Mai, chơi với hai đứa nhỏ con chị cho đến khi nhìn đồng hồ thấy đã hơn chín giờ tối, cô mới chịu ra về.

Chị Châu khi ra mở cổng cho Hoa Phượng đã nói với cô là Công Dinh đã ở đây đợi cả tiếng đồng hồ, vừa mới về.

Hoa Phượng làm như không có gì xảy ra. Cô cười, vui vẻ trả lời là đi đến nhà bạn chơi. Trước khi lên lầu, cô còn dặn chị Châu là nếu Công Dinh có gọi điện thoại đến thì nói cô ngủ rồi, mắt công nghe anh cần nhần.

Lại một đêm ngủ chập chờn trôi qua SÁNG ra, khi cô chuẩn bị đi làm thì chuông điện thoại reo. Hoa Phượng ngáp ngừng không biết có nên nghe hay không, vì cô đoán chắc là Dinh. Anh Huy cũng từ trên lầu đi xuống, nhìn cô, ngạc nhiên:

-Sao không nghe xem ai gọi? Làm gì mà đứng ì ra vậy Phượng?

Bất đắc dĩ, cô phải cầm ống nghe. Hóa ra là Thanh Trà chứ không phải Dinh. Cô lấy giọng thản nhiên hỏi bạn:

-Hôm qua, sao mà nghỉ vậy?

Thanh Trà cũng đáp rất tự nhiên:

-Tao bị cảm thôi.

-Thế à! Giờ khoẻ chưa? Có cần phải nghỉ nữa không? Để tao xin phép giúp cho.

-Không. Bữa nay tao khoẻ rồi. Mà ghé chở tao được không?

Hoa Phượng cảm thấy hơi khó xử, vì cô chẳng muốn đi chung với Thanh Trà chút nào, nhưng nếu từ chối thì rõ ràng là mình nhỏ nhen quá. Cô đành phải nhận lời một cách miễn cưỡng.

Cô lấy xe, đi đến nhà Thanh Trà như đã hứa. Từ xa, cô đã thấy Trà đứng chờ sẵn trước cửa. Hoa Phượng ngừng xe, nhìn kỹ cô bạn, rồi điềm nhiên hỏi:

-Mày bệnh gì mà trông da sạm hắc vậy? Cứ như phơi nắng dữ lắm vậy đó.

-Không có đâu. Tao sợ nắng lắm.

Thái độ của Thanh Trà hơi mất tự nhiên, trả lời lấy lệ rồi ngồi lên xe.

Hoa Phượng cho xe chạy và không buồn hỏi gì nữa. Được một lát, Thanh Trà lên tiếng hỏi ra vẻ ngây thơ:

-Hôm qua...mày với anh Dinh có đi chơi đâu không?

Hoa Phượng chợt nực cười vì cách hỏi dò của Thanh Trà. Bạn cô đóng kịch cũng không đến nỗi tệ. Nhưng chẳng lẽ lại nói thẳng với

Trà rằng mình đã biết hết rồi. Hai người đi Vũng Tàu với nhau thì làm thế nào Dinh lại có thể đi chơi với cô được kia chứ?

-Không. Anh ấy đi Vũng Tàu rồi.

-Chưa về sao?

Hoa Phượng trả lời lấp lửng:

-Không biết nữa. Hình như về rồi thì phải.

-Sao lại hình như Bộ Dinh không tới nhà mày sao?

-Không.

-Vậy chắc là anh ấy đã tới nhà Nguyên Bình rồi.

-Sao mày biết?

-Thì... chiều qua, tao ...đi mua thuốc uống thì gặp Dinh ngoài đường, nên tưởng là anh ấy tới mày.

-Thế à! – Hoa Phượng thờ ơ.

Dinh cũng không gọi điện thoại cho mày sao?

-Có, nhưng lúc đó tao đi ngủ rồi.

Cả hai không nói gì thêm cho đến lúc đến công ty Thanh Trà xuống xe, đi vào trong trước, còn Hoa Phượng thủng thẳng dắt xe vào bãi.

Vừa đến bãi giữ xe, cô đã thấy Công Dinh đứng đó nhìn mình.

Hoa Phượng tỏ ra bình thản như không biết gì. Cô tự nhủ rằng mình phải kiên quyết hơn, nhất định sẽ không khờ khạo dễ tin, cho dù Dinh có nói thế nào đi nữa.

Gởi xe xong, cô đi đến gần chỗ Dinh đang đứng, miệng cười tự nhiên:

-Anh đứng đây làm gì vậy?

Mặt Dinh đang khó đăm đăm, nhưng không biết nghĩ sao, anh bèn dịu lại:

-Sao em đi trễ vậy?

Hoa Phượng trả lời, nhưng không nhìn anh:

-Tại phải ghé đón Thanh Trà nên hơi trễ một chút, chắc không sao đâu. Ba anh chưa đến mà, phải không?

-Trưa nay, anh đến chỗ em đi ăn cơm nhé.

Hoa Phượng tháo cái giỏ xách ở xe, khoác lên vai, nhìn Dinh, từ chối:

-Thôi, em có hẹn ăn trưa với chị Mai rồi.

Hoa Phượng làm ra vẻ sợ trễ giờ nên hấp tấp bước nhanh. Nhưng cô vụt đứng lại vì tiếng Công Dinh quát nhỏ phía sau:

-Phượng!

Cô quay lại nhìn, Dinh có vẻ giận, gằn giọng:

-Em sao vậy?

-Em có sao đâu. – Hoa Phượng phớt tỉnh.

Công Dinh cau mày:

-Mình nói chuyện một chút đi.

-Không được đâu.

-Sao lại không được?

-Tại em trễ rồi, nếu còn xớ rớ ở ngoài này sẽ bị la đó.

Hoa Phượng vừa dứt câu thì xe chở giám đốc cũng vừa trờ tới. Ông Thịnh bước xuống, nhìn thấy con trai đang đứng trước cổng bèn tiến tới.

-Có chuyện gì vậy?

Dinh làm mặt tươi tỉnh, nhìn ông, trả lời:

Đạ, không có gì. Tụi con nói chuyện một chút thôi ba.

Hoa Phượng chụp lấy cơ hội này, quay sang Dinh:

-Thôi, để em vào làm việc. Có chuyện gì, lúc khác nói nha anh.

Không để cho Dinh nói thêm, cô rảo bước vào trong. Ông Thịnh nhìn theo Hoa Phượng, rồi quay lại Dinh, ông bảo:

-Mẹ con có chuyện gì đó muốn nói với con. Con về xem, bà ấy đang chờ ở nhà đấy.

-Chuyện gì vậy bà – Công Dinh ngạc nhiên.

-Ba không biết.

-Vâng, để con về ngay.

Công Dinh chờ ông Thịnh đi vào một lúc, rồi mới cho xe chạy.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 15

Hoa Phượng vừa ngồi vào bàn là Thanh Trà đã rề lại gần.

-Vừa rồi, anh Dinh....nói gì với mày vậy?

-Sao mày biết? – Hoa Phượng ngạc nhiên nhìn bạn.

Thanh Trà nở một nụ cười giả tạo:

-Thì tao vừa đến cửa mà không thấy mày đâu, nên nhìn ra ngoài cổng thì thấy mày đang đứng với Dinh.

-Ừ. – Hoa Phượng phớt tỉnh.

-Hai người nói chuyện gì thế? – Thanh Trà cố điều tra.

-Ờ, thì nói chuyện tầm phào ấy mà.

Thấy Hoa Phượng nhìn cô bạn một cách nghiêm túc. Rõ ràng Thanh Trà đã dành cho Công Dinh sự quan tâm quá mức bạn bè. Bỗng nhiên Hoa Phượng cảm thấy nghi ngờ. Giữa hai người này chắc đã

có chuyện gì đây. Họ đi Vũng Tàu cả hai ngày cơ mà. Tự nhiên Hoa Phượng buồn bã buông tiếng thở dài, cô trả lời:

-Anh ấy nói là đã đến nhà tao.

Thanh Trà có vẻ hơi sốc, trợn mắt bắt bẻ:

-Vậy sao lúc nãy mày nói là không biết anh ấy đi đâu?

Hoa Phượng cảm thấy tức giận, nhưng cố dằn:

-Thì tao không biết thật chứ bộ. Chiều hôm qua tao tới nhà chị Mai chơi đến tối mới về, nên đâu có biết Dinh ngồi ở nhà chờ suốt buổi tối.

Thanh Trà vẫn tiếp tục hoạnh hợ:

-Mày vô tâm quá đấy. Để anh ấy chờ đợi như thế mà coi được à?

Bực bội quá, Hoa Phượng dằn giọng:

-Đó là chuyện của tụi tao. Dinh không giận tao thì thôi chứ tại sao mày lại phần nộ như vậy? Mày còn có dịp gặp anh ấy chứ tao thì hoàn toàn không biết anh ấy đi những đâu, đi với ai. Sao anh ấy lại trách tao được chứ?

Thanh Trà giật mình, lắp bắp:

-Tao gặp...Dinh...hồi nào?

Hoa Phượng nhìn thẳng vào mắt bạn:

-Lúc nãy trên đường đi, mày có nói là hôm qua đi mua thuốc thì gặp Dinh ngoài đường. Bộ không nhớ hả?

-Ơ...- Thanh Trà lúng túng.

-Tao thấy hình như mày có chuyện gì đó cần gặp anh Dinh phải không? Đừng chối. Nếu không thì mày đã chẳng phải hỏi tới hỏi lui về anh ấy như vậy. Có gì khó khăn đâu, mày có số điện thoại di động của Dinh mà. Cần gặp thì cứ gọi, dù ở đâu, anh ấy cũng trả lời cho mày biết.

Thanh Trà vội vàng cải chính:

-Không...không...Tao chỉ vui miệng hỏi thế thôi. Chứ tao gặp Dinh để làm gì.

Thanh Trà trở về bàn của mình. Cho đến trưa, hai người thôi không nói chuyện với nhau nữa. Đến lúc đi ăn cơm trưa, Hoa Phượng loay hoay một hồi thì không thấy Thanh Trà đâu nên cô đi ăn chung với chị Mai. Vào quán thì thấy Thanh Trà đang ngồi ăn với Quốc. Hoa Phượng làm lơ như không thấy, kéo chị Mai ngồi ở tuốt góc bên này. Khi ăn xong, trên đường về công ty, Hoa Phượng cũng ngầm để ý xem có Dinh lẩn quẩn gần cổng không, nhưng cô chẳng thấy bóng anh đâu. Hừ! Vậy mà mới hồi sáng còn dám nói là sẽ đến chờ mình đi ăn nữa chứ. Thật là....không thể tin được.

Giờ làm việc buổi chiều trôi qua Hoa Phượng định chờ Thanh Trà về,

vì lúc sáng hai người đi cùng nhau, nhưng nhìn quanh quần không thấy Thanh Trà đâu cả. Không biết Thanh Trà đã lẳng lặng đi trước từ lúc nào, nên Hoa Phượng đành phải về một mình. Công Dinh cũng chẳng thấy đâu. Chắc là Dinh cũng chẳng muốn đón cô nữa. Có lẽ Thanh Trà đã đi với Công Dinh rồi. Ý nghĩ ấy vừa thoáng qua đầu, Hoa Phượng lại thấy khó chịu, vừa buồn vừa bức bối. Có phải Dinh đang bắt cá hai tay không? Cô nhăn mặt khi nghĩ tới chuyện sút mẻ tình bạn thân thiết từ lúc còn cấp sách, mà đơn giản chỉ vì một người đàn ông.

Hoa Phượng chạy xe chậm chậm, đầu óc cứ nghĩ đến việc tìm cho ra hướng đi đúng cho chuyện này. Đồng ý là trong tình yêu thì không có chuyện chia sớt. Nhưng có đáng không? Khi người ta đã muốn thay lòng đổi dạ thì dù có lôi kéo cách mấy cũng không được.

Hoa Phượng quyết định: “Mình cần phải chấm dứt với Công Dinh thôi”. Không phải vì ghen tức, cũng không vì nhường nhịn, mà chỉ vì cá tính của Dinh. Anh không tệ, có nhiều ưu điểm lắm, nhưng chỉ có một khuyết điểm, tuy nhỏ nhưng cô hoàn toàn không chấp nhận. Đó là Dinh không có tính dứt khoát. Với cô, điều thật sự cần thiết cho tình yêu là sự dứt khoát, rõ ràng, không nên lấp lửng, dễ gây nên những chuyện hiểu lầm không đáng có.

Hoa Phượng trở về nhà với tâm trạng không vui. Cô cất xe, lẳng lẽ lên lầu, vào phòng riêng đóng cửa lại, sau khi dặn nhỏ với chị Châu là tới giờ cơm đừng kêu mình.

Cô mở nhạc lên, nằm soài trên giường nghe, nhưng lại ngồi dậy tắt đi. Bình thường cô rất thích nghe nhạc. Cô cho rằng tiếng nhạc làm cho lòng cảm thấy thanh thản, yêu đời hơn. Nhưng tiếng nhạc hôm nay cũng không làm cho cô khuây khoả. Ngược lại, cô còn cảm thấy ồn ào không thể tập trung tinh thần được.

Mà tập trung tinh thần để làm gì nhỉ? Suy nghĩ về Dinh ư? Mình đã quyết định rồi cơ mà?

Cô hít một hơi dài, ngã người ra giường, ôm chiếc gối. Cô nằm vùi như thế cho đến tối.

Có tiếng chị Châu vừa gõ cửa vừa hỏi:

-Phượng ơi! Còn thức không?

Hoa Phượng ngồi bật dậy, hơi bức mình, mở cửa ra, nhăn nhó:

-Em dặn chị rồi mà. Đừng kêu em.

-Cậu Dinh đang ngồi chờ em ở dưới nhà kia.

Hoa Phượng ngần ngừ một chút, rồi quyết định đi xuống. Dù sao thì cũng phải nói chuyện với nhau cho rõ ràng.

Công Dinh đang ngồi ở ghế xa-lông, trước mặt anh có ly nước mà

chị Châu đã mang ra. Mặt anh có vẻ hơi căng thẳng. Hoa Phượng đến gần, ngồi xuống đối diện với anh. Cô lấy giọng bình thản hỏi:

-Anh đến có chuyện gì vậy?

Dinh hơi phật ý:

-Sao em lại có thể hỏi anh câu đó? bộ phải có chuyện mới đến hay sao? Em hỏi như vậy là có ý gì?

-Em chẳng có ý gì cả. Không phải là dạo này anh bận rộn lắm hay sao? – Hoa Phượng nói, có hơi mỉa mai.

Dinh cau mày:

-Anh có bận rộn thì cũng đã nói cho em biết rồi. Sao em lại bắt bẻ như vậy? Anh còn chưa hỏi em là ngày hôm qua em đi đâu mà anh ngồi ở đây chờ cả buổi cũng không thấy. Về nhà gọi điện thoại em cũng không thèm nghe. Tại sao vậy?

Hoa Phượng ngồi im, không trả lời. Dinh nhìn cô một hồi rồi hỏi tiếp:

-Em có chuyện gì vậy?

Cô lắc đầu, vẫn im lặng.

-Em có thể nói cho anh biết em đi đâu hôm qua không? - Giọng Dinh nhẹ nhàng.

-Em tới nhà chị Mai chơi.

-Ăn cơm ở đó luôn?

-Vâng.

Nét mặt Công Dinh giãn ra, anh cảm thấy nhẹ nhõm, nên tiếp tục hỏi:

-Vậy sao lúc anh gọi điện thoại, em không trả lời?

-Chắc lúc đó em ngủ rồi. – Hoa Phượng trả lời tỉnh bơ.

Dinh không hài lòng với câu trả lời của Hoa Phượng. Anh bực bội:

-Em nói dối.

Hoa Phượng cảm thấy cơn giận trong lòng đã bắt đầu nhen nhúm lên. Nhưng cô cố che giấu không để anh thấy, nên cười nhạt, đáp:

-Chuyện đó có gì ghê gớm đâu. Em cần gì phải nói dối chứ.

Một ý nghĩ vừa thoáng xuất hiện trong đầu làm Dinh khó chịu, anh không kiềm giữ được, nên nói ra:

-Chứ không phải em chờ điện thoại của người khác sao?

Hoa Phượng nhướng mắt, chưa hiểu:

-Của ai?

-thì của anh chàng ở Canada thường hay gọi về cho em đấy.

Hoa Phượng sửng sốt:

-Anh muốn nói tới...Vĩnh Tú ư?

-Chẳng lẽ còn có người khác nữa sao?

Hoa Phượng mở to mắt nhìn Dinh, cô cảm thấy cơn giận bùng lên

dữ dội. Câu nói vừa rồi của Dinh đúng là một sự sỉ nhục đối với cô.

-Anh...anh...- Hoa Phượng lắp bắp không nói nên lời. Sự giận dữ làm cho miệng cô trở nên cứng ngắc, cả người cô run lên. Sao Công Dinh lại có thể nói với cô những lời lẽ như vậy được chứ?

Những câu Thanh Trà nói trên đường đi Vũng Tàu lại văng vẳng bên tai khiến Dinh cảm thấy tức tối, anh không nhịn được, tuôn ra:

-Anh còn biết em cũng đã từng đi chơi với anh ta nữa, đúng không? Mặt Hoa Phượng tái nhợt hẳn đi, cô cố gắng hít một hơi thật sâu để có thể kiềm chế cơn giận, nói được trọn câu:

-Anh còn nghe được những gì nữa?

Không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà khi nghe cô hỏi, anh lại máy móc trả lời:

-Em cũng thường gặp Nguyên Bình nữa phải không? Nhưng anh có hỏi chuyện Nguyên Bình rồi. Nó nói rằng giữa nó với em chỉ là bạn bè chứ không có gì khác. Anh tin là nó không nói dối.

-Anh im đi!

Hoa Phượng chột hét lên làm Dinh cũng giật mình.

-Anh đi về đi. Tôi không thể tiếp tục ngồi đây với anh được nữa. Anh sỉ nhục tôi như vậy là quá đáng lắm rồi.

-Anh sỉ nhục em bao giờ? – Dinh nhìn cô trân trối.

Hoa Phượng giận đến phát run, cô không ngờ được rằng Công Dinh lại có thể gán ghép cho mình những chuyện vô lý như vậy.

-Anh tin bạn nhưng không tin tôi, thì còn nói chuyện với nhau làm gì nữa chứ. Anh về đi, và đừng bao giờ đến đây nữa. Tôi không tiếp đâu.

Hoa Phượng đứng phắt lên, quay lưng bỏ đi. Nhưng Công Dinh đã phóng theo, nắm tay cô kéo lại.

-Phượng! Hãy nghe anh nói.

Hoa Phượng giật mạnh tay ra:

-Tôi sẽ không nghe bất cứ một lời nào của anh nữa. Anh làm ơn về đi. Đó là yêu cầu duy nhất của tôi hiện giờ.

Thái độ kiên quyết của Hoa Phượng làm Công Dinh như tỉnh hơn, anh đâm hoảng:

-Có...có thể anh làm....

Hoa Phượng ngắt lời:

-Không. KHÔNG phải anh làm đâu. Mà tôi mới là người bị làm. tôi làm vì đã quen anh.

Cô định bỏ đi, nhưng Dinh cứ một mực níu lại. Anh luống cuống, miệng lắp bắp:

-Anh...bị ma ám hay sao ấy. Anh không muốn nói thế đâu. Phượng

à! Anh thật sự không có ý coi thường em. Chỉ vì anh....quan tâm đến em nên mới....

Hoa Phượng chua chát cắt ngang:

-Thôi, anh Dinh à. Chúng ta không nên gặp nhau nữa, không nói chuyện nữa thì anh sẽ không cần phải quan tâm đến tôi nữa.

Công Dinh có vẻ quỳnh quáng thật sự:

-Phượng! Anh ...xin lỗi. Em đừng giận. Anh sẽ không nói năng lung tung như vậy nữa.

Hoa Phượng lắc đầu, chán nản:

-Anh Dinh! Mình đâu còn là trẻ con để suốt ngày cứ giận rồi hòa, hoà rồi giận. Tôi đã là người lớn rồi, và anh thì còn lớn hơn tôi nữa, nên chúng ta phải có trách nhiệm đối với lời nói ra việc làm của mình. Những lời anh nói ra lúc này là một sự xúc phạm nặng nề đối với tôi. Tôi không thể tiếp tục quan hệ với anh được nữa, dù chỉ là quan hệ bạn bè.

Dinh hoảng hốt kêu lên:

-Anh không hề xúc phạm em.

-Không ư? Vậy như thế nào, anh mới cho là xúc phạm? Anh xỉ vả vào mặt tôi như vậy chưa đủ hay sao?

Công Dinh lộ vẻ hoang mang:

-Anh không có ý đó đâu. Anh thành thật xin lỗi em. Bỏ qua cho anh nhé. Chỉ vì nghe Thanh Trà nói như thế nên anh....

Nói đến đây, Dinh vụt im bặt. Nhìn vào mắt Hoa Phượng, anh thấy rõ vẻ lãnh đạm hiện lên, nên vội vàng giải thích:

-Em đừng hiểu lầm. Anh với Thanh Trà không có gì đâu.

-Có gì hay không thì chỉ những người trong cuộc mới biết. Còn tôi là người đứng ngoài, nên tôi không quan tâm.

Tình thế bây giờ rõ ràng là đang bị đảo ngược. Công Dinh cảm thấy hơi ới khi nhận ra như vậy. Anh cố gắng ôn tồn nói:

-Phượng à! Em phải tin anh mới được. Anh.....

-Chuyện tôi tin hay không bây giờ hoàn toàn không có giá trị gì hết. tôi không hơi đâu tin vào những chuyện tầm phào như thế. Hai người có gì với nhau hay không, tôi không quan tâm. Có dắt nhau đi đến cùng trời cuối đất cũng còn được nữa, chúng đừng nói chi đến Vũng Tàu.

Công Dinh chụp tay cô:

-Thanh Trà đã nói gì với em?

Hoa Phượng nhún vai:

-Không. Thanh Trà không nói gì cả.

Nhìn thấy mặt Dinh cứ chau lại, cô cười nhạt, nói tiếp:

-Anh đang thắc mắc phải không? Chuyện của hai người, không ai nói ra nhưng tại sao tôi biết, phải không? Để tôi trả lời cho anh rõ. Anh không nói, Trà không nói, nhưng tôi vẫn cứ biết, là vì tôi thấy. Có vậy thôi.

Công Dinh khẽ nhắm mắt, thờ dài một cách đau khổ:

-Em trông thấy à?

-Anh không tin sao? Nếu không tin thì anh cứ hỏi Nguyên Bình đi.

-Anh biết. Nguyên Bình có kể cho anh nghe là hôm đó nó gặp em ở gần nhà anh. Nó còn nói trông em có vẻ bị bệnh.

-Vâng. – Cô gật đầu.

-Hôm đó...em định đến nhà anh phải không?

-Vâng. – Hoa Phượng thần nhiên xác nhận.

Dinh cúi đầu im lặng một lúc lâu, rồi anh ngẩng lên nhìn cô với vẻ mặt thành khẩn:

-Anh có thể giải thích được không? Chuyện này hoàn toàn không như em nghĩ đâu.

Hoa Phượng lắc đầu với vẻ mặt kiên quyết. Có thể Dinh sẽ nghĩ rằng cô quá cố chấp, nhưng phải vậy thôi, chứ không thể nào cứ ghen qua ghen lại với nhau mãi được. Yêu như thế này thì thật là phiền phức đến mỗi mọt.

Công Dinh nhận thấy thái độ cứng rắn của cô nên đành phải chấp nhận một cách buồn bã. Anh gật đầu, nói với cô:

-Anh hiểu là em đang giận thì dù anh có nói thế nào cũng không được. thôi, anh về cho em nghỉ ngơi, hy vọng ngày mai mọi việc sẽ qua hết. Anh chỉ muốn nói thêm với em một câu thôi. Anh yêu em nhiều lắm. Đó là sự thật đấy.

Dinh quay lưng đi ra cửa. Hoa Phượng ngẫm nghĩ một chút rồi đi theo sau anh ra đến tận cổng, nhưng vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng. Dinh cho xe nổ máy, rồi quay sang nhìn cô, anh nói:

-Em vào nhà đi. Ngủ ngon nhé.

Hoa Phượng đứng đó nhìn theo, cho đến khi bóng Dinh xa dần và khuất hẳn. Cô vẫn đứng đó mà suy nghĩ, không biết mình có quá đáng không, khi Dinh muốn giải thích mà cô khẳng khái một mực không chịu nghe. Cô hy vọng mình đã xử sự đúng.

Dinh không thể trách cô được. vì người thay đổi là anh ấy chứ có phải cô đâu. Anh đã không tôn trọng tình cảm của cô. Nếu cô nhớ không lầm thì Dinh đi với Thanh Trà không phải chỉ một lần. Nhưng những lần trước anh đều có lý do là vì Thanh Trà muốn gặp Nguyên Bình. Còn chuyện đi Vũng Tàu lần này thì....

Sao lại có thể như thế được nhỉ?

Dắt nhau ra tận ngoài đó. Chắc hai người đã từng nắm tay nhau dung dăng dung dẻ đi dọc bờ biển? Hay họ cùng nhau ngồi nghịch cát? Hoặc là ngồi ngắm cảnh biển lúc hoàng hôn? Chắc không đâu. Họ lo rù rì rù rì với nhau, hơi đầu mà chiêm ngưỡng vẻ đẹp thiên nhiên cơ chứ. Vả lại, Thanh Trà có bản tánh sôi nổi, ưa thích những gì hào nhoáng, sôi động. Chứ ngồi yên một chỗ mà nghe biển hát, lá reo chắc nó không thích đâu.

Vậy càng tốt, hai người họ không thường thức được ảnh hoàng hôn trên biển thì càng hay. Vẻ đẹp đó chỉ mình cô tận hưởng là đủ rồi, không cần đến họ.

Chợt sực tỉnh, Hoa Phượng tự cười mình vì đã nghĩ toàn những chuyện không đâu. Cô đóng cánh cổng lại, bấm khóa. Cô không vào nhà mà đi đến chiếc xích đu, ngồi xuống. Cô dùng chân đẩy nhẹ cho nó đu đưa nhịp nhàng.

Ngửa mặt nhìn trời, Hoa Phượng cảm thấy như sắp mưa hay sao ấy. Không một vì sao, bầu trời như bị một màn đen dày đặc bao phủ. Không có những ánh sáng nhấp nháy của sao đêm, bầu trời chẳng có gì hấp dẫn.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 16

Dạo gần đây, Thanh Trà lộ vẻ yêu đời rõ rệt. Lúc nào cô cũng cười tươi, hớn hờ y như xưa. Mọi người lấy làm lạ, riêng Hoa Phượng thì không ngạc nhiên chút nào.

Trước đây, hai cô thân với nhau bao nhiêu, thì nay lại xa cách bấy nhiêu. Vì vẫn cùng làm chung nên vẫn phải gặp nhau mỗi ngày. Tuy vẫn nói chuyện với nhau, nhưng chỉ toàn là những câu băng quơ, vớ vẩn, chứ không thân thiết như trước kia nữa.

Tuy Hoa Phượng vẫn tỏ ra bình thản, cố tạo sự tự nhiên. Nhưng Thanh Trà vẫn cảm thấy áy náy. Vì Dinh và Phượng yêu nhau từ hồi nào đến giờ, ai cũng biết. Nhưng cô cứ muốn xen vào giành phần. Có những lúc cô cũng tự hỏi. Chẳng lẽ trên đời này hết đàn ông rồi hay sao? Tại sao mình lại yêu Công Dinh? Tại sao cứ phải tìm mọi cách chinh phục anh cho bằng được? Kể cả nói xấu cô bạn thân nhất một cách không suy nghĩ.

Cũng có đôi khi Thanh Trà cảm thấy hổ thẹn. Nhưng những lúc ấy

chỉ thoáng qua thôi, hoặc khi nhìn Hoa Phượng mà bỗng dưng nhớ đến những ngày xưa. Từ thuở còn cắp sách đi học chung, cho tới khi ra trường. Thanh Trà vào chỗ này làm việc trước, lúc đó Hoa Phượng đang làm cho một công ty khác. Đùng một cái, công ty mà Hoa Phượng đang làm tuyên bố giải thể. Thấy bạn thất nghiệp, Thanh Trà bèn chạy vạy, xin xỏ để cho cô bạn được vào đây. Thế là Hoa Phượng lại tiếp tục cùng với cô thân thiết như hồi còn nhỏ. Những tưởng hai người sẽ giữ nguyên tình bạn cho đến sau này, đến già cộ Nhưng thật không ngờ. Sự xuất hiện của Công Dinh đã làm đảo lộn hết mọi thứ. Tình bạn lung lay, có nguy cơ tan vỡ. Còn tình yêu thì....

Thanh Trà thờ dài, không dám nghĩ tiếp nữa. Trong thâm tâm cô cũng nhận thấy Công Dinh hình như không dành cho cô một chút tình cảm nào khác, ngoài tình bạn. Nhưng cô quyết định sẽ đeo đuổi đến cùng. Rồi sẽ có lúc anh nhận ra tấm chân tình của cô.

Mấy ngày gần đây, giữa Hoa Phượng và Dinh hình như có rạn nứt hay sao ấy. Có vài ngày Dinh cũng đến đón Hoa Phượng, nhưng Hoa Phượng một mực từ chối việc anh đưa về. Mỗi lần gặp Dinh, gương mặt Hoa Phượng lạnh băng. Tự nhiên Thanh Trà mừng thầm trong bụng.

Trọng thấy vẻ mặt Dinh dăm chiêu, tư lự mỗi khi nhìn theo Hoa Phượng đi ngang qua mặt anh mà không thềm quay lại, Thanh Trà cảm thấy xót xạ Cô đâm ra ghét cay ghét đắng Hoa Phượng, người đã làm cho Dinh phải tốn nhiều công sức để chinh phục.

Cô nhất quyết phải tìm mọi cách để chiếm cho được anh. Nhất định thế. Cô sẽ không nhượng bộ trước bất cứ ai, va cũng sẽ không từ bất cứ một thủ đoạn nào. Chỉ cần Dinh chấp nhận cô là đủ.

Hôm nay cũng vậy, Công Dinh ngồi ở quán nước bên kia đường. Hoa Phượng cũng trông thấy, nhưng làm ngơ, lấy xe ra khỏi bãi rồi chạy thẳng, chẳng buồn chào lấy một câu.

Thanh Trà cứ đứng ở góc khuất, chờ cho mọi người về hết mới vội vã băng qua đường. Dinh hơi cúi xuống ly cà phê nên không thấy cô đến gần. Thanh Trà ngồi xuống ghế đối diện, cất giọng dịu dàng gọi:

-Anh Dinh!

-Ồ! Thanh Trà đến hồi nào mà tôi không hay vậy?

-Em mới đến thôi. Anh chờ ai vậy?

Dinh lắc đầu:

-Không. Đầu có chờ ai.

-Anh làm gì mà ngẩn ngơ thế? Bộ làm thơ hả?

Dinh phì cười:

-Tôi có phải thi sĩ đâu mà thơ với thần. Trà uống gì không?

Thanh Trà xua tay:

-Thôi khỏi, em không khát. À này! Anh có rảnh không?

-Chị vậy? – Công Dinh nhướn mắt hỏi.

Thanh Trà ngập ngừng:

-Mẹ em mời anh đến nhà...ăn cơm.

Dinh ngạc nhiên:

-Sao lại mời tôi?

-À! Tại vì hôm nay là sinh nhật của mẹ em. Nhà em thì chỉ có một mẹ một con, mà bà thì ít giao thiệp nên cũng không có bạn bè nhiều. Mỗi khi có dịp thì em đều mời bạn bè của mình tới cho vui nhà vui cửa.

-Thế à!

-Vâng. Mỗi lần em mời bạn bè về la mẹ em thích lắm. Bà nói công ty này ai cũng vui vẻ, hoạt bát. Anh...đến nhé.

Công Dinh ngẫm nghĩ, đến đó thế nào cũng gặp Hoa Phượng. Có thể đây là dịp cho anh làm hoà. Nghĩ vậy nên Dinh nhận lời. Vừa thấy anh gật đầu, tim Thanh Trà như muốn nhảy ra ngoài. Cô sung sướng cười tươi, hăm hở kéo Dinh đứng dậy:

-Vậy thì mình đi.

-Đi đâu giờ này? Còn sớm quá mà.

Thanh Trà nhất định kéo anh:

-Em nhờ anh chở đi mua quà cho mẹ nữa, tại vì em chưa mua quà.

Lý do này quá chính đáng, không thể từ chối được. Công Dinh gật đầu đứng lên, trả tiền ly cà phê rồi ra đẩy chiếc xe dựng ở trước quán. Thanh Trà tới ngồi phía sau anh một cách tự nhiên.

Trước khi cho xe chạy, Dinh quay lại hỏi:

-Trà muốn đi đâu?

-Ừm....Mình đi vào trung tâm thương mại intershop đi.

Dinh cảm thấy ngại khi Thanh Trà cứ hồn nhiên khoác tay anh đi hết gian hàng này đến gian hàng khác. Thình thoảng, anh cố ý rút tay về, chắp hai tay ra sau lưng, lững thững đi cách cô một quãng. Nhưng Thanh Trà đứng lại chờ cho anh tới. Cô tự nhiên chụp lấy tay anh, nép sát vào, ngược nhìn anh và cất giọng thật ngọt ngào hỏi:

-Anh tìm gì thế?

-Thí cừ xem một chút, coi có món quà nào vừa ý thì mua. Mà mẹ của Trà thích cái gì, Trà có biết không?

-Gì cũng được mà. Miễn là quà của anh là mẹ em nhất định sẽ thích. Chẳng biết Thanh Trà đã chọn được gì chưa, nhưng Dinh không hỏi làm gì. Anh chỉ tập trung chú ý xem phần mình nên chọn cái gì đây. Suy nghĩ một lúc, Dinh chợt nhớ ra mẹ anh cũng đã từng nhận món

quà của cha con anh và bạn bè của bà. Quà mà bà nhận được thì nhiều vô số kể, nhưng anh nhận thấy mẹ anh rất thích kẹp tóc mà năm ngoái anh đã tặng lúc đi Nhật về.

Chiếc kẹp tóc ấy được làm bằng gỗ, chạm khắc tinh vi Trông vừa đơn giản lại vừa lạ mắt. Mẹ anh quý nó lắm. Mỗi lần có việc phải ra ngoài là anh lại thấy bà kẹp tóc bằng chiếc kẹp đó.

Thôi cứ tìm một cái tương tự như vậy để tặng là thượng sách. Khỏi suy nghĩ nhiều làm chi cho mệt. Nghĩ là làm, Dinh chủ tâm đi tìm gian hàng bán những món đồ trang sức.

Cuối cùng, Dinh cũng chọn được một chiếc kẹp vừa ý. Không phải bằng gỗ như của mẹ mình, nhưng cũng không kém phần đặc biệt.

Nó được làm bằng kim loại màu trắng, bên trên có đính những hạt pha lê trong suốt, tạo cảm giác sang trọng cho người sử dụng.

Thanh Trà có vẻ hồ hởi khi cầm chiếc kẹp trên tay, cô xuýt xoa luôn miệng:

- Đẹp ghê! Anh quả là có mắt thẩm mỹ - Rồi cô ghé tai anh, hỏi nhỏ – À! Mà sao anh biết mẹ em tóc dài mà mua cái này?

Công Dinh cười nhẹ:

-Có gì khó đâu. Các bà lớn tuổi hầu hết đều xài kẹp tóc. Vì đã lớn tuổi thì ít ai cắt tóc sát tai, nếu có ngắn đi chẳng nữa thì ít ra cũng đã gần đến vai. Cỡ đó thì dư sức sử dụng kẹp.

Khi cô bán hàng gói xong món quà, hai người trực chỉ về nhà của Thanh Trà. Trên đường đi, mặc cho cô tìm cách gợi chuyện, Công Dinh cũng chỉ ậm ừ, không thích trả lời nữa. Hiện tại anh chỉ mong sẽ gặp được Hoa Phượng trong buổi tiệc mà thôi.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 17

Thanh Trà đưa Công Dinh vào phòng khách. Cô chỉ vào bộ xa-lông đặt giữa nhà, nói với anh:

-Anh ngồi đây một chút nhé. Em vào mời mẹ ra.

Nói xong, Thanh Trà liền quay đi. Dinh ngồi xuống ghế, đưa mắt quan sát. Gian phòng trông cũng khá rộng, nên anh đoán là căn nhà cũng lớn lắm. Nếu chỉ có hai mẹ con Thanh Trà ở với nhau như vậy thì quá là thênh thang, vắng vẻ làm sao.

Nhận xét đến đây chợt Công Dinh nhớ ra và chú ý nhìn quanh. Quái lạ! Sao không thấy ai hết vậy? Hoa Phượng cũng không thấy đâu. Còn những người khác nữa? Sao chẳng thấy tăm hơi đâu cả? Dinh còn đang thắc mắc thì Thanh Trà bước ra cùng một người phụ nữ trung niên. Thoạt nhìn là Dinh biết ngay là mẹ của cô Vì hai người trông rất giống nhau. Vả lại nhà này đã được giới thiệu trước là chỉ có hai mẹ con. Không phải là mẹ cô thì còn là ai được nữa chứ?

Công Dinh đứng lên chào bà, chưa kịp nói gì thì bà đã cười tươi, lên tiếng:

Đình đây phải không?

Đạ, đúng ạ. – Dinh cũng cười, lễ phép. Bà cũng tỏ ra thân mật, vui vẻ.

-Bác thường nghe Trà nó nhắc đến cháu lắm. Bác cũng dặn là có dịp nào rảnh thì mời cháu lại chơi. Nhưng mãi đến hôm nay mới gặp cháu.

Thanh Trà nói xen vào:

-Mẹ Ơi! Anh Dinh bận rộn nhiều việc lắm, ít khi nào rảnh. Hôm nay, con phải nói mãi, anh ấy mới chịu tới đó.

Công Dinh nhớ đến món quà, bèn lấy ra:

Đạ. Cháu có món quà nhỏ chúc mừng bác nhân ngày sinh nhật.

-À! Cám ơn cháu. Tới chơi được rồi, còn bày vẽ làm chi cho tốn kém.

Bà cầm lấy hộp quà, liếc mắt nhìn cô gái.

Thanh Trà cười tỉnh, miệng hỏi:

-Mình ăn cơm bây giờ được chưa mẹ?

-Con muốn ăn lúc nào mà không được. Mẹ dọn sẵn sàng hết rồi.

-Vậy thì mình ăn đi. – Quay sang Dinh, cô gật đầu - Mời anh vào trong ăn cơm với mẹ và em.

Bước vào phòng ăn, ngoài các thứ đã được bày sẵn trên bàn, gian phòng cũng vắng ngắt, không một bóng người. Không nén nổi ngạc nhiên, Dinh hỏi thẳng:

-Mọi người đâu? Sao không thấy ai cả vậy?

Thanh Trà còn đang lúng túng chưa biết nói sao thì mẹ cô cũng ngạc nhiên không kém, cất tiếng hỏi:

-Ai? Cháu muốn hỏi ai?

Đạ....

Tiếng Công Dinh còn ngờ ngác không hiểu, bà tưởng anh không biết về gia cảnh một mẹ một con của nhà mình, nên vội giải thích:

-Cháu muốn hỏi về những thành viên khác trong nhà hả? – Bà cười

xoà - Chẳng có ai cả, ngoài bác và Thanh Trà. Lúc trước còn có ba nó, nhưng từ ngày ông mất thì nhà này vốn vẹn chỉ còn hai người. Hôm nay có thêm cháu nữa là ba.

Công Dinh quay sang Thanh Trà, thắc mắc:

-Sao Trà bảo là có mời tất cả mọi người ở công ty?

Thấy không thể tránh né, vì anh cứ hỏi tới, Thanh Trà đành phai? nói thật:

-Hôm nay, em không mời ai cả.

Dinh sa sầm nét mặt, cảm thấy như mình vừa bị lừa :

-Sao lúc nãy Trà nói....

Công Dinh bỗng nhúm mày, im bặt.

-Em chỉ nói là trước đây em có mời mọi người tới chơi, nhưng đâu có nói là hôm nay đâu.

Công Dinh ngăn người. Ừ nhỉ. Cô ấy không hề nói về việc có mời ai đó đến nhà. Sao anh lại có thể lẫn lộn như vậy được chứ?

Dường như hiểu được lời mờ câu chuyện giữa hai người, mẹ của Thanh Trà bèn lên tiếng nói đỡ cho con gái:

-Thôi. Không sao. Ít người hay nhiều người gì cũng được. Chúng ta cứ đối đãi thân mật như người trong nhà là được rồi. Cháu cứ ở lại ăn cơm với bác. Đứng ngại. Cứ coi như ở đây như nhà cháu thôi. Thế nhé.

Công Dinh bắt đầu dĩ phải gạt đầu và mỉm cười. Lấy vẻ tự nhiên, anh ngồi vào bàn ăn mà vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng. Làm sao anh lại có thể tỏ ra thân mật, tự nhiên như ở nhà được. Anh đang ở trong một tình thế vô cùng khó xử, và giữa anh và Thanh Trà đâu có gì thân thiết đến độ ngồi đây dùng cơm. Một bữa cơm lạ lùng như đã được sắp đặt sẵn.

Tất cả đều giống như một màn kịch dành riêng cho anh. Chỉ không biết ai là đạo diễn. Thanh Trà hay bà mẹ? Dinh ngẫm quan sát cả hai. Anh nhận ra được ánh mắt khó hiểu của bà mẹ thỉnh thoảng hướng về phía con gái. Anh hiểu ra rằng anh hoàn toàn bị Thanh Trà xỏ mũi. Cô ấy cố tình bịa ra chuyện sinh nhật chỉ với một mục đích duy nhất. Đó là lời cho bằng được Dinh về nhà mình.

Thanh Trà cứ gấp thức ăn vào chén của Dinh liên tục. Trong đầu anh chợt nhớ đến những lần ăn cơm ở nhà Hoa Phượng. Ăn chung với cả nhà cũng có, ăn riêng với một mình Hoa Phượng cũng có. Nhưng không bao giờ Dinh lại thấy gò bó, khó chịu như ở đây.

Sao vậy nhỉ? Cũng chỉ là bữa cơm thôi mà. Sao Dinh lại thấy một sự khác biệt hiện lên rõ rệt như vậy?

Bởi vì anh yêu Hoa Phượng nên mới cảm thấy gần gũi, thân mật khi

ở nhà của Phượng chăng?

Hay là tại vì ở đây vắng lặng quá, toát lên sự thiếu sinh khí trong một ngôi nhà tẻ nhạt?

Công Dinh chán ngán nên không ăn được nữa. Mặc cho hai mẹ con Thanh Trà nài ép, anh vẫn một mực từ chối.

Ngồi nán lại thêm được ít phút là Dinh đứng dậy xin phép về ngay. Bà mẹ của Thanh Trà có giữ anh lại, nhưng Dinh lễ phép nói:

-Cháu còn nhiều việc nên không thể ở lại được. Cháu xin phép bác. Hôm khác nếu rảnh, cháu sẽ đến thăm.

Thanh Trà thấy không giữ Dinh lại được, nên đứng lên, vui vẻ:

- Để em tiễn anh về. Anh đã hứa rồi đấy nhé. Nhất định anh phải tới chơi đấy.

Công Dinh gật đầu qua quýt, lẹ bước đi ra, Thanh Trà theo sau sát gót, hỏi nhẹ nhàng:

-Anh có vẻ không vui phải không?

-Sao Trà lại hỏi vậy? – Dinh hỏi ngược lại.

Thanh Trà cũng trả lời anh bằng một câu hỏi:

- Đến nhà Hoa Phượng, anh cảm thấy vui hơn phải không?

Công Dinh sững sốt quay lại nhìn Thanh Trà. Sao cô lại có thể hỏi anh một câu trắng trợn như vậy chứ? Anh bèn đáp một cách bức bối:

-Trà đừng nên so sánh như vậy, không đúng đâu. Đến nhà bạn, lẽ đương nhiên là phải khác với đến nhà người yêu chứ. Tôi với Thanh Trà chỉ là bạn bình thường thôi. Chuyện giữa tôi và Hoa Phượng, Trà là người biết rõ mà.

-Em...

Thanh Trà đỏ mặt ngắc ngư, không nói được lời nào.

-Thôi, tôi về đây. Chào Trà nhé – Dinh nói thản nhiên.

Dáng anh đã mất hút. Tiếng xe vọng lại nhỏ dần cho tới khi không còn. Nhưng Thanh Trà vẫn còn đứng chôn chân nơi ngưỡng cửa. Cô tự trách mình đã sai lầm khi nhắc đến Hoa Phượng. Có lẽ vì bữa ăn không được như ý. Mặc dù cô đã có cách chèo kéo được Dinh về nhà mình, nhưng rõ ràng là anh không vui.

Rốt cuộc, cô cũng hiểu ra rằng anh đồng ý đến nhà mình chỉ bởi một lý do duy nhất. Đó là được gặp Hoa Phượng.

Kể từ ngày được theo Dinh đi Vũng Tàu về, cô đã ngẫm để ý tình trạng của hai người. Khi nhận thấy vẻ lãnh đạm của Hoa Phượng, cộng với sự trầm tĩnh của Dinh, cô đã phần nào hiểu được tình cảm của hai người đang diễn biến xấu.

Từ lúc nhận thức được rằng mình chính là bức tường ngăn cách họ, Thanh Trà chẳng những không thấy hối hận. Trái lại, cô càng muốn

tách rời họ ra, càng xa càng tốt.

Hoa Phượng càng dừng dừng, làm mặt lạnh với Công Dinh bao nhiêu, thì Thanh Trà càng phát khởi bấy nhiêu. Cô cảm thấy mình đã đi đúng nước cờ. Cứ tiếp tục tìm cách được quanh quẩn bên anh thì sẽ có ngày đạt được ý nguyện.

Được Công Dinh yêu là toàn bộ ước nguyện của cô.

Nhưng vừa rồi, cô đã phạm một sai lầm. Cô tự nhủ sẽ không bao giờ ngu dại nhắc đến Hoa Phượng trước mặt Dinh nữa. Thất bại hôm nay sẽ là bài học để cô rút kinh nghiệm.

Thanh Trà chậm chạp quay trở vào nhà. Mẹ cô vẫn còn ngồi đó, nhìn con gái một cách xót xa. Nhìn vào mắt bà, Thanh Trà biết rằng bà đã hiểu hết sự thật. Cô bỗng mũi lòng oà lên khóc.

Mẹ cô vẫn ngồi yên, chờ cho tới khi cô nguôi, dứt hẳn tiếng khóc, bà mới nhẹ nhàng khuyên:

-Thanh Trà! Con nghe mẹ nói đây. Tình yêu không phải chỉ một chiều là được. Con yêu người ta, nhưng người ta đâu có yêu con. Cứ đeo bám với tình yêu đơn phương như vậy cũng không đi đến đâu. Tại sao con không tỉnh táo suy nghĩ? Đừng nên tự đưa mình vào ngõ cụt, con ạ! Có thể Công Dinh nó tốt thật đấy. Nhưng liệu nó có hết lòng với con không? Mẹ không tin đâu. Không có ai hết lòng hết dạ vì người khác, ngoại trừ đó là người mình yêu. Mẹ thấy rõ là Dinh nó không hề yêu con.

-Nhưng con yêu anh ấy. – Thanh Trà thút thít.

-Mẹ biết. con cứ suy nghĩ kỹ đi. Bây giờ con hết lòng chiều chuộng nó, không màng đến tình cảm riêng và lòng tự trọng của mình. Tới lúc nhận ra được là mình thất bại, không còn hơi sức để chạy theo mối tình vô vọng này nữa, liệu con có chịu đựng nổi không?

Thanh Trà ngồi im, cúi đầu buồn bã.

-Con nên nghe lời mẹ. Hãy quên Công Dinh đi! Con của mẹ xinh đẹp, dễ thương như thế này, thì lẽ đương nhiên là sẽ có được một tình yêu đích thực. Không chừng còn tốt hơn Dinh gấp trăm lần ấy chứ. Tới chừng đó, con sẽ thấy chuyện này là cả một sự khờ khạo đến mức ấu trĩ.

Hai mẹ con im lặng nhìn nhau một lúc lâu. Thấy Thanh Trà có vẻ bình tĩnh trở lại, bà lên tiếng hỏi:

-Thế người đó là ai? Con có biết không?

Thanh Trà vừa lau mắt vừa nhìn mẹ, có vẻ không hiểu.

-Mẹ nói người nào?

-Người mà Công Dinh yêu đấy.

Thanh Trà hơi xụ mặt. Ngồi im suy nghĩ một hồi, thấy mẹ vẫn tỏ ý

chờ đợi câu trả lời, cô thở dài buông từng tiếng một:

-Là Hoa Phượng đó mẹ.

Bà như chết trân, ngồi sững người nhìn con gái. Thanh Trà nói ra xong, dường như cảm thấy xấu hổ nên đứng dậy:

-Con lên phòng trước đây. Chút nữa nhờ mẹ khoá cửa giùm con.

-Ừ. Con đi ngủ sớm đi. Đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa. Cứ nghe lời mẹ, con nhé.

Thấy dáng vẻ thiếu nảo của Thanh Trà, bà cũng nẫu cả ruột mà không biết phải làm sao. Bà lắc đầu nhìn theo cho đến khi nó lên khuất trên cầu thang. Bà thở dài tội nghiệp. Con gái bà khờ khạo quá. Nó tưởng cứ yêu hết mình thì sẽ được yêu lại hay sao? Điều đó chỉ đúng khi cả hai người đều yêu nhau chân thật. Đàng này....

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 18

Tiếng chuông điện thoại ở bàn làm việc của Hoa Phượng reo liên tục. Ai nấy đều ngừng công việc của mình để nhìn dáo dác xem Hoa Phượng đâu. Thanh Trà đang đứng xớ rớ gần đó nên được Quốc sai:

-Trà nghe giùm đi.

Cô nhắc ống nghe lên, bụng nghĩ chắc Công Dinh:

-Alô, Công ty Hưng Thịnh đây ạ.

-Cho tôi nói chuyện với cô Hoa Phượng.

Đang định ninh là Dinh, nhưng khi nghe giọng phụ nữ thì Thanh Trà cũng hơi bất ngờ, nhưng trong lòng thì cảm thấy nhẹ hẫng. Trong lúc đó, Hoa Phượng từ trong phòng giám đốc đi ra, nên Trà bèn nói vào ống nghe:

Đạ. Chị cảm phiền chờ chút xíu nhé.

Vừa nói, Thanh Trà vừa ngoắc Hoa Phượng rồi đặt nhẹ Ống nghe xuống bàn. Hoa Phượng di nhanh lại, cầm lên nghe:

-Alô Hoa Phượng đây ạ.

-Ừ. Bác là mẹ của thằng Dinh đây.

Hoa Phượng ngạc nhiên:

-Bác...cần tìm giám đốc ạ?

-Không. Bác tìm con.

Hoa Phượng ngẩn người, giọng hồi hộp:

Đạ...Có chuyện gì thế ạ?

Đầu đây bên kia có tiếng cười:

-À! Đâu có gì. Tại lâu quá bác không thấy con tới chơi. Một tí nữa tan sở, con có rảnh không?

Đạ rảnh ạ.

-Ừ. Vậy con ghé nhà bác nhé. Được không?

Đạ...được ạ.

-Ừ. Thế thì được rồi. Con làm việc tiếp đi, bác không quấy rầy nữa.

Bà đã cúp máy, nhưng Hoa Phượng vẫn còn tần ngần mãi.

Từ bàn bên kia, Thanh Trà vẫn để ý theo dõi cuộc nói chuyện của Hoa Phượng với mẹ Công Dinh. Tuy chỉ nghe được một phía, nhưng Thanh Trà cũng lờ mờ hiểu được nội dung.

Từ lúc đó cho đến hết giờ làm việc, Hoa Phượng vẫn tỏ ra bình thản, nhẩn nha làm những phần việc trong ngày của mình. Nhìn vào, cứ tưởng như cô đã quên mất cuộc điện thoại ấy rồi. Cô không có vẻ gì nôn nóng. Chỉ tới khi cô gọi điện thoại về nhà, bảo là có việc nên sẽ về trễ. Chừng đó mới biết là cô vẫn nhớ.

Còn Thanh Trà thì cứ như ngồi trên đống lửa. Đến khi ra về, thấy Hoa Phượng đi lấy xe, Trà chờ một chút rồi mới tà tà theo sau. Lúc Hoa Phượng đến nhà Công Dinh, Trà đứng đằng xa theo dõi, thấy chị giúp việc mở cổng cho Phượng vào, Trà vẫn chưa biết phải làm sao. Nhìn cánh cổng đã được đóng lại, trong lòng cô vẫn ngổn ngang với những thắc mắc. Không biết bà ấy gọi Hoa Phượng đến để làm gì?...Có Công Dinh ở nhà không?...Hay là...bà ấy muốn giúp con trai tạo điều kiện cho anh làm hoà?...Giả thiết này nghe có vẻ hợp lý lắm.

Thanh Trà cứ xớ rớ ngoài đường một lúc lâu, lòng rối bời. Cô không tìm được lý do vững chắc nào để có thể vào trong đó được. đành phải ra về thôi. Cô buồn bã chạy xe chậm chậm. Ngang qua cổng nhà Dinh, cô cũng ránh nhìn vào, dù biết chắc là sẽ chẳng thấy được gì.

Khi ngừng đèn đỏ ở ngã tư gần đó, Thanh Trà bất chợt trông thấy Công Dinh. Anh cũng đang dừng xe, nhưng là ở bên kia ngã tư. Đường như anh không thấy cô.

Thanh Trà mừng rỡ tưởng chừng như tim muốn rớt ra ngoài, vì cô cảm thấy được nó đang đập loạn xạ trong lồng ngực. Cô bèn cho xe tấp sất vào lề, vòng trở lại. Khi cô băng được qua đường thì cũng vừa kịp lúc Dinh chạy trời tới. Giờ thì anh đã thấy cô Anh cười xã giao và hỏi:

-Trà đi đâu vậy?

-Em định đến nhà tìm anh đây.

Dinh hơi ngạc nhiên:

-Có chuyện gì vậy?

Thanh Trà cười tỉnh bơ:

-Thì tới để mượn anh vài đĩa nhạc. Hôm trước, anh có hứa là sẽ cho em mượn mà, nhớ không?

-Ờ...- Đúng là anh có hứa như vậy thật. Hôm đi Vũng Tàu, anh mở nhạc nghe thì Thanh Trà cứ khen là anh biết chọn nhạc, bài nào cũng hay. Anh có nói chỉ chọn theo sở thích của mình thôi, có thể không hợp với người khác. Lúc đó, anh nghĩ hai cô gái này chơi thân nhau như vậy, có thể cũng thích thể loại nhạc như nhau, nên đã hứa là sẽ cho cô mượn. Và bây giờ thời điểm ấy đã đến, Thanh Trà đã nhắc thì anh phải thực hiện lời hứa của mình.

Hai chiếc xe chạy song song với nhau cho tới nhà Dinh. Anh bấm chuông và chờ đợi. Cánh cổng được mở ra và hai người cùng dắt xe vào. Công Dinh chợt sững người khi nhận ra có chiếc xe của Hoa Phượng trong sân. Anh vội vã dựng xe mình kê bên rồi lao nhanh vào nhà, không để ý Thanh Trà cũng theo anh sát gót, vì cô đã tiên liệu trước việc này nên hoàn toàn là người chủ động.

Công Dinh ào vào phòng khách và reo lên vui mừng:

-Hoa Phượng! Em đến bao giờ thế?

Mẹ anh và Hoa Phượng cùng quay ra, cười vui vẻ:

-Con về rồi đấy à. Hoa Phượng cũng mới đến thôi.

-Vâng. Em tới thăm bác....

Mẹ anh và Hoa Phượng đều vui khi thấy anh về. Nhưng anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy nét mặt tươi cười của Hoa Phượng chợt tắt hẳn, thay vào đó là một gương mặt lạnh như tiền. Còn mẹ anh thì lại nhíu mày, nhìn anh một cách nghiêm khắc.

-Cháu chào bác ạ.

Giọng Thanh Trà từ phía sau lưng vang lên lễ phép, là Dinh giật mình quay lại. Mặt anh biến sắc khi nhận ra tình thế bất lợi của mình. Anh nhìn Hoa Phượng, lúng túng giải thích:

-À! Trên đường về thì anh gặp Thanh Trà. Cô ấy đi theo anh đến đây để mượn mấy cái đĩa nhạc.

Hoa Phượng cười nhẹ với Thanh Trà, tỏ vẻ không thèm chú ý đến những lời Dinh đang phân trần.

Bà Thịnh gật đầu lịch sự với Thanh Trà, mời cô ngồi. Thanh Trà dạ nhỏ rồi khép nép ngồi xuống đối diện với Hoa Phượng, tỏ vẻ tự nhiên nhưng ngầm quan sát mọi người.

Công Dinh còn đang vụng về nhìn tình cảnh hiện giờ, chưa biết tính sao thì bà Thịnh đã lên tiếng:
Đình! Con nói cho cô Trà mượn nhạc gì đó, sao không lên phòng lấy đĩa để cô ấy chờ tới chừng nào?
-À! Quên. Trà chờ chút. Tôi đi lấy ngay – Dinh sực tỉnh, vội vàng đi lên lầu.
Thanh Trà cúi đầu bối rối. Rõ ràng mẹ của Dinh không thích cô Bà đã có ý nhắc khéo để cô nhận thấy rằng, ngoài chuyện mượn nhạc vở vắn này ra, cô không có lý do gì để kè kè bên Dinh được nữa.
Vì vậy, khi Công Dinh từ trên lầu phóng xuống, cầm trên tay khoảng bốn, năm cái đĩa nhạc đưa cho cô:
-Trà cứ đem hết về nghe đi, chừng nào trả cũng được.
-Ồ! Cảm ơn anh.
Thanh Trà cầm lấy, cho vào giỏ xách, và đành phải đứng lên chào ra về:
-Xin phép bác, cháu về ạ. Mình về trước nha Phượng.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 19

Sau khi Thanh Trà đã về rồi, bà Thịnh tìm cách tránh mặt cho Công Dinh nói chuyện riêng với Hoa Phượng.
Anh đến ngồi bên cạnh cô:
-Phượng! Lúc này anh tình cờ gặp Thanh Trà ngoài đường thật đấy.
-Anh đừng giải thích nữa. Chuyện đó có gì quan trọng đâu.
-Em còn giận anh, phải không?
-Anh Dinh à! Em thấy Thanh Trà cũng....hợp với anh lắm.
Công Dinh nhăn mặt:
-Sao em lại nói vậy? Anh với Thanh Trà không có gì thật mà. Những lần đi chung với cô ấy đều là vô tình cả.
-Anh nói là chỉ vô tình gặp Thanh Trà thôi?
- Đúng. – Anh xác nhận.
Hoa Phượng ầm ức:
-Vậy bữa hai người đi Vũng Tàu thì sao? – Cũng vô tình chắc?
- Đúng là như vậy. Em không tin anh à? Em nhớ kỹ lại đi. Lúc ba gọi anh tới công ty, anh còn chưa biết chuyện gì cơ mà. Rồi khi ba sai anh ra Vũng Tàu, lúc đó Thanh Trà vào đưa giấy tờ cho ba ký, nên

cô ấy nghe được.

-Sau đó thì sao? – Hoa Phượng hỏi tiếp.

-Thì anh về nhà thay đồ, lấy xe chuẩn bị đi thì Trà tới ngay cổng. Cô ấy xin quá giang đi Vũng Tàu, nói là phải đưa tiền của ai đó gởi về cho người bà con. Cô ấy đã tới tận nhà, đứng ngay trước mũi xe rồi, làm sao anh có thể từ chối được.

Hoa Phượng tiếp tục điều tra:

-Vậy khi ra tới Vũng Tàu, hai người cũng có đi chơi với nhau chứ?

-Không.

-Thế hai người ngủ ở đâu?

-Anh thì ở văn phòng luôn, còn Thanh Trà thì anh đâu có biết.

-Thanh Trà nói láo đấy. Nó chẳng có ai bà con ở ngoài ấy đâu.

-Anh biết rồi. Vì thái độ của cô ấy rất kỳ quặc. Cứ muốn bám theo anh, nhưng anh đã không cho cô ấy có cơ hội làm phiền nữa.

Hoa Phượng suy nghĩ hồi lâu rồi nói một cách thông cảm:

-Em nghĩ chắc chắn Thanh Trà rất có cảm tình với anh nên.....

-Em không nên nói như vậy. Bây giờ, anh mới thấy mình thật sai lầm khi đã không thẳng thắn cự tuyệt những lúc Trà chủ động bám theo, vì anh cứ nghĩ Trà là bạn thân của em, cô ấy có chuyện nhờ mà mình từ chối thì nhỏ nhen quá. Nên mới xảy ra những chuyện hiểu lầm.

-Em không hiểu lầm đâu. Em thấy rõ ý định của Thanh Trà, nhưng không hiểu sao anh lại không thấy? Anh không biết ghệt hay chỉ giả vờ để bắt cá hai tay? Nếu thế thì em xin rút lui. Em không muốn tranh giành một cách kỳ cục như vậy.

Công Dinh la lên:

-Phượng! Em không được nói thế. Chuyện của hai đứa mình có phải trò đùa đâu. Anh hứa với em, sẽ không bao giờ gặp Thanh Trà nữa. Nếu cô ấy có tìm cách gặp anh thì anh sẽ nói thẳng cho cô ấy biết, được chứ? Anh sẽ không cả nể nữa đâu.

-Chuyện này...anh phải tế nhị một chút, đừng để Thanh Trà cảm thấy bị tổn thương.

-Ừ. Em yên tâm đi. Anh sẽ nói rõ ràng cho Trà hiểu.

Hoa Phượng gật đầu, mỉm cười. Dinh cũng thở nhẹ khi thấy cô chịu bỏ qua những hiểu lầm và vui vẻ trở lại. Sực nhớ ra một thắc mắc từ nãy giờ, nên anh hỏi Hoa Phượng:

-Sao hôm nay em lại bắt chợt đến đây?

-Mẹ anh gọi điện kêu em tới chứ bộ.

-Có chuyện gì vậy? – Dinh nhướng mắt ngạc nhiên.

-Không nói đâu. – Hoa Phượng cười.

-Phải mẹ hỏi về chuyện anh với em không?
-Ừm. – Cô gật đầu.
-Bật mí cho em nghe chuyện này nhé – Dinh cười cười, nhìn cô – Ba mẹ anh muốn mình làm đám cưới đấy. Hôm qua, mẹ kêu anh về hỏi tại sao em giận, anh cũng kể hết sự tình, mẹ la anh một trận quá chừng. Mẹ có vẻ thương em đấy. Em tính sao?
-Tính gì cơ?
-Thì đám cưới đó.
Hoa Phượng mắc cỡ đỏ mặt, cô đáp ứng:
-Lỡ sau này anh....lãng nhãng, bỏ bê em thì sao?
Công Dinh vội đưa tay lên, đồng ý:
-Anh thề sẽ không lãng nhãng, và sẽ yêu em đến...hết đời. Chịu chưa? Bây giờ mình ra vườn nghe lá hát một chút nhé.
-Vâng.
Cả hai cùng nắm tay nhau, sóng đôi đi dạo trong vườn.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 20

Hôm nay là chủ nhật. Công Dinh có mặt ở nhà Hoa Phượng từ rất sớm. Anh chở cô đi ăn sáng xong, ghé vào hiệu sách để Hoa Phượng mua vài quyển tiểu thuyết – Vì buổi tối, cô hay đọc vài trang tiểu thuyết mới để ngủ - Rồi cả lại lại về nhà Hoa Phượng, cô rủ anh chơi Game Lục lọi cả đồng đĩa trò chơi điện tử của thằng Hoàng, hai người hì hục kiếm mãi mới chọn được trò đua xe là tương đối nhẹ nhàng một chút. Còn những đĩa khác thì eo ỏi, thằng em cô chọn toàn là trò đánh đấm, bắn súng, đặt bom...bạo lực quá chừng. Hai người chọn hai chiếc xe cho mình rồi bắt đầu đua Hoa Phượng điều khiển dở ẹc, nên xe của cô cứ tông vào những vật cản trên đường, ngã lăn cù quèo. Thế nhưng Công Dinh không dám thắng hoài. Thỉnh thoảng, anh cũng giả bộ thua cho cô vừa lòng. Những lúc như vậy, Hoa Phượng reo lên cười khoái chí lắm. Có ai đang bấm chuông ngoài cổng, nhưng Dinh và Phượng đang đua quyết liệt nên không để ý, và lại có chị Châu ra mở cửa rồi. Bỗng có tiếng Thanh Trà hăm hực ở cửa làm cả hai cùng ngừng tay quay lại:
-Thì ra là anh ở đây. Hèn gì tôi tìm mãi không gặp.

Mặt Thanh Trà sùng sĩa lên một cách kỳ lạ khiến Dinh cau mày, anh dừng dừng hỏi:

-Trà tìm tôi có việc gì?

-Anh quên là đã hẹn đến nhà tôi ăn cơm sao?

Công Dinh ngớ ngàng:

-Tôi có hẹn đến nhà Trà bao giờ?

-Anh quên là hôm qua tôi đã gọi điện nói với anh đó sao?

Dinh bắt đầu bực bội:

-Nhớ chứ. Và tôi cũng nhớ rất rõ là đã từ chối rồi cơ mà.

Cơn sượng sùng khiến Thanh Trà trở nên ngang ngược:

-Nhưng anh có biết mẹ tôi và tôi đã chờ anh suốt cả buổi không? Tại sao anh lại cố ý tránh mặt?

Dinh giận thật sự:

-Không việc gì phải tránh mặt cả, chỉ vì tôi không thích bị quấy rầy.

-Anh nói năng bất lịch sự như vậy với tôi hả?

-Này! Tôi nói cho cô biết. Trước đây, tôi đối xử lịch sự với cô, vì nghĩ cô là bạn của Hoa Phượng. Nhưng cô đã không chịu hiểu biết vị trí của mình nên tôi buộc phải như vậy thôi. Nhân đây, tôi cũng nói cho cô biết luôn. Tôi và Hoa Phượng sắp làm đám cưới rồi đấy.

-Cái gì?.... Đám cưới?....Anh...lừa dối tôi. – Thanh Trà gần như hét lên.

-Cô đừng nên vô lý như vậy! Tôi đã làm gì mà cô bảo là lừa dối cô?

-Anh....lường gạt tình cảm của tôi. Trước đây, anh có như thế này đâu. Tôi muốn đi với anh đến đâu anh cũng chịu. Anh tử tế với tôi, nên tôi mới làm...

Công Dinh thở dài:

-Thanh Trà! Tôi thấy....

-Không cần giải thích gì nữa. – Thanh Trà run run, lạc giọng rít lên – Anh đừng tưởng là có thể gạt bỏ tôi một cách dễ dàng như vậy được đâu nhé. Tôi sẽ không để anh yên đâu.

Chứng kiến sự thể oái oăm, Hoa Phượng mơ hồ cảm thấy một nỗi xót xa dâng lên trong lòng. Cô không ngờ Thanh Trà lại có những suy nghĩ quá lệch lạc, nông cạn đến mức hồ đồ như vậy. Cô nhận thấy không thể im lặng được nữa, đành phải lên tiếng:

-Trà à! Mày nên bình tĩnh lại đi.

-Không bình tĩnh gì hết. Hôm nay, tao phải làm cho ra lẽ mới được. – Trà vung tay hùng hồ.

Hoa Phượng tự nhủ, tốt nhất là không nên làm cho Thanh Trà điên tiết thêm. Cô hỏi nhẹ nhàng:

-Anh ấy lường gạt mày những gì?

-Tình. - Mắt Thanh Trà long lanh ngấn nước.

-Thế...mày có...gì với anh ấy không? – Hoa Phượng không nén nổi tò mò.

Câu hỏi đầy ngụ ý của cô làm Công Dinh nhăn mặt định phản đối, nhưng Thanh Trà đã nạt ngang:

-Có gì chứ? Mày đừng có ý nghĩ đen tối. Tình yêu của tao rất trong sáng, chứ không như mày tưởng đâu.

Câu trả lời gắt gỏng của Thanh Trà chẳng những không làm Hoa Phượng giận, mà trái lại, cô còn cảm thấy nhẹ hẫng người. Cô còn liếc thấy Dinh hàm hàm lườm mình, anh hiểu rõ ý của cô.

Hoa Phượng nhìn Thanh Trà, nửa thương nửa giận, không biết làm cách nào cho cô bạn tỉnh ngộ. Chẳng lẽ cứ để Trà lộng lộn vô duyên như vậy mãi sao?

-Thanh Trà! Tao biết mày có dành cho anh Dinh tình cảm đặc biệt và tao tin là mày cũng thừa hiểu là trong chuyện tình yêu, thì tình yêu đơn phương sẽ không bao giờ bền vững. Mày hãy tỉnh táo một chút, đừng nên cố chấp như vậy!

Thanh Trà vẫn ngang ngược:

-Tao không cần biết tình yêu đơn phương hay song phương gì hết. Trừ phi mày và Dinh không quan hệ với nhau nữa, nếu không thì tao sẽ không tha cho mày đâu.

Công Dinh và Hoa Phượng gần như la lên cùng một lúc:

-Không tha cái gì?

Thanh Trà líu lười không nói nên lời. Nhận thấy rõ ràng mình đuối lý, nhưng Trà vẫn không chịu thua:

-Tao...tao...căm ghét mày! – Thanh Trà nức nở gào lên – Tôi căm ghét mấy người...Rồi mấy người sẽ hối hận...

Thanh Trà quay người đi thẳng ra cửa. Hoa Phượng nhìn Công Dinh, nhận thấy anh hình như cũng có cùng tâm trạng như mình. Sững sờ và chán nản vì sự quá khích của Thanh Trà.

Công Dinh hoàn toàn không muốn cho sự tình trở nên rắc rối như thế này, rõ ràng Thanh Trà đã không biết dừng lại đúng lúc. Chỉ vì không muốn để Hoa Phượng hiểu lầm thêm nữa, anh buộc lòng phải đối xử cứng rắn như thế thôi. Dinh biết rằng thắng thường như thế sẽ làm cho Thanh Trà tự ái và đau khổ, nhưng thật sự anh không còn cách nào khác hơn để lựa chọn.

Cả hai nhìn nhau, cùng đeo đuổi chung một ý nghĩ: Liệu có còn chuyện gì xảy ra nữa không? Với đầu óc điên rồ của Thanh Trà, chẳng biết cô ấy có gây thêm điều gì phiền phức không?

-Thanh Trà nó điên thật rồi. – Hoa Phượng lẩm bẩm.

Công Dinh lắc đầu chán nản:

-Hy vọng cô ấy đừng gây thêm trò quái gở nào nữa. Nếu không, chắc đến lượt anh phát điên mất. Chẳng biết nên đòi xử thế nào phải nữa. Đàng hoàng lịch sự thì bị hiểu lầm, thẳng thắn gạt ra thì bị là tàn nhẫn. Từ trước tới nay, anh cứ nghĩ cô ấy cũng có những suy nghĩ chín chắn, không ngờ cô ấy kỳ quái như vậy.

Hoa Phượng ngồi xuống, nói với Công Dinh:

-Thôi. Chuyện này chỉ có thể chờ cho nó tự hiểu lấy, chứ không nên giải thích hay phân bua gì thêm, chỉ tổ làm cho nó thêm tự ái mà thôi. Em tin Thanh Trà rồi cũng sẽ tỉnh trí lại chứ không điên mãi thế này đâu.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 21

Tin Thanh Trà bị tai nạn giao thông làm cả văn phòng nhốn nháo.

Hoa Phượng thì lạnh toát cả người, tay chân muốn rụng rời. Cô lập cập nhắc điện thoại gọi cho Công Dinh báo cho anh biết, rồi không có kiên nhẫn để đợi Dinh đến, cô chạy ào ra định lấy xe đi vào bệnh viện. Nhưng có tiếng chị Mai và anh Quốc gọi:

-Hoa Phượng! Đừng lấy xe! Giám đốc nói mình đi xe của ông ấy cho lẹ.

Hoa Phượng quay trở lại thì tài xế cũng đã được lệnh lái xe ra. Cả ba người chui nhanh vào xe. Khởi cần hồi, anh tài xế cũng biết ý chạy nhanh trực chỉ Trung tâm cấp cứu Sài Gòn.

Ngồi ở băng ghế trước cửa phòng cấp cứu là mẹ của Thanh Trà, bà ngờ ngẩn ngẩn như không còn thần trí nữa. Mặt bà tái ngắt, mắt lạc lõng như vô hồn. Anh Quốc, chị Mai và Hoa Phượng xúm quanh với những câu hỏi, nhưng dường như bà chẳng nhận ra ai. Bà cứ lập bập nói, tay chỉ vào cánh cửa đóng kín của phòng cấp cứu, trả lời thep phản xạ tự nhiên khi nghe loáng thoáng bên tai tiếng người nào nhắc tên Thanh Trà:

-...Nó...ở trong....đó...

Từ phía hành lang đằng xa, Công Dinh đang chạy tới. Mặt anh cũng hoảng kinh không kém. Đến nơi, anh vừa thở vừa hỏi:

-Sao? Cô ấy có sao không?

Hoa Phượng meo máo:

-Em cũng không biết nữa. – Cô đưa tay chỉ mẹ của Thanh Trà – Bác ấy...hết biết gì rồi.

Trái với lời nhận xét của Hoa Phượng. Dường như thấy Công Dinh, mẹ Thanh Trà có vẻ tỉnh hồn. Bà đứng bật dậy, quắc mắt nhìn anh. Bà cất giọng the thé:

-Cậu Dinh! Hôm qua, cậu có gặp con tôi phải không? Cậu đã nói những gì mà khi về đến nhà nó lăn ra vật vã khóc lóc? ...Cậu nói gì với nó hả? Để đến nỗi nó mất tinh thần mà bị tai nạn giao thông như vậy?

Mọi người sửng sờ. Hoa Phượng muốn giải thích, nhưng lưỡi cứ lú lút lại, không làm sao mở miệng ra được. Công Dinh thất sắc trước lời lẽ có vẻ buộc tội của bà. Anh lúng túng làm bà càng tăng thêm phần kích động, bà vừa khóc vừa gào:

-Trời ơi là trời! Cậu ác vừa vừa thôi. Tôi biết cậu không hề yêu nó, nhưng cậu cũng phải tế nhị chứ...Cậu thừa biết con tôi yêu cậu. Nó dành hết tình cảm cho cậu đến mức quên cả tôi. Hu...hu...Nó quên là nó còn bà mẹ, chỉ biết suốt ngày bám theo cậu. Cậu không thương nó thì thôi. Sao lại hại nó chứ? Tôi nói cho cậu biết. Nếu con tôi có mệnh hệ nào, tôi quyết định không tha cho cậu đâu.

Mặc cho bà gào, Công Dinh cứ đứng như trời trồng, vẻ chịu đựng. Hoa Phượng cũng không thể nhấc nổi chân tay. Cả hai cùng chung một ý nghĩ: Lỗi này thuộc về ta.

Anh Quốc và chị Mai xúm vào kéo bà lại bằng ghế, ấn bà ngồi xuống cố khuyên cho bà dịu cơn kích động.

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở làm mọi người cùng quay phắt lại. Quốc nhanh chân nhất, chạy vội tới bên bác sĩ:

-Bác sĩ! Cô ấy có sao không?

Ông bác sĩ đã luống tuổi, hơi cúi đầu nhìn Quốc qua cặp kính trễ xuống:

-Anh là gì của cô ấy?

Đạ...- Quốc đáp ứng chưa biết trả lời sao.

-Con tôi ra sao? - Mẹ Thanh Trà cũng đã ở ngay phía sau, cất giọng run run hỏi.

Vị bác sĩ nhìn bà mẹ mặt xanh như tàu lá, đang lo âu chờ nghe kết quả từ ông. Trông bà thật tội nghiệp. Ông trấn an:

-Không sao đâu. Con gái bà đã qua cơn nguy hiểm rồi.

-Ờn trời...Tôi vô cùng cảm ơn bác sĩ. – Bà nói trong tiếng nức nở.

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi vị bác sĩ đã đi khuất, mẹ Thanh Trà được một cô y tá trao cho một chiếc áo khoác, rồi hướng dẫn bà vào thăm con. Cả bốn người

chẳng ai bảo ai, cùng ngồi xuống băng ghế chờ đợi. Một lát sau, mẹ Thanh Trà đã ra, trông bà buồn buồn nhưng có vẻ đã bình tĩnh lại, nên khi thấy mọi người còn ở lại, bà tới gần, nói bằng giọng cảm động:

-Em nó đã được cứu rồi. Thoát nạn rồi. Bác cảm ơn các cháu đã đến. – Quay sang Công Dinh bà dịu giọng – Tôi cũng xin lỗi cậu Dinh. Lúc nãy, vì quá lo cho tính mạng của Thanh Trà nên tôi có nói những lời không phải với cậu...

-Thưa bác...Cháu...không ngờ là sự việc lại xảy ra như thế này. Cháu rất tiếc....

Công Dinh lúng túng nói, về ái ngại.

-Tôi không trách cậu đâu. Chính tôi cũng không ngờ sự việc lại ra nông nổi này nữa. Thanh Trà nó cứng đầu quá. Nó cứ muốn ai cũng phải theo ý nó hết...

-Thưa bác...

-Nó có nói cho tôi biết cậu với Hoa Phượng đã quen nhau từ lâu rồi. Nhưng nó vẫn bướng bỉnh xen vào. Tôi khuyên bảo nó nhiều lần rồi đấy chứ, nhưng nó có chịu nghe đâu. Thật ra thì cũng vì tôi quá nuông chiều nó nên nó đâm hự Hy vọng qua chuyện này rồi, nó sẽ chín chắn hơn.

Công Dinh không biết phải làm sao. Mặc dù việc này không phải lỗi do anh cố tính gây ra, nhưng cũng không thể thản nhiên được.

-Cháu nghĩ là...tại vì cháu xử sự không khéo nên đã dẫn đến nhiều hiểu lầm. Cháu thành thật xin lỗi bác và Thanh Trà....Và...cháu có thể giúp gì được cho bác và Thanh Trà thì cháu sẽ sẵn sàng.

Mẹ Thanh Trà lắc đầu:

-Không cần phải xin lỗi đâu cậuDinh ạ. Còn chuyện giúp đỡ thì cậu có thể nói hộ với ba cậu là...cho em nó tạm nghỉ một thời gian được không? Tôi muốn nó được nghỉ ngơi dưỡng sức...Chuyện này có thể làm nó căng thẳng nên...

Đạ được. Bác cứ yên tâm. Cứ để Thanh Trà nghỉ đến chừng nào cũng được ạ.

-Vậy thì cảm ơn cậu. Thôi, các cháu về đi. Ngày mai, em nó được chuyển ra phòng ngoài rồi, bác sẽ cho biết để các cháu đến chơi với nó cho nó khuây khỏa nhé.

Khi mọi người lục tục ra về, bà chợt nắm tay Hoa Phượng:

-Phượng này! Con đừng buồn Thanh Trà nhé.

-Bác đừng nói thế! Thanh Trà với con là bạn thân cơ mà, sao con lại buồn nó chứ. – Hoa Phượng nhỏ nhẹ.

-Ừ. Thế thì bác cũng yên tâm. Rảnh thì con cứ tới chơi với nó, con

nhé.

-Vâng ạ.

o O o

Những hôm sau, cứ hết giờ làm việc là mọi người trong công ty kéo nhau vào bệnh viện thăm Thanh Trà. Trông cô ấy còn xanh lắm, nhưng có vẻ tỉnh táo. Chỉ những khi gặp mặt Công Dinh và Hoa Phượng là cô ấy có vẻ ngượng, tuy còn giận hai người nhưng không tỏ vẻ ghét bỏ, cũng không thềm nói chuyện, mà tỏ vẻ làm lơ như không để ý đến hai người.

Dinh cũng nhận ra sự tình nên ít đến, chỉ mình Hoa Phượng thường xuyên tới thăm bạn thôi.

Từ ngày xảy ra chuyện đến nay, Quốc dường như cũng ít nói hăng đi. Anh cũng đến với Thanh Trà mỗi ngày, nhưng trầm tĩnh hẳn.

Hôm nay cũng vậy. Tan sở là anh ghé nhà Thanh Trà ngay, nhưng không vào mà chỉ ngừng xe ngoài cổng. Nhận ra tiếng máy xe của Quốc nên Thanh Trà đi ra cửa. Thấy anh không tắt máy mà vẫn ngồi trên xe ngóng vào, Thanh Trà bèn bước ra hỏi:

-Sao anh không vào đi?

Quốc đưa tay ngoắc:

-Ra đây, anh nói cho nghe.

-Chuyện gì vậy?

-Tối nay, Thanh Trà đi chơi nhé.

-Em...

-Ở trong nhà mãi cũng không khoẻ đâu. Em nên đi ra ngoài một chút cho vui.

-Nhưng mà...đi đâu?

-Mình đi coi ca nhạc.

-Ở đâu.

-Nhà hát Bến thành.

-Bộ....anh mua vé rồi hả?

-Đâu có mua Người ta tặng.

-Ai?

-Công Dinh đưa, nói là của ca sĩ NB mời.

-THế...Hoa Phượng và Dinh cũng có đi nữa phải không?

-Ừ.

Thanh Trà gạt phăng:

-Thôi, em không đi đâu.

-Trà à! Em nên đối diện với sự thật, chứ cứ như vậy mãi thì....

-Em không muốn đi. Thanh Trà la lớn làm bà mẹ từ trong nhà cũng hoảng hốt chạy ra.

-Chuyện gì vậy? – Bà hỏi.

Đạ, con chào bác ạ. - Quốc vội tắt máy xe.

-Ừ. Có chuyện gì vậy? – Bà lặp lại câu hỏi.

Thanh Trà xua tay:

-Không có gì đâu mẹ. – Quay sang nhìn Quốc, cô gần giọng – Em đã nói không đi là không đi. Anh muốn đi thì cứ đi một mình hoặc rủ ai cũng được.

-Ừ thôi, em không đi thì anh cũng không đi đâu. Bây giờ anh về nhà tắm rửa ăn cơm, một chút anh lại đây chơi với em nha.

Thanh Trà im lặng một hồi rồi gật đầu:

-Cũng được.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương 22

Sáng nay, Thanh Trà dậy sớm. Thấy trời đẹp nên cô nảy ra ý định chạy bộ một vòng. Nghĩ là làm, Thanh Trà vào trong thay bộ đồ thể thao, nhưng chỉ vừa mở cửa là đã thấy Hoa Phượng như đang chờ sẵn. Hai cô dường như cùng ngạc nhiên như nhau. Hoa Phượng là người chủ động tìm đến nhà bạn nên cô lấy lại vẻ tự nhiên mau hơn. Cô cười, hỏi Thanh Trà:

- Định đi đâu mà dậy sớm vậy?

-Tao tính chạy bộ.

-Tao chạy với mày ghen.

Thanh Trà nhìn bạn, nhận ra tính chân thật trong mắt Hoa Phượng, nên bước lại gần, nói với vẻ xúc động:

-Thôi, tao không chạy nữa. Mình vào nhà đi. Thấy mày ăn mặc lịch sự vậy mà đòi chạy thì chỉ một chút là nhể nhại mồ hôi ngay, còn đẹp để gì nữa.

Hoa Phượng cảm thấy rất vui vì thấy Thanh Trà trở lại như ngày xưa, một người bạn thân, cứ như giữa hai người chưa từng xảy ra những hiểu lầm trước đây. Cô liền đề nghị:

-Hay là cất xe rồi tao với mày đi dạo một vòng nhé.

-Cũng được. - Vừa nói, Thanh Trà vừa mở rộng cửa cho Hoa Phượng dắt xe vào.

Hai cô gái nắm tay nhau đi chậm chậm trên lề đường. Thanh Trà lên

tiếng:

-Hôm qua, tao đi vào siêu thị mua ít đồ cần dùng. Khi về, thấy cái thiệp hồng để trên bàn, tao cứ tưởng của mày. Ai ngờ khi mở ra xem mới biết là anh Huy cưới vợ. Ba má mày lên chưa?

-Rồi. Anh Hai tao làm biếng dễ sợ luôn. Đám cưới của ông mà thấy ông cứ tỉnh bơ hà. Nhà cửa chẳng thêm dọn dẹp gì hết, làm ba má tao lên thấy vậy cần nhằn cho một chập, bắt ông đi mua sơn về sơn mới lại nhà. Sáng ngày, thấy ông với thằng Hoàng hì hục sơn phết nhà cửa, anh Dinh cũng tới phụ một tay. Cánh đàn ông đang làm việc cật lực cho kịp khô sơn, để tao còn trang trí nữa.

-Tao tới phụ mày nghe. – Thanh Trà vui vẻ.

-VẬY thì hay quá. Có mày phụ là nhất rồi.

Thanh Trà cười, nắm tay bạn, hăng hái:

-Mình đi.

-Giờ này thì tụi mình còn thời gian xả hơi thoải mái, đến chiều tối mới tới lượt tui. mình, vợ gì.

-Nhưng bây giờ mình cũng rảnh, có làm gì đâu. Thôi thì cứ tới nhà mày chơi, coi mấy ông thần sơn phết chắc cũng vui chứ.

-Ừ. Vậy mình đi. Tao chở mày nhen.

-OK.

Ngồi sau lưng Hoa Phượng, Thanh Trà cảm thấy trong lòng vui vẻ nhẹ nhàng như xưa. Tình bạn tưởng chừng đã rạn nứt, nay bỗng nhiên được hàn gắn trở lại. Những ngày vừa qua, Thanh Trà cứ suy nghĩ mãi. Cô nhận ra rằng mình thật hẹp hòi, ích kỷ quá. Và cô cũng thấy rõ là mình đã cư xử bậy bạ hết sức. Cô đánh nhẹ vào vai Hoa Phượng, ghé tai bạn nói chuyện, vẻ hơi do dự:

-Phượng ơi!

-Hử? – Hoa Phượng hơi nghiêng đầu về phía sau, hỏi.

-Những chuyện...trước đây, tao thấy thật có lỗi.

-Đừng nói vậy! mày có lỗi gì đâu chứ - Thấy khi không Thanh Trà lại nhắc chuyện cũ, Hoa Phượng bèn gạt đi.

-Không. Tao biết là tao bậy. Mày biết không? Mỗi lần nhớ lại, tao cảm thấy xấu hổ ghê.

-Mày đừng nhớ đến những chuyện vớ vẩn đó nữa. Tụi mình dù thế nào cũng vẫn là bạn thân của nhau mà, phải không?

-Thì cũng vì mình vẫn là bạn thân nên tao mới nói. Lúc đó....tao cư xử như người điên vậy. Tao sợ là mọi người sẽ xa lánh tao luôn chứ. Mày....không giận tao thật chứ Hoa Phượng?

-Mày cứ nói nhằm hoài. Tao đâu có giận mày.

-Thế à! – Thanh Trà cười to - Tưởng mày còn giận thì tao sẽ để cho

một mình mày lo trang trí đám cưới của ông Huy, xem mày có bỏ hơi tai không cho biết.

Hoa Phượng cũng cười theo:

-Bởi thế nên ngu sao mà giận.

-Tao nghĩ....cũng phải gặp anh Dinh để xin lỗi. Mày thấy sao?

-Tao nghĩ là....trong chuyện này, cả ba đứa mình không ai có lỗi gì cả. Mọi việc đã qua hết rồi. Chúng ta cứ vẫn là bạn như xưa thì việc gì mày cứ phải áy náy. Mày đừng cứ nhận phần lỗi về mình như vậy. Còn chuyện gặp Dinh thì cứ tới đằng nhà thì tha hồ muốn nói gì cũng được. -Nhưng...tao ngại quá.

-Có gì mà ngại?

-Sợ anh ấy không muốn tiếp chuyện với con nhỏ khùng này nữa.

-Vớ vẩn. Mày cũng dư biết anh ấy không phải là người nhỏ nhen mà. Dinh sẽ không trách gì đâu. Yên tâm đi.

Khi xe của Hoa Phượng chạy về đến nhà, mọi người đang say sưa dọn dẹp trong nhà thấy đều ngừng tay, nhìn ra sân với vẻ ngạc nhiên. Thanh Trà nhận ra được điều đó, nên càng phải trấn an mọi người bằng thái độ tự nhiên vui vẻ. Cô lăn xả vào phụ giúp mọi người hết việc này đến việc khác.

Lúc đầu ai cũng dè chừng Thanh Trà, không biết cô có thật sự Ổn định tinh thần chưa. Tới chừng thấy Thanh Trà lại dễ thương, phóng khoáng như thuở trước thì ai cũng mừng.

Nhất là Công Dinh, khi trông thấy Thanh Trà xuất hiện, anh đã hơi giật mình, tim đập hồi hộp, không đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

-Anh Dinh ơi!...Trước đây em..có gì quá đáng...thì mong anh bỏ qua nhé. Anh đừng giận....

-Không...Tôi không giận gì Trà đâu. Thấy Thanh Trà khoẻ mạnh vui vẻ trở lại như vậy, tôi thật sự rất mừng.

-Nếu trước đây em hiểu biết một chút thì đã không có những chuyện đáng tiếc xảy ra phải không? Bây giờ em mới thấy là mình làm toàn những chuyện vô bổ. Nhưng anh yên tâm đi. Từ nay về sau, em sẽ không gây phiền phức gì cho hai người nữa đâu. Chỉ mong chúng mình mãi là bạn tốt với nhau là được rồi.

Không riêng gì Công Dinh. Hoa Phượng mà ngay cả anh Huy, chị Bích cũng vui mừng không kém. Gương mặt người nào cũng cười tươi, cùng chung một ý nghĩ: Thanh Trà nói được những lời như thế, có nghĩa là tình cảm của cô ấy hoàn toàn trở lại như trước đây, một Thanh Trà vui nhộn, dễ thương và sôi động.

Qua cơn mưa, trời lại sáng. Những nỗi buồn, hờn giận đã qua rồi. Mọi người lại cảm thấy thân thiết với nhau còn hơn lúc xưa.

Và mặc cho cánh đàn ông làm phần việc của họ, Thanh Trà và Hoa Phượng bày đủ loại giấy màu, giấy trang kim, hì hục ngồi cắt thành những cánh hoa, cánh bướm...để trang trí cho căn nhà thêm sinh động. Hai cô cứ nhìn nhau cười tủm tỉm, mỗi khi thấy chị Bích bị mắy ông thần kia sai vặt đủ thứ. Trông chị cứ phải chạy lên chạy xuống, lấy cái này, dẹp cái kia mà chóng cả mặt.

Thanh Trà khều Hoa Phượng:

-Tội nghiệp chị Bích ghê! Bị Ông Huy nhà mầy bắt nạt thấy rõ. Mai mốt mầy đừng để ông Dinh bắt chước như vậy nhen.

Hoa Phượng cười to:

-Nếu anh ấy mà bắt nạt tao thì tao sẽ...méc mầy.

-Ừ. Mầy thông minh đấy.

Cả hai cô cùng phá ra cười, làm ai nấy quay lại nhìn ngơ ngác, chẳng hiểu lý do.

Dinh chợt nhớ ra chuyện, ngừng tay lại thông báo:

-Suýt nữa tôi quên thông báo với mọi người chuyện này.

-Gì vậy? - Mọi người cùng hỏi.

-Đám cưới anh Huy xong, hai ngày sau là khai trương chi nhánh của công ty ở Vũng Tàu. Mình cùng nhau ra ngoài đó chơi luôn thể.

-Vậy à! Hay quá.

Ai nấy nhao nhao làm thẳng Hoàng cũng quỳnh lên đòi theo:

-Cho em đi với.

-Ừ. – Dinh gật đầu đồng ý.

Thằng Hoàng khoái chí nhảy loi choi, nhưng nó chợt ngừng lại suy tính một hồi, rồi đến gần khều nhẹ tay áo Công Dinh.

-Anh Dinh này!

-Gì vậy?

-Anh cho một thằng bạn thân của em đi nữa được không?

Dinh chưa kịp trả lời thì Hoa Phượng đã la lên:

-A! Cái thằng này, cho mầy đi mà mầy còn đòi dắt thêm bạn theo nữa hả? Đừng cho anh Dinh! Tụi nó càng đông thì càng quậy.

-Chứ ai cũng là người lớn không hà, đâu có ai thèm chơi với em, buồn thấy mồ.

Dinh hiểu ra, cười nháy mắt:

-OK luôn.

-Cám ơn anh.

Thằng Hoàng đang cười hí hửng thì bị Hoa Phượng cắt ngang bằng một mệnh lệnh:

-Hoàng! Xách xe đạp chạy ra cửa tiệm ở ngã tư mua chừng hai chục áy bong bóng về đây coi. Nhớ lựa đủ màu đó nhen.

-Mua bong bóng thổi sẵn hay loại chưa thổi?
-Mày ngu quá! Mua loại chưa thổi đó. Chứ nếu mua bong bóng thổi rồi thì đi từ đó về đây, rủi gặp mấy thằng phá phách nó chích cho bể hết thì sao? Nề! Cầm tiền.
Đạ. – Ra tới cửa, nó còn quay lại thắc mắc – Nhưng mà...mua về rồi ai thổi hả chị Ba?
-Mày chứ còn ai.
-Trời đất ơi! Một mình em làm sao thổi nổi hai chục cái bong bóng?
-Thằng Hoàng trợn mắt la lên, làm mọi người phải phì cười, Hoa Phượng nhăn mặt:
-Ai bắt mày phùng má trợn mắt ra thổi đâu? Lấy cái ống bơm xe đạp của mày đó, bơm cho nó phồng to ra là được rồi. Sao mà tối dạ thế không biết!
-Ừ nhỉ. Mình ngu ghê – Hoàng lẩm bẩm xong, chạy ra sân lấy chiếc xe đạp, phóng đi ngay.

Ánh Hồng Hạnh Phúc

Chương Kết

Trời hãy còn tờ mờ, chưa sáng hẳn, Hoa Phượng đã bị thằng Hoàng gõ cửa phòng liên hồi. Có muốn nằm nướng thêm cũng không được yên với nó. Cô đành phải trở dậy chuẩn bị, vì lát nữa Công Dinh sẽ lái xe đến đón mấy anh em cô đi ra Vũng Tàu dự buổi lễ khai trương chi nhánh của công ty.

Dưới nhà có tiếng cười đùa ồn ào làm cô hơi nhú mào, nhưng cô chợt nhớ ra, thằng bạn của em cô cũng có mặt ở đây để đi chung. Hình như tối hôm qua nó khăn gói tới đây ngủ thì phải. Đúng là mấy ông thần quậy, hễ nghe đi chơi là khoái lắm.

Có tiếng anh Huy và chị Bích nữa. Chà! Hai ông bà này cũng nôm không kém tụi nhỏ. Ông anh của cô cũng tức cười thật. Dự định sẵn là đám cưới xong sẽ đi Đà Lạt hưởng tuần trăng mật, nhưng lại đổi ý tấp theo đi chung với đám em út ra Vũng Tàu. Ông cũng ham vui ghê.

Khi nghe tiếng còi xe vang lên trước cổng, thì mọi người lục tục xách túi đi ra thật nhanh, vì đã chuẩn bị sẵn và ngồi chờ nãy giờ.

KHởi hành sớm nên khi đến nơi thì mặt trời cũng chỉ mới vừa ló

dạng. Hoa Phượng bước xuống xe mà ngẩn ngơ nhìn cảnh thiên nhiên hấp dẫn, đến độ không nghe tiếng gọi của Công Dinh. Thấy Hoa Phượng cứ đứng say sưa ngắm trời và biển, Dinh mỉm cười, bước tới gần. Anh đứng bên cạnh cô, im lặng. Một lúc sau, cảm thấy ánh nắng đã có vẻ hơi gắt, Hoa Phượng quay lại, định trở vào. Chợt thấy Dinh vẫn đứng kế bên, cô ngạc nhiên: -Anh đứng đây hồi nào vậy?

-Lâu rồi. – Dinh cười.

-Sao em không biết?

-Em lo nhìn đâu đâu chứ có thèm để ý đến anh đâu.

Hoa Phượng phì cười vì câu trách của Dinh. Cô khoác tay anh, kéo đi:

-Mình vào thôi anh. Nắng lên gắt rồi đấy.

-Tưởng em không sợ nắng chứ.

-Sợ chứ sao không sợ. Đứng thêm một hồi là anh cũng sẽ không nhận ra em luôn đó.

-Sao vậy?

- Đen thui như cô gái Châu Phi chứ sao.

o O o

Tiệc chiêu đãi thật trịnh trọng, khách khứa khá đông. Có thể nói Hoa Phượng chẳng quen biết ai, ngoại trừ những người đã từng đến văn phòng ở Sài Gòn là còn quen biết, nói chuyện với nhau vài lần. Còn ngoài ra là cô mù tịt. Công Dinh cứ dẫn cô kè kè một bên, gặp ai cũng giới thiệu. Không có ai là anh không quen.

Cũng phải thôi, vì một tay anh giao dịch lo cho việc thành lập chi nhánh ở đây cơ mà.

Hp để ý, thấy khắp nơi chỗ nào cũng đầy những lăng hoa. Không thiếu thứ gì, từ hoa lan, cẩm chướng...cho đến các loại hoa dại như thạch thảo...đủ màu sắc.

Loay hoay tiếp khách cho đến trưa mới ngót. Mọi người rủ nhau ra biển tắm. Mặc dù cũng thích tắm biển lắm, nhưng Hoa Phượng lại sợ bị sạm da, vì thấy trời nắng gắt quá. Thanh Trà thì không sợ nên cứ ào xuống biển tắm thoải mái.

Thế là chỉ một mình Hoa Phượng ngồi lại trên bãi. Chẳng ai như Công Dinh, dám bỏ mặc cô mà xuống dưới chơi đùa với mọi người. Ngồi trên cát nhìn ra, thấy những cái đầu của mọi người nhấp nhô trên sóng, Hoa Phượng cứ tức anh ách. Không chịu nổi cảnh bị bỏ mặc, cô bèn đứng dậy, cứ để nguyên quần áo như thế mà chạy xuống nước, không thèm thay đồ tắm.

Mọi người thích chí cười vang, té nước vào người cô tới tấp. Dinh

phải lao tới, kéo cô ra xa nhóm người đang quây phá.

Tìm được một chỗ tương đối yên ổn, hai người nhìn lại thì thấy ai nấy cũng không còn chùm nhùm vào nhau nữa, mà đã tản ra chơi riêng hết trơn. Anh Huy và chị Bích đang mon men tới gần chỗ hai người, nhưng chợt nhận ra Dinh và Hoa Phượng đang nhìn, họ bèn kéo nhau tản ra chỗ khác.

Thằng Hoàng và bạn nó thì hì hục bơi ở tít ngoài xa, khiến Hoa Phượng lo sợ cho đứa em, bèn hét om sòm kêu nó trở về. Nó quơ quơ tay trấn an cô, nhưng cũng nghe lời bơi vào gần gần một chút. Quốc thì đang dìu cho Thanh Trà tập bơi ở đằng kia. Dinh tức cười, nói với Hoa Phượng:

-Ngoài biển sóng lớn như vậy, làm sao mà tập bơi được. Muốn tập bơi thì phải tập trong hồ chứ. Này! Em có biết bơi không?

-Không.

-Sao không tập?

-Tại không ai dạy.

-Thì anh nè.

-Tập ở đây hả?

-À...không. Thôi, giờ thì em chỉ nhúng nước chơi thôi. Chừng nào về, anh sẽ đưa em đi tới hồ bơi để tập.

Nhúng nước chán, Hoa Phượng đòi lên. Công Dinh cùng đi với cô về công ty thay đồ.

Buổi chiều, Hoa Phượng lại rủ anh ra bãi. Dinh nhướng mắt, ngạc nhiên hỏi:

-Em muốn tắm nữa hả?

-Không.

-Vậy ra ngoài đó làm chi?

-Thì...đi dạo.

-Ừ.

Hai người nắm tay nhau, chầm chậm thả bộ dọc trên bãi biển. Phía sau hai người là những dấu chân in trên cát. Phía ngoài kia là những ngọn sóng đang dập dềnh vỗ ề. Sóng biển lúc hoàng hôn thật êm êm, tho mộng.

Công Dinh chợt nắm nhẹ tay Hoa Phượng. Cô nhìn theo ánh mắt anh, và phía trước Quốc và Thanh Trà cũng đã ra đây từ lúc nào. Hai người đang dung dăng dung dề trên bãi cát, giống y như cô và Dinh hiện giờ.

Phát hiện ra Công Dinh và Hoa Phượng ở đằng sau, Thanh Trà ghé tai Quốc nói gì đó rồi buông tay ra, chạy lại gần Hoa Phượng, nói nhỏ:

-Tao khám phá ra chuyện này rất quan trọng.
-Chuyện gì vậy.
-Bây giờ tao mới biết. Tình yêu thì không cần phải tìm kiếm chỉ cho vất vả, đến một lúc nào đó, tự nhiên nó sẽ đến với mình thôi.
Thấy Hoa Phượng há hốc miệng nhìn mình kinh ngạc, Thanh Trà mỉm cười, nháy mắt với cô rồi chạy vụt đi.
Hoa Phượng nhìn theo bóng cô bạn thân của mình tay trong tay với Quốc, cùng nhau chạy trên cát. Trông cả hai có vẻ như đã tìm được hạnh phúc. Hoa Phượng mỉm cười, quay sang Công Dinh:
-Có lẽ Thanh Trà đã tìm được một tình yêu đúng nghĩa.
Dinh gật nhẹ đầu:
-Cả hai đứng yên nhìn theo bóng hai người bạn càng lúc càng xa
Hoa Phượng tựa người vào Dinh, nhìn về phía chân trời.
Hoàng hôn đã đến rồi đây.
Mỗi khi chiều đến mặt trời tròn và độ rực như được phủ hào quang, đang chăm chăm nhìn xuống biển. Những gì còn lại chỉ là những đám mây đủ màu sắc, vẫn cứ bồng bềnh trên cao. Thật là một khung cảnh đẹp mê hồn.
Hoa Phượng nghiêng đầu thì thào vào tai Dinh:
-Từ rất lâu rồi, em đã bị vẻ đẹp của biển lúc hoàng hôn cuốn hút. Em có thể đứng hàng giờ trước biển để có thể chiêm ngưỡng cảnh mặt trời đang từ từ lặn, để cảm nhận được cái đẹp, cái bao la của vũ trụ.
Công Dinh mỉm cười, siết chặt vai cô, lòng thầm nghĩ: Cô vợ sắp cưới của mình thật là lãng mạn. Anh thấy vui vui khi nghe tiếng cô hát nhỏ nhỏ:
*"Cùng em biển chết...
Cùng anh biển tan...
Ngàn năm nỗi đau. Hóa kiếp mây ngàn...
Cô đơn...biển cạn"*.
Đột nhiên, Hoa Phượng ngẩng đầu lên nhìn anh, hỏi:
-Biển bao la như vậy, thì làm sao cạn được phải không anh?
Dinh ngạc nhiên:
-Biển cạn? - Rồi như hiểu ra, anh vòng tay ôm lấy cô, trả lời - Biển không bao giờ cạn. Cũng như tình yêu của anh đối với em cũng vậy.
KHông bao giờ cạn.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: tomy

Thời gian: 19/06/2004 6:00:13 SA